

GRATUIT thrillerul **Enigma nisipurilor (I)** de Erskine Childers

SALA DE
LECTURĂ

FLACĂRA

100
de ani
de la primul număr

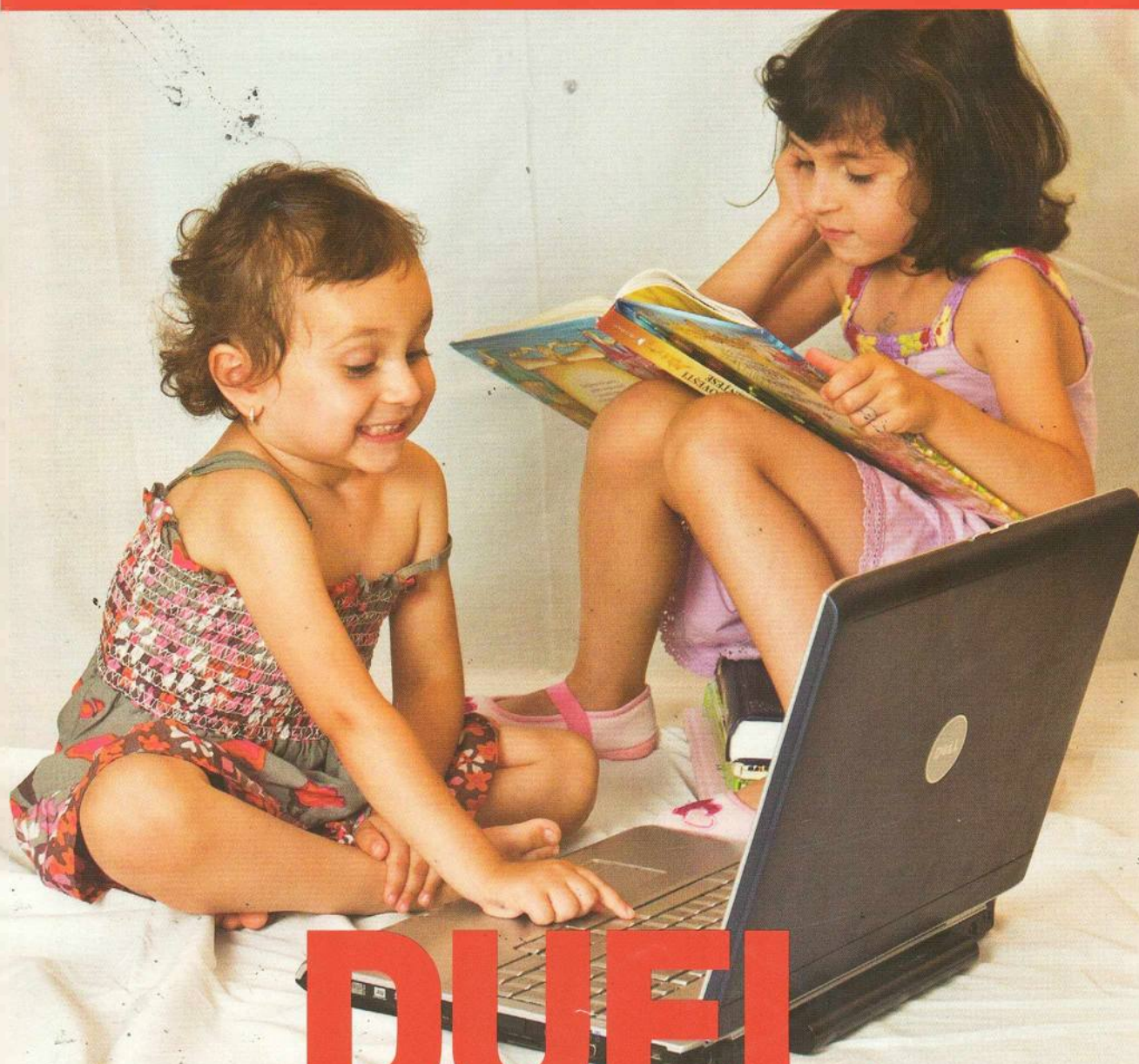
Împărțirea
României

Fabricile
Jacobsenilor

Moștenirea
lui Amy Winehouse

Repartiție
în comuna primitivă

9,90 lei

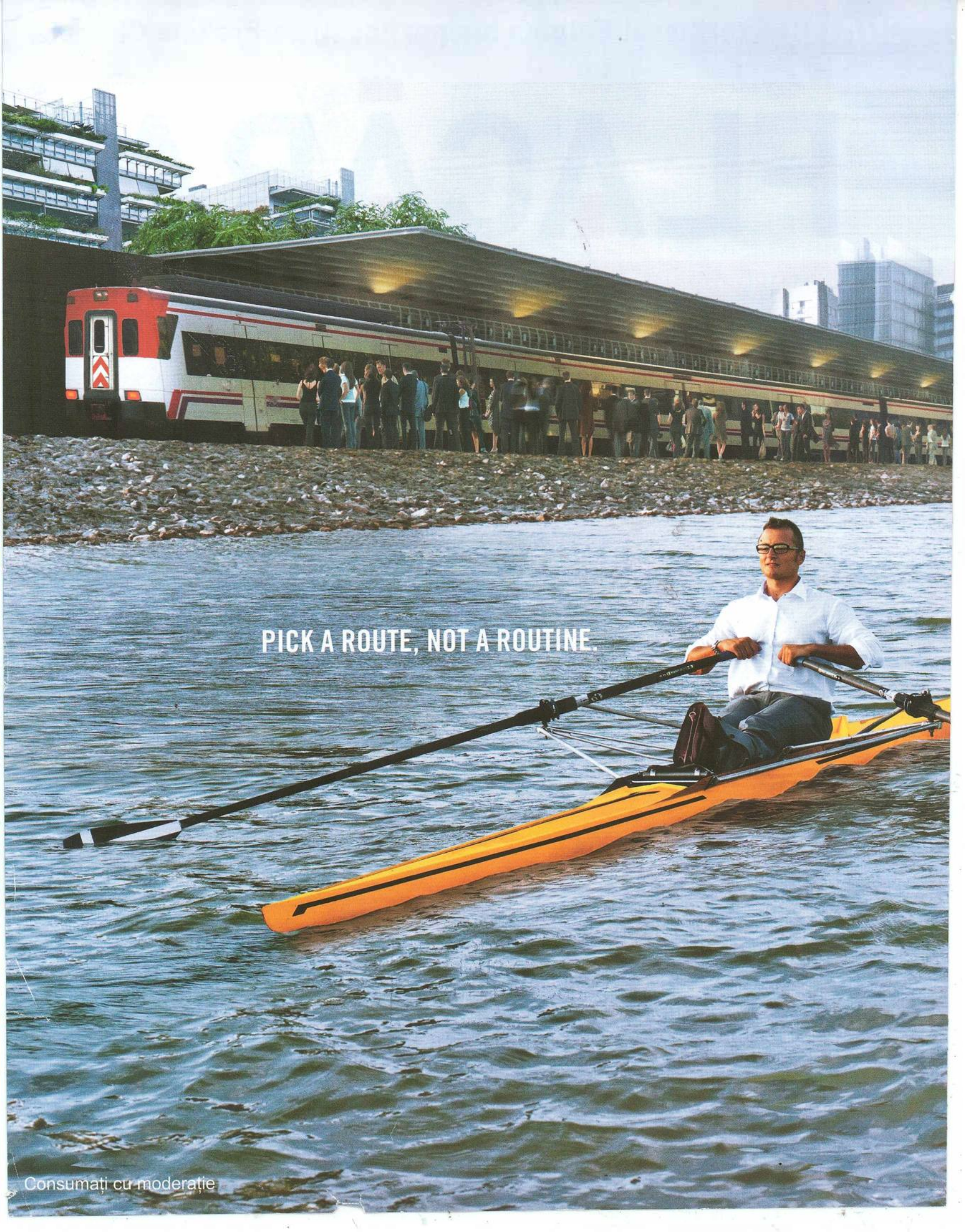

DUEL

On-line
versus
off-line

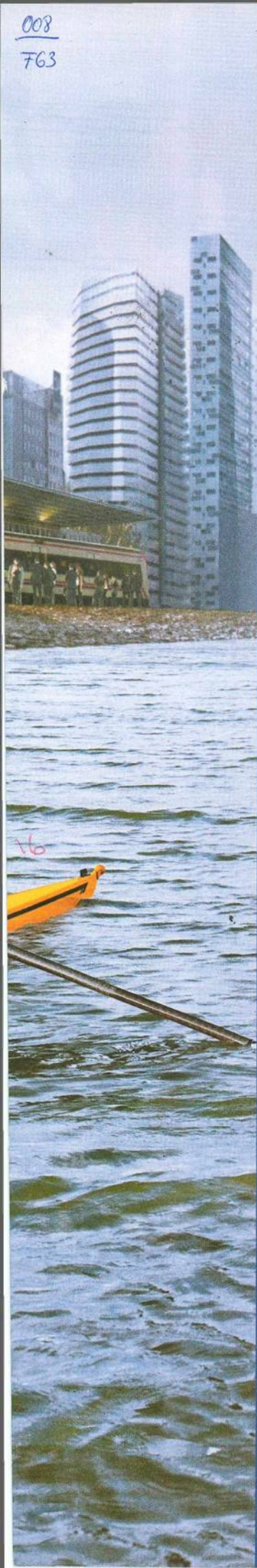

6 422258 000016 00008

A man in a white shirt and glasses is rowing a bright yellow boat on a body of water. In the background, a red and white train is stopped at a station platform, with a large group of people waiting. The scene is set in an urban environment with modern buildings and greenery visible in the distance.

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

003
763

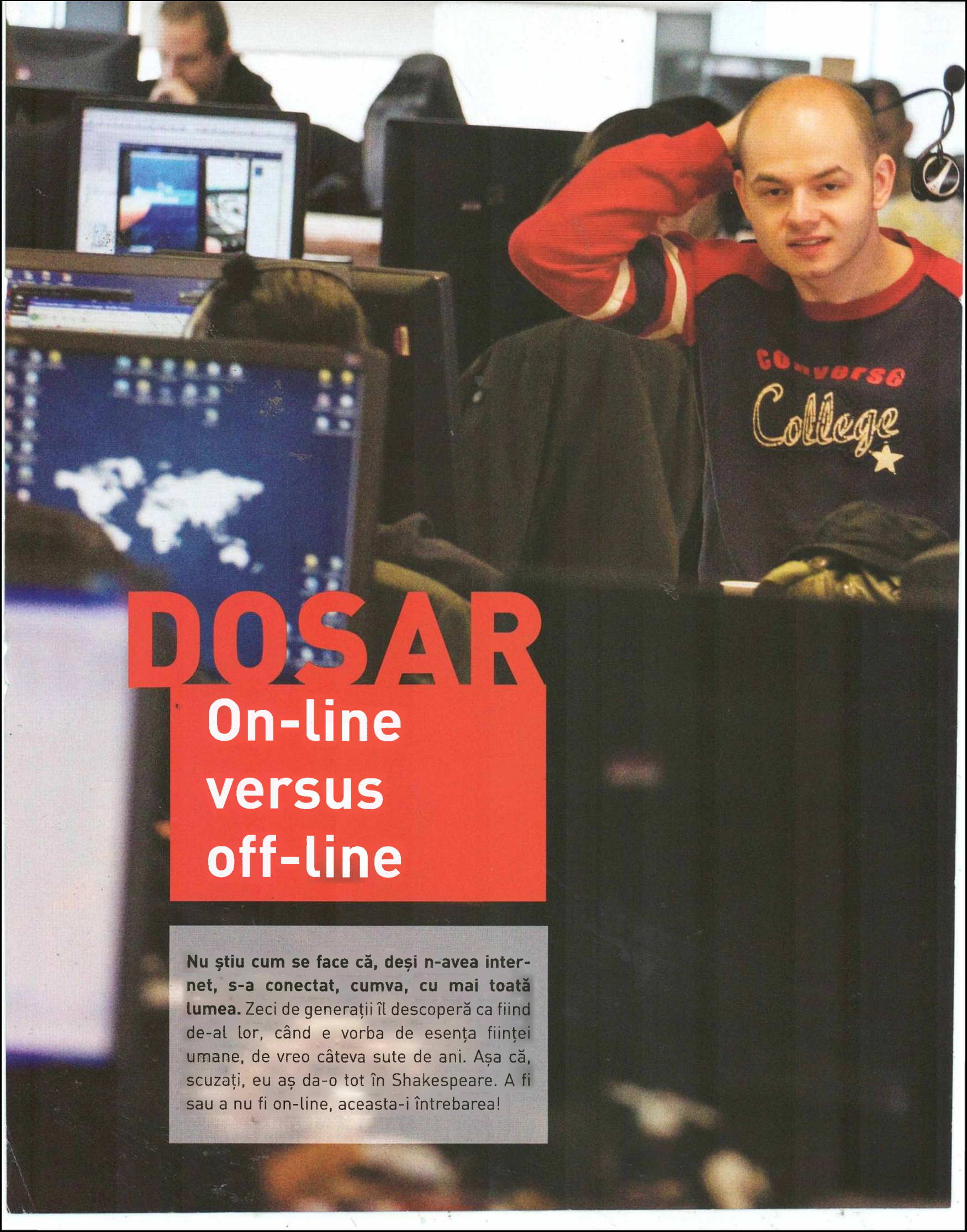
PLAN *Ballantine's*®

Imported by
DAVID B. J. J. J.
Munich, Germany
P/463646

LEAVE AN IMPRESSION

A photograph of a man with a shaved head, wearing a red and black sweatshirt with 'Converse College' and a star logo. He is in a computer lab, with his hand on his head, looking towards the camera. In the background, there are several computer monitors, one of which displays a world map. Other people are visible working at computers in the background.

DOSAR

On-line versus off-line

Nu știu cum se face că, deși n-avea internet, s-a conectat, cumva, cu mai toată lumea. Zeci de generații îl descoperă ca fiind de-al lor, când e vorba de esența ființei umane, de vreo câteva sute de ani. Așa că, scuzăți, eu aș da-o tot în Shakespeare. A fi sau a nu fi on-line, aceasta-i întrebarea!

În România există peste șapte milioane de utilizatori de internet, respectiv în jur de 35% din totalul locuitorilor. Dacă ne comparăm cu alte țări europene, stăm prost. Dacă ne comparăm cu noi înșine, ca să zic așa, în sensul că aproape același procent din populație n-are apă curentă, stăm chiar bine.

Internetul e-n toate

E din ce în ce mai greu să găsești ceva care să nu se poată face (încă) pe internet. Afaceri, cumpărături, plăți, concerte, expoziții, ziare, sex, sinucideri *în direct*, pe *youtube*, ferme sau aeroporturi, în *second life*, mii de prieteni, pe *facebook*. Mai în glumă, mai în serios, internetul „e-n toate, în cele ce azi și-n cele ce mâine vor râde la soare”, pentru cine își mai aduce aminte. Așa că ar fi cazul, ne-am socotit noi, cei de la *Flacăra*, să vedem cum ne influențează asta viața socială și personală. Cel puțin în trei „felii” de realitate, poate cele mai expuse online: copilărie, media-cultură și business. Sigur că ne-am luat ajutoare în cunoștință de cauză, respectiv bloggieri, ziariști, oameni de afaceri, avocați. Și cu psihologul zece, care-i și întrece. Ei, glumeam, că a fost singura prezență feminină. Am uitat să vă spun că eu nu exist, că n-am cont pe *facebook*. Mi s-a spus asta, pe bune, de câteva ori. În fine, ne-am adunat, într-o frumoasă zi de vineri, la sediul redacției. Aer condiționat, fursecuri, ape, răbdare și tutun. Și dă-i și luptă! În idei, desigur. Dorin Boerescu ne-a făcut, așa, un fel de șapou: „E o chestie *funny*, asta cu off-line am inventat-o noi, cei din internet, ca să denumim cumva viața reală. Înainte nu exista decât aia. Acum aproape că are o conotație negativă, ca și când dacă nu ești on-line nu existi”. Râzi, tu, râzi, Harap Alb, da’ aici s-ar putea să avem o problemă. Să zicem că nouă, adulților, ne e foarte clară diferența real-virtual. Deși, sincer, n-aș băga mâna în foc pentru toată lumea. Dar copiii confundă cele două planuri, uneori destul de ușor, mai ales sub influența hipnotică a *World games*. Vezi băiatul care traversează strada pe roșu, în ideea că oricum mai are șapte vieți, în jocul spre care se grăbește. Psihologul de serviciu confirmă, a lucrat cu astfel de cazuri: „Se instalează un fel de dependență de lumea virtuală, copiii pierd contactul cu natura umană reală și se încarcă, astfel, cu tot felul de dificultăți emoționale”. Și-atunci ce facem, interzicem calculatorul? Pe vremea copilăriei noastre, pedeapsă era să nu te lase părinții afară. Acum, dacă te trimit la joacă, pe-afară, se cheamă că ești pedepsit. Cu măsură, totuși, ar fi un câștig. Există și jocuri educative pe net, povești frumoase, care dezvoltă o anume creativitate. Uite, Antonio Nițu e tată de *fermier*. Băiatul lui crește iepuri, cultivă morcovi, mă rog, tot

Invitații acestui articol:

George Arion, scriitor;
Tudor Călin Zarojanu, ziarist, „Televiziunea Română”;
Tudor Triță, Managing Director, „Archibus Solution Centers”;
Antonio Nițu, Director General, „Aerotravel”;
Cătălin Teniță, Managing Partner, „TreeWorks”;
Mihai Voicu, avocat, „Oglindă Nemeș Voicu”;
Alexandru Arion, Publisher, revista „Flacăra”;
Dorin Boerescu, Manager, „Bakemono – online publishing and development”;
Alin Popescu, Managing Partner, „Avocatnet.ro”;
Claudia Jimeno Beltran, psiholog, Centrul de dezvoltare personală „Amaneser”.

dichisul, pe net. Dar stă și cu *Cireșarii* în brațe, când se plictisește sau și-a terminat rația de calculator. Tudor Triță nu crede în asta cu interzisul: „E greu să aplici coerciție, tu, ca părinte, ai o grămadă de lucruri de făcut într-o zi, pe când copilul n-are altă treabă decât s-o evite. Ghiciți cine câștigă, pe termen lung! Și-apoi mai depinde și de copil. Eu am doi băieți, de 11 și 6 ani. Cu aceeași educație, primul e foarte legat de calculator, celălalt e total dezinteresat, deși avem cinci calculatoare în casă, la patru oameni”. Avocatul *acuzării*, de această dată, Mihai Voicu, e foarte tranșant: „Eu fac parte dintre acei părinți care susțin că internetul mai degrabă strică universul copilăriei. Și că nu poate fi controlat”. Și-atunci să ne așteptăm la o generație de ciudați? Nică vorbă, nevoile fundamentale ale copiilor au rămas aceleași. Doar că acum, cu internetul în brațe, ele sunt satisfăcute într-un alt fel. Și-apoi, vorba lui Cătălin Teniță, dacă tot rău-i spre bine? „Accesul la pornografie, de pildă, nu cred că îi transformă într-o generație de perversi. Poate vor fi doar mai dezinhibăți”. Doamne-ajută să-i înțelegem

și... să ne plătească pensiile. În rest, vorba poetului, „om muri și-om vedea”.

Ne place sau nu, viitorul presei e on-line. Și nici cultura nu se simte prea bine. Biblioteca de pe net înaintază cu câțiva metri, zilnic. Știrile în print, de azi pe mâine, nu mai au nici un farmec. Apar on-line, aproape în timp real. Din împătimit ce era, George Arion nu mai citește nici un ziar, decât pe laptop: „În schimb, simt nevoia să iau, în continuare, *Paris Match*, *L'Express* sau *Flacăra*. O revistă cere un contact, îți oferă un mediu mai prietenos. Internetul a făcut posibilă și reacția foarte rapidă la un articol. În comentarii, descoperi cât de inteligenți, sau nu, sunt cititorii tăi. E și un spațiu al defulării, acolo, plin de patimi, este chiar înfricoșător!” Alin Popescu susține că pe *avocatnet.ro* cam 60% dintre comentarii sunt mai informate, mai inteligente decât articolele: „Asta este și scopul, să se întâlnească niște oameni, să schimbe informații, să socializeze”. Dar calitatea? Pe internet scrie, totuși, oricine, orice. Alexandru Arion dă din mâini, a pagubă:

„Înainte te mai învățau, pe la școală, că are și scrisul regulile lui, că trebuie să verifici informația din cel puțin trei surse... Acum te uiți pe trei bloguri!” Sigur că nu te oprește nimeni să te documentezi chiar la sursă, dar asta costă timp, pierzi la capitolul *viteză de reacție*. Ca reporter, mai am obiceiul de-a umbla pe coclauri, în baza unor informații găsite pe net. Nu știu de ce, la fața locului lucrurile stau întotdeauna altfel. Numai că, până mă întorc eu de pe-acolo și scriu, subiectul e deja *fumat*, chiar dacă *după ureche*. „Ia, mai scutește-mă, că am mai citit despre asta de vreo zece ori!”, poate spune, pe bună dreptate, cititorul. Așa că, vorba aia, decât puțin și bun, mai bine mult și prost. Suntem sufocați, pur și simplu, de cantitatea de informație pe cap de locuitor. Și chiar îți trebuie IQ, nu glumă, ca să ții pasul cu asta și, mai ales, să discerni ce e bun și ce nu, ce te ajută și ce te încurcă. Într-o singură săptămână, în *New York Times*, de pildă, apare atâta informație câtă avea un om din secolul XVIII, în toată viața lui. Or, dacă nu mă-nșel, creierul uman e cam la fel, nu i-au crescut sertărașe în

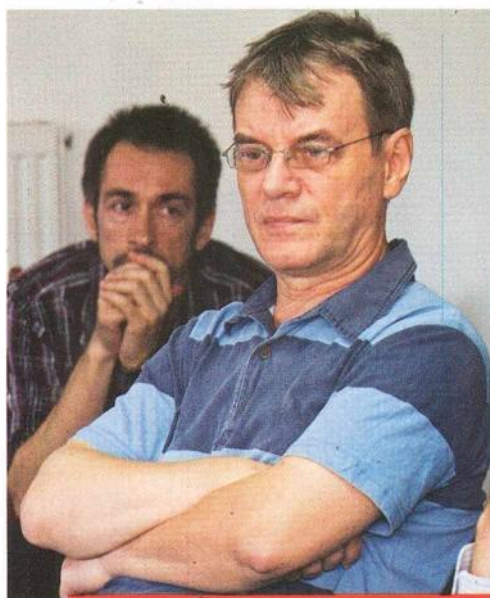

Dorin Boerescu: „Calculatorul accelerează o tendință care oricum există în tine. Dacă ai o structură bună și cauți informații bune, accesul este nelimitat, găsești orice, oricând. Dacă vrei să afli cum se face o bombă, atunci ok, și asta se găsește pe internet.”

Claudia Jimeno Beltran: „Este adevărat că multe lucruri se pot exprima prin internet, dar nu și cele care țin de nevoile emoționale. Aici vom avea nevoie, întotdeauna, de comunicarea directă.”

Tudor Călin Zarojanu: „Nu internetul a schimbat copilăria, ci faptul că părinții petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor.”

Cătălin Teniță: „Internetul îți dă idei de business de inteligență, nu trebuie să ai tone de bani.”

plus. N-am o concluzie, dar mi-a plăcut varianta Tudor Triță: „Cu cât aflăm mai mult, cu atât știm mai puțin!”

Dacă vorbim de cultură, însă, nu-ți prea vine să tragi cu pistolul. În internet, vreau să zic. Cărți, filme, muzică, expoziții de artă, tot ce vrei. Sigur că e de bine, dacă tot n-avem bani, doar să nu uităm diferența. Nici măcar Balzac nu e același, pe net și citit în carte. Cel puțin așa susține Claudia Jimeno Beltran: „Cuvintele sunt aceleași, dar conexiunile neuronale diferă. Cu o carte-obiect relaționez într-un alt fel decât cu una virtuală, sunt alți stimuli, la calculator am lumină, câmp electromagnetic; ecran... Altfel spus, între mine și orice aș face acolo există o mediere, un bruiat, mai degrabă, relația nu e directă”. Se pare că înțelegem asta, de vreme ce sălile de concerte, stadioanele, cinematografele și librăriile n-au intrat în faliment. Doar că internetul are, într-adevăr, un efect extrem de pervers. Ne-a obișnuit să luăm totul de-a gata, să piratăm, să fim oarecum în afara legii. Și ea, legea, ce spunea? Păi, teoretic, există un mecanism legislativ și pentru asta, dar cu practica e mai greu. Mihai Voicu e angrenat în vreo nouă procese pe drepturi de autor: „Producătorii foarte puternici, cum ar fi HBO, încearcă să-și ia banii de la cei care îi colectează, de la cabliști, de pildă. Că doar n-o să ia câte un euro de la fiecare dintre noi. Sigur că unii sunt foarte greu de deranjat, din motive evidente, dar lucrurile au început să se miște, cumva. Cadrul legislativ, însă, e cu un pas în urmă față de realitatea on-line, așa că n-avem decât să ne adaptăm din mers. După părerea mea, pirateria oricum nu dispare, coerciția statului în această zonă este absolut inefficientă”.

La capitolul business, da, internetul e mană cerească. Poate începând chiar cu faptul că nu-ți mai trebuie o căruță de bani ca să pornești o afacere, ci o căruță de inteligență. Persoanele de față nu se exclud. Cătălin Teniță și Alin Popescu au pornit-o cu doi lei. Dorin Boerescu, cu trei. Tudor Triță, cu multă informație: „Piețele au fost întotdeauna imperfecte pentru că nu au avut suficientă informație. Acum, dintr-o dată, ai la dispoziție o piață globală, cu internetul ne apropiem de ceea ce s-ar numi o piață perfectă. Multiculturală, evident, noi avem proiecte la care lucrează oameni din America, Europa, China. Impactul e senzațional, la nivel global ar trebui să ducă la capacitatea de a ne soluționa conflictele altfel”.

Mai vorbim despre faptul că, în marile companii, peste 30% dintre angajați deja nu mai lucrează la birou, ci acasă. Despre cum poți găsi produsul cel mai ieftin, comparând prețurile din magazine, pe telefon. Despre cabinetul stomatologic sau coaforul unde 80% dintre clienți își fac programarea pe net. Despre situația oarecum amuzantă în care un bilet de avion spre Londra poate costa și 80, dar și 700 de euro, funcție de cum știi să cauți.

În fine, Antonio Nițu ne demonstrează că internetul nu-i perfect, totuși, nici măcar în zona business: „Eu am început off-line, în 1990, dar afacerea merge foarte bine și on-line. Există, însă, niște nuanțe importante. Ca să formez un agent de ticketing foarte bun, îmi ia cel puțin doi ani. Dar, după aceea, nu poți concura cu el pe net, n-ai nici o șansă. Dacă vrei un bilet de avion, da, e ok cu un klik. Dacă vrei o vacanță, însă, nu mai ține. Acolo sunt detalii, variante, ponturi, negocieri. Sincer, o mare parte din oferta noastră e netratabilă on-line. Croazierele, de pildă, nu le poți vinde pe net, au prea multe, amănunte”. Dorin Boerescu pune pariu că el poate. Și-apoi, încă unul, pe *puterea economică* din on-line. Cică o zonă amărâtă, dacă o conectezi la internet, se umple de prosperitate, în vreo zece ani. Îndoi-m-aș și n-am cui, dar de-abia aștept să mă contrazică realitatea. Și, evident, să scriu un reportaj despre asta. Teamă mi-e că on-line!

După cum spuneam, on-line-ul e-n toate. Cu bune și rele, prieten adesea, dușman uneori. N-avem vreo concluzie măreață, doar am vrut să conștientizăm problema. Un fel de da, internetul ne controlează viața, da' să știm și noi! Așteptăm și păreri-le voastre, sigur că on-line. Poiana lui Iocan e în renovare.

Alin Popescu: „E o altă lume asta guvernată de internet, are altă viteză, te forțează să te schimbi și să te adaptezi permanent.”

Antonio Nițu: „Eu nu înțeleg povestea cu aceste rețele sociale. Când am aflat că am o grămadă de prieteni, mi-am șters contul. Să văd în fiecare zi, pe «facebook», ce fac toți oamenii ăștia, mă enervează, mă scuzați, al dracului de tare!”

Top 5

Lucruri care nu erau posibile fără internet:

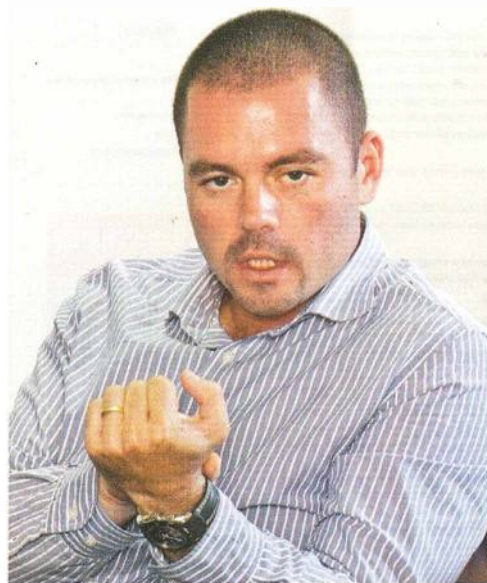
- comerțul on-line, care dezleagă businessul de o locație
- crearea de conținut colaborativ, vezi wikipedia
- job-ul la domiciliu, pentru o firmă de oriunde din lume
- rețele sociale în care cunoști mii de oameni
- accesul nelimitat la cultură

Lucruri care au dispărut sau sunt amenințate de apariția internetului

- ziarele în print
- DVD-urile
- scrisul pe hârtie, cu mâna
- scrisorile expediate prin poștă
- noțiunea de intimitate (dacă vrei să afli ceva, despre cineva, nu trebuie decât să cauți)

Lucruri care nu vor dispărea niciodată, oricât de on-line am fi

- relațiile directe
- analfabetismul
- emoțiile
- nevoile umane primare
- notele de plată (lucrurile bune costă întotdeauna)

Mihai Voicu: „E o mare diferență între un zâmbet și un «smile» pe net! În spatele calculatorului, oamenii își asumă mult mai ușor diverse măști.”

Tudor Triță:

„Evoluția noastră, ca ființe, e mai înceată decât tehnologia. Nevoile noastre, «basic», au rămas aceleași, dar acum se acoperă altfel.”

Oricine poate contribui, oricine are acces liber la informații – aceasta este viziunea care stă la baza existenței unuia dintre cele mai spectaculoase proiecte de colaborare din lume, al cincilea cel mai accesat site la nivel global, în prezent, cu 400 de milioane de vizitatori în fiecare lună.

text Sorin Duca
foto Wikipedia

Wikipedia – enciclopedia supremă

The screenshot shows the Wikipedia article for 'Flacăra'. The article is in Romanian and provides a detailed history of the magazine. It mentions that the magazine was founded in 1911 and was one of the first magazines in Romania. It also mentions that the magazine was banned during the communist era and was revived in 1990. The article is well-structured with a table of contents and a list of references.

Flacăra

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Tonul acestui articol sau al acestei secțiuni este nepotrivit pentru o enciclopedie. Puneți contribuția la înțelegerea lui sau sugerați modificări necesare în pagina de discuție.

Pentru alte surse, vedeți *Flacăra (dezambiguizare)*.

Flacăra este o revistă săptămânală românească.

Pe 22 octombrie 1911 apare primul număr al revistei *Flacăra* – "literară, artistică, socială" – 1 părtă în atelele Sococ și având redacție și administrație în București, pe str. Perlmuriei nr. 3. Publicația este săptămânală, având ziua de apariție sâmbătă. Director fondator este **Constantin Banu**. Cele două articole-program din primul număr, "Un vis..." de Ion Gheorghe Duca și "Un curint..." care putea să lăsaască, al directorului **Constantin Banu**, prezintă o revistă care să grupeze în jurul ei scriitori, artiști, oameni de știință, capabili să exprime "în versuri minunate toate tările sufletului omenesc", să tindă spre un "ideal mai curat și mai înalt" (I.Gh. Duca), să apără "o flacăra pentru luminarea și încălzirea mării mulțimi", printr-o "artă democratică", flacăra pe care s-o poartă (în "vie deasupra palmierilor carabe și a intereselor vecinilor") (Constantin Banu).

Flacăra va deveni o revistă cu o largă răspândire în ani premergători Primului Război Mondial și cu un rol important în mișcarea literară și artistică a vremii.

Flacăra publică numeroase interviuri cu scriitori, artiști, oameni de știință, în cadrul rubricii „De vorbă cu...”, începând cu Barbu Ștefănescu Delavrancea și continuând cu George Coșbuc, Ioan Alexandru Brătăsescu-Voinaghi, Alexandru Vlașcu, Octavian Goga, George Gînescu, Spiru Haret ș.a.

Prin toate-le pe care le publică, dintre care merită menționat articolul "Lăcrimatoarea strigă din tranșee", al lui Octavian Goga, *Flacăra* militează pentru intrarea României în războiul din Franța și împotriva Austro-Ungariei.

Din cauza Primului război mondial revista își încetează apariția în noiembrie 1916.

Pe 10 decembrie 1921 apare o serie nouă a revistei *Flacăra*, sub conducerea aceluiași director, literatul **Constantin Banu**. După realizarea unității naționale a statului român, revista își propune să fie „în ritmul vremii și să rămână într-o atitudine de civilizat obiectivitate” (Constantin Banu). Adoptând o stilistică proprie marilor publicații culturale europene, revista se bucură de un succes imens în epocă.

Flacăra încearcă să-și mențină obiectivitatea și echidistanța, în paginile ei colaborând scriitori reprezentând toate curentele epocii – neoromantism, modernism, realism și simbolism –, uneori în același număr ai revistei.

Revista are, încă de la lansare, colaboratori de prestigiu: George Coșbuc, Ștefan Octavian Iosif, Dimitrie Anghel, Mihail Sadoveanu, Octavian Goga, Cincinat Pavelescu, Ion Minulescu, Demostene Botez, George Bacovia, Alexandru Macedonski, Ion Pillat, Nichifor Crainic, Alexandru Vlașcu, Ion Agărbiceanu, Eugen Lovinescu, Ioan Alexandru Brătăsescu-Voinaghi, Ioan A. Basarabescu, Liviu Rebreanu, Ioan Slavici, Gala Galaction, Emil Gârleanu, Victor Eliyahu, Barbu Ștefănescu Delavrancea, Alexandru Vlașcu, Nicolai Crainic, Alexandru O. Teodoranu, Vasile Voiculescu, Camil Petrescu, Perpessiciu, Hortensia Papadimitrescu, Dumitru Caraculacu. Criticul de autoritate al revistei este Eugen Lovinescu.

După dispariția *Flăcării* lui **Constantin Banu**, prestigiu al titlului revistei, va înceta la apariția unor publicații cu aceeași denumire. Câteva dintre aceste tentative nu fost: *Flacăra* – „revistă social-literară” – apărută în anul 1933 și care publică un fragment din "Răscoala (roman)" lui Liviu Rebreanu; *Flacăra* – organ al Cercului Cultural Național „Octavian Goga” – care apare lunar, în perioada decembrie 1938 – august 1940 și publică articole de economie politică, sociologie, cronici de politică externă, literatură (Mircea Stănel, Virgil Cănelopol, Geo Dumitrescu, Nicolae Băileș și a.); un titlu de revistă precum *Flacăra* nu avea cum să fie ignorat de către autoritățile comuniste instalate la guvernare cu sprijinul tancurilor sovietice. Mai ales că se dorea o revistă având drept model *Ogôniki*, la masă publicată ilustrată a voanului de la Rădăuți. Așa că, la București, apare, pe 4 ianuarie 1948, *Flacăra*, cu "Săptămânal de Artă și de Cultură al Uniunii Sindicatelor de Artă, Scriitori și Zăngăniți". Pentru colaboratori: Mihail Beniuc, Eugen Jebeleanu, Nina Cassian, Geo Dumitrescu, George Călinescu, Ovid S. Crohmălniceanu, Perpessiciu, Tudor Vianu.

Între mai 1952 – mai 1953 revista apare lunar, iar între iunie 1953 și decembrie 1957 bi-lunar. Este prima revistă ilustrată din România de după cel de-al Doilea Război Mondial. *Flacăra* redovine săptămânală la 1 ianuarie 1958, între anii 1952-1973 apare cu subtitlul "Revistă ilustrată social-politică și literară artistică". În 1976 revine pe hârtia de ziar, fiind tipărită la două culori, în format tabloid. *Flacăra* nu are cum să scape de țările presei din perioada comunistă, cu toate acestea, de multe ori, paginile revistei reușesc să găzduiască jurnalistism odăvoret sau literatură de cea mai bună calitate. Cenzurată, hădărită, *Flacăra* a făcut eforturi să-și merite numele chiar și în cei mai grei ani de după 1980. Dintre semnăturile timpului: Camil Petrescu, Mihail Sadoveanu, Eusebiu Cămil, Adrian Păunescu, Ovidiu Ioanțola, Zaharia Stancu, Demostene Botez, Dumitru Radu Popescu, Ștefan Cioculescu, Gabriel Dimășanu, Aurel Dragoș Munteanu, Aurel Baranga, Teodor Măzila, Pop Șimon, Mircea Măliță, Ioan Alexandru, Fănuș Neagu, Marin Sorescu, Mircea Micu, George Argheș, Adi Cusin, Adrian Dohotaru, Tudor Octavian, Cornel Nistorescu.

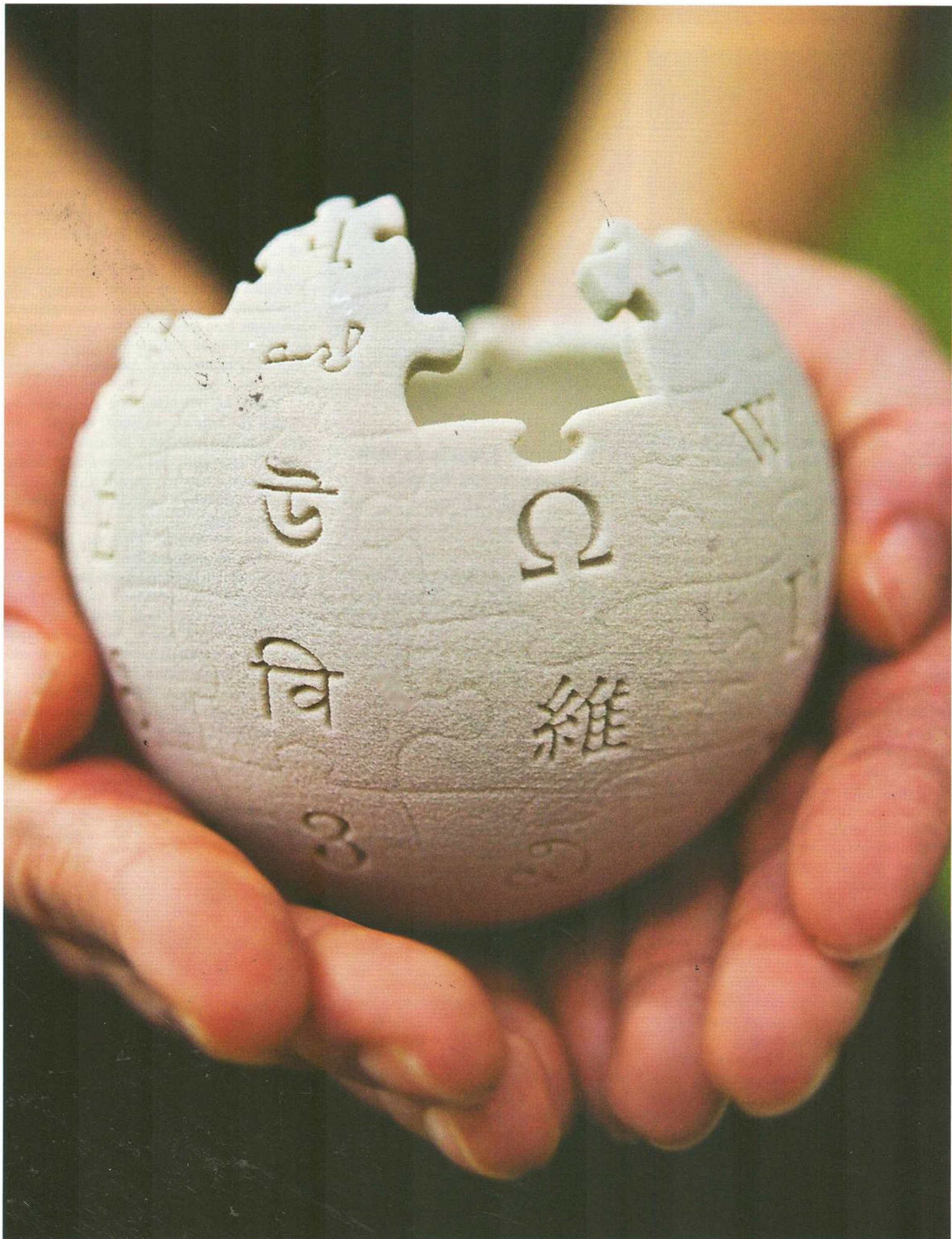
Wikipedia se bazează pe contribuția periodică a peste 100.000 de editori voluntari. Unii dintre ei s-au ocupat și de revista „Flacăra”.

Dacă te interesează rezultatele ultimelor alegeri din orice țară, biografia unei celebrități, câștigătorii premiilor Nobel sau Oscar de acum 20 de ani, numărul de locuitori al unei localități sau formularea exactă a unei teoreme matematice – pe Wikipedia găsești răspunsul actualizat, de cele mai multe ori la câteva minute după schimbări importante în domeniul sau pentru subiectul respectiv.

Aceasta este, de altfel, esența întregului proiect, o enciclopedie actualizată în timp real, având ca scop integrarea „tuturor cunoștințelor omenirii” într-un format accesibil oricui.

Materializarea acestui demers extrem de ambițios nu ar fi fost posibilă fără internet, iar, pe de altă parte, Wikipedia profită într-o manieră foarte elegantă (și într-un scop extrem de nobil) de două dintre caracteristicile esențiale ale mediului on-line: viteza de transmitere a informației (practic instantanee) și posibilitatea de colaborare între oameni din întreaga lume, fără ca aceștia să se cunoască și al căror unic scop este oferirea de informație „celorlalți”.

Lansată în 2001, de Jimmy Wales (antreprenor on-line) și de Larry Sanger (filosof,

ulterior acesta renunțând la participarea la proiect, în 2002), *Wikipedia* a ajuns, 10 ani mai târziu, să reprezinte o sursă imensă de informații pentru orice utilizator de internet (peste 19 milioane de articole, în peste 280 de limbi), fiind referința principală pentru jurnaliști, studenți, scriitori, bloggeri sau utilizatori obișnuiți.

Construit ca un proiect 100% non-profit, *Wikipedia* se bazează pe contribuția periodică a peste 100.000 de editori voluntari (din totalul celor peste 1,2 milioane care au contribuit, de-a lungul celor 10 ani de existență) și este finanțat exclusiv din donații.

De exemplu, pentru anul fiscal 2010-2011, *Wikipedia* a strâns peste 16 milioane de USD, de la peste 500.000 de donatori, din 140 de țări, care au donat în medie câte 22 de dolari.

Banii sunt folosiți exclusiv pentru tehnologie, servere, acces internet, dezvoltare, *Wikipedia* fiind singurul site din top 10 la nivel global care nu se finanțează din reclame, ci este finanțat preponderent de către utilizatori.

Enciclopedia se dezvoltă zilnic cu mii de articole noi și sute de mii de completări la articolele deja existente (peste 11 milioane de editări au loc lunar), iar procesul de adăugare de informații sau editare a celor existente se bazează pe reguli foarte clare și pe o ierarhie a voluntarilor care încurajează creșterea permanentă a calității conținutului.

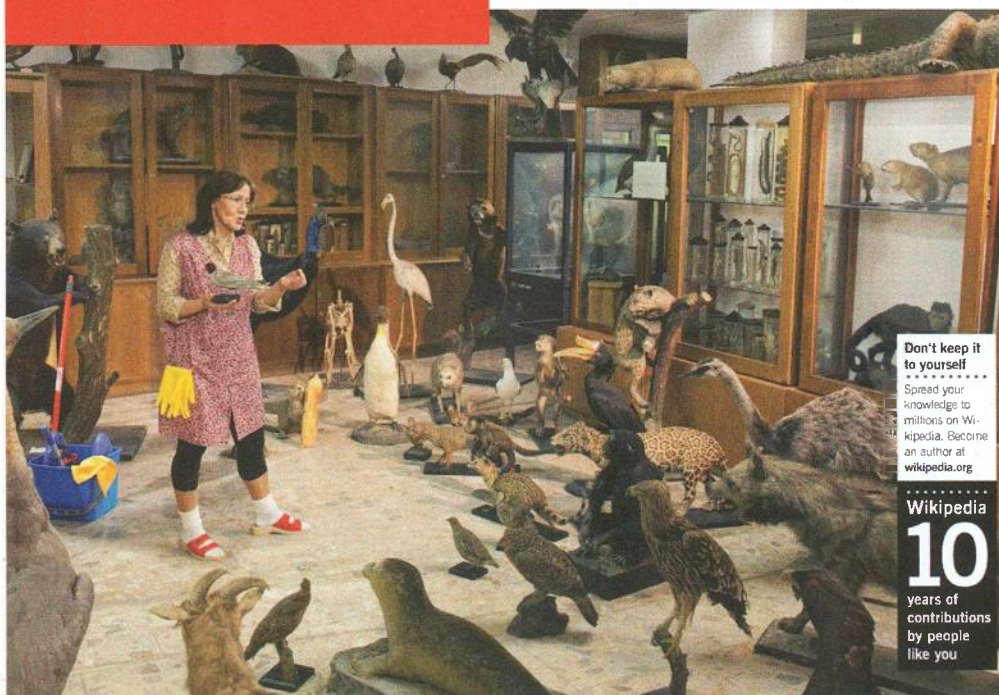
Principiul care stă la baza enciclopediei – oricine poate să contribuie – constituie, însă, și una dintre principalele acuzații care i se aduc proiectului și anume că lipsa de pregătire a voluntarilor sau de selecție pe criterii de certificare „științifică” a competenței în domeniu, generează uneori articole slabe calitativ, mai ales în domenii foarte specializate.

Obiectivul *Wikipedia*, din punctul de

Wikipedia a fost lansată în 2001, de Jimmy Wales și de Larry Sanger.

Pe Wikipedia găsești orice, chiar și o „animal planet” în miniatură.

vedere al calității articolelor, este de a atinge un nivel egal sau mai bun decât cel al edițiilor on-line ale *Enciclopediei Britanice*.

Acest reper a constituit obiectul unui studiu derulat în 2005 de către publicația științifică *Nature*, care a trimis spre analiză 50 de seturi de câte două articole, acoperind același subiect, unul din *Enciclopedia Britanică* și unul din *Wikipedia*, către experți pe domeniile respective, fără a le spune sursa fiecărui articol.

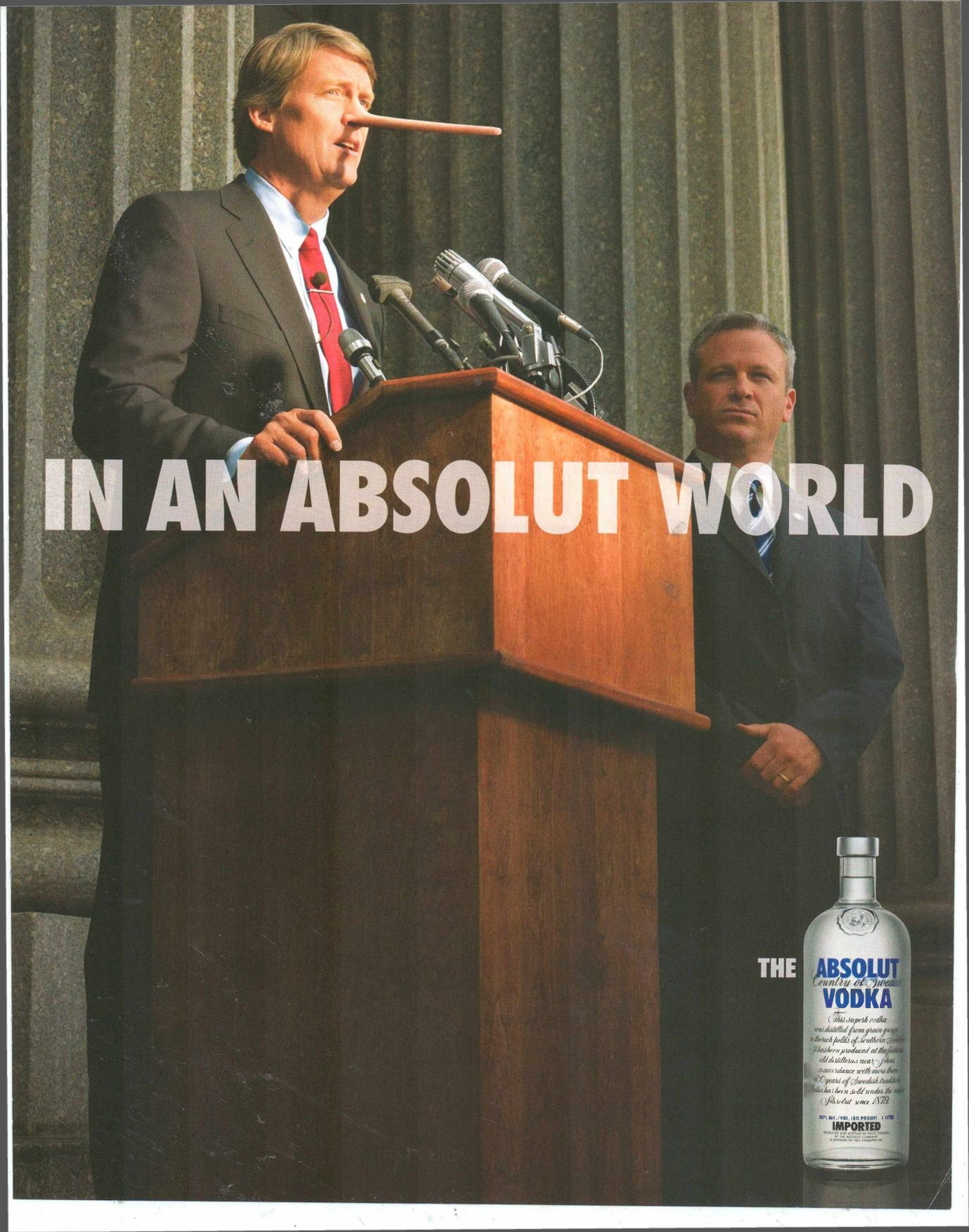
Rezultatele au fost surprinzătoare: *Wikipedia* s-a situat foarte aproape de *Enciclopedia Britanică* din punctul de vedere al acurateței, cu o medie de 3,9 erori pe articol, față de 2,9 erori, câte au fost identificate în mult mai prestigioasă și „acreditată” enciclopedie.

De altfel, *Wikipedia* este permanent în căutare de editori voluntari, care să contribuie la îmbunătățirea informațiilor existente, și face din acest demers unul dintre principalele obiective pentru următorii 10 ani, alături de dezvoltarea enciclopediei în cât mai multe limbi.

Ediția românească *Wikipedia*, lansată în iulie 2003, de Bogdan Stăncescu (nume utilizator – *Gutza*), a acumulat deja peste 163.000 de articole și circa 192.000 de utilizatori înregistrați, dintre care, însă, doar câteva zeci sunt activi în mod curent, motiv pentru care multe dintre articolele incomplete sunt în același stadiu de mult timp. Dacă vă tentează să contribuiți la cea mai mare enciclopedie din lume, sunteți bineveniți: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Wikipedia:Wikipedist>

Don't keep it to yourself
.....
Spread your knowledge to millions on Wikipedia. Become an author at wikipedia.org

Wikipedia
10
years of contributions by people like you

A man in a dark suit and red tie stands at a wooden podium, speaking into several microphones. He has a comically long, thin nose. Another man in a blue suit stands behind him to the right, looking on. The background consists of large, classical columns.

IN AN ABSOLUT WORLD

THE **ABSOLUT**
Country of Sweden
VODKA

*This superb vodka
was distilled from grain grown
in the rich fields of southern Sweden.
It has been produced at the famous
old distilleries near Åhus
in accordance with more than
200 years of Swedish tradition.
It has been sold under the name
Absolut since 1879.*

50% ALC./VOL. (100 PROOF) 1 LITER

IMPORTED

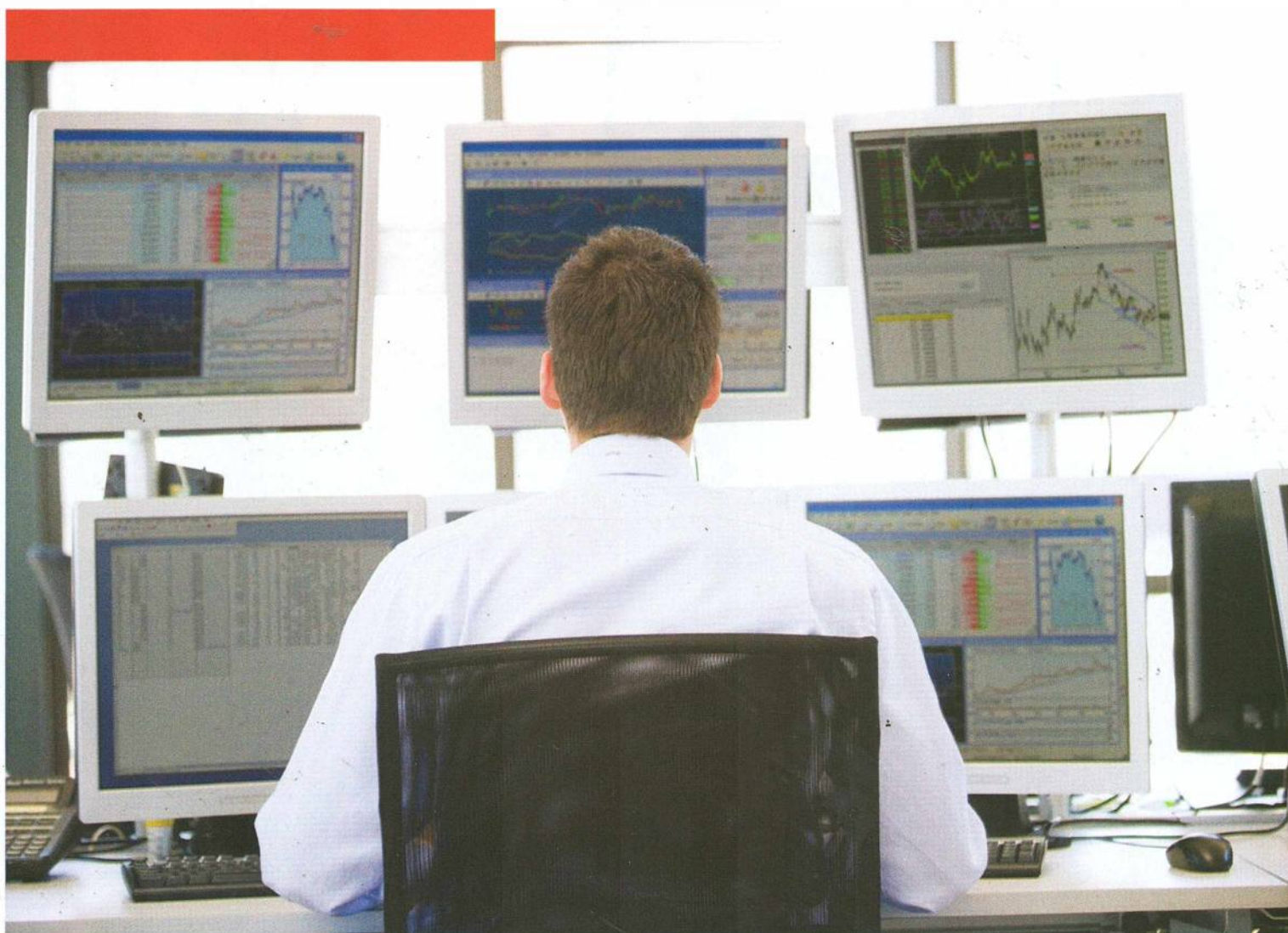
IMPORTED BY THE HOUSE OF SEAGRAM, NEW YORK, NY
A DIVISION OF THE SEAGRAM COMPANY, INC.

Dacă nu te atrage munca în sistem, de stat sau particular și, oricum, cam în folosul altora, n-ai decât să te faci freelancer. Astfel ești propriul tău stăpân și poți câștiga bani de acasă, în halat și papuci. Fără să-ți bați capul cu impozitele statului român. Fără program rigid, colegi sâcâitori sau șefi care se cred buricul pământului.

text Tzele Felix
foto Octavian Tibăr și arhivă

Lăncierii liberi ai internetului

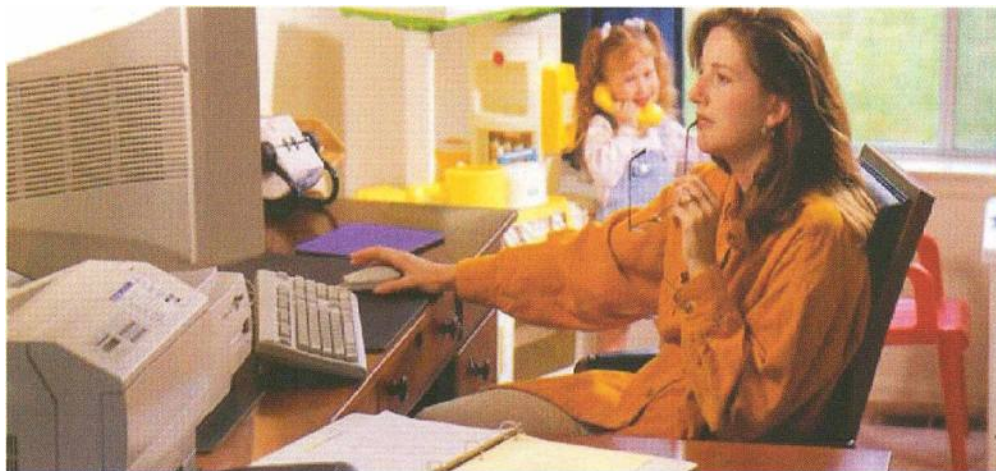
Ești programator, webdesigner, graphic designer, administrator de rețele, traducător, copywriter sau un om care învață cu rapiditate meștereli informatice? Cu un cont în genul facebook, un strop de marketing și un mic portofoliu te poți lansa pe piața internațională de muncă, foarte prosperă.

D

Primele piețe *freelance* virtuale au apărut în lume la sfârșitul anilor 2000. *elance.com*, unul dintre cele mai populare site-uri de liber profesioniști, a fost fondat în 1999, cu ajutorul unui capital de risc de 12 milioane de dolari. John Doerr (finanțatorul unor giganti precum Google sau Amazon) nu a făcut deloc o alegere greșită când a investit în *elance*, compania mărindu-și progresiv afacerile rulate pe site. În anul 2010, *elance* a atins o medie semestrială de peste 24 de milioane de dolari, rezultați în urma facturilor încheiate între nodurile umane sau organizaționale care au interacționat pe platformă. *elance* își împarte supremația pe piața de muncă virtuală cu site-ul *oDesk.com*.

Am creat un cont pentru revista *Flacăra* pe *elance* și am început să caut *lăncieri* români bine cotați. Îi găsești ușor, sunt cei cu multe „joburi” îndeplinite și care percep un comision ridicat pentru realizarea unui proiect. Problema e că nu îi poți contacta direct. Rețelele nu afișează „la vedere” datele de contact ale muncitorilor virtuali. Pentru a putea schimba e-mailuri trebuie să îi „oferi” freelancerului un proiect de lucru. Motivul restricției comunicării pe site este simplu: dezvoltatorii încearcă să mențină relația client-furnizor la nivelul platformei lor, pentru a nu pierde din comisioane.

Andreea S., o liber profesionistă care a acceptat „propunerea de job” din partea noastră, și-a făcut cont pe *elance* în ianuarie 2010. De atunci a lucrat la 63 de proiecte (grafică și webdesign) și a servit 29 de clienți de la care a primit 51 de comentarii pozitive, „transpose” în cinci stelute galbene, nota maximă pe *elance*. Andreea are 26 de ani și locuiește în București. Nu a fost angajată până acum într-o corporație, nu au motivat-o îndeajuns ofertele pieței românești. „Am considerat că nu am nici un beneficiu dacă mă angajez la o companie care îmi impune un orar lipsit de flexibilitate și un salariu mai mic sau egal cu cel pe care pot să îl câștig lucrând ca *freelancer* cu firme din străinătate. Astfel, nu pierd timpul cu deplasarea până la serviciu, nu îmi trebuie vestimentație formală de birou, nu-mi fac griji pentru că nu sunt pe aceeași lungime de undă cu colega de birou. Nu am șefi și nu pot fi concediată, îmi iau concediu cât și cum doresc.” Andreea subliniază, însă, și dezavantajele profesiei sale. „Nu am cui să cer un sfat sau ajutorul dacă sunt într-un impas cu un proiect. Nu am un salariu fix ce vine la sfârșit de lună, deci trebuie nu doar să fiu un designer bun, ci și un marketer bun, pentru a-mi găsi mereu clienți și proiecte noi.”

În Evul Mediu existau două tipuri de cavaleri:

cei care își ofereau serviciile exclusiv unui rege și „free lancers” (lăncieri liberi), cavaleri care luptau pentru cel care îi plătea.

Nici nu-și imagina romancierul britanic Walter Scott că „freelance”, cuvântul folosit în romanul „Ivanhoe” pentru a desemna luptătorii a căror lance nu era supusă vreunui senior, va deveni emblematic pentru sistemul de muncă din secolul al XXI-lea.

Pe *elance* am găsit muncitori români care și-au început activitatea pe piața de muncă virtuală în adolescență. Valentin G. are 23 de ani și locuiește în Brașov. A auzit prin clasa a 12-a de piețele on-line „de la prieteni mai mari din domeniu”. Prin 2007 a învățat puțină programare și, cu „bruma” de cunoștințe, și-a luat primele proiecte, de 10-15 dolari, pe *vworker.com*. După câteva luni de muncă, încheia constant proiecte de 20-30 dolari, limita „de sus” remunerabilă pe *vworker*. S-a gândit că trebuie să se poată câștiga și mai mult, așa că a început să caute alt site pe Google. În 2008 a aflat de *elance* și a reînceput treaba, de data asta ca un profesionist. E sincer în legătură cu modul în care s-a pus pe picioare. „Am lucrat două luni numai la profil: portofoliu (fals), teste de tot felul, povești de prezentare. Mi-am și postat singur două proiecte de \$100, fiecare de pe conturi *fake*, de unică folosință. După două luni pică primul proiect de \$200, încheiat în trei-patru zile.” Și de atunci clienții s-au tot înmulțit ajungând astăzi la 20. A lucrat în special cu occidentali – canadieni, australieni, americani. Evită românii, indienii, pakistanezii, chinezii, francezii, italienii și spaniolii. Cică nu sunt serioși.

Nici Valentin nu vede munca într-o corporație ca pe o soluție de viitor. Nu acceptă să fie tras pe sfoară de companii și, ce-i drept, nici nu are „acte” în domeniu. „Pentru firme ești doar forță de muncă românească. Nu am acceptat și nu o să accept vreodată să fiu sclav în domeniul în care mi-am tot atâtea zeci de mii de ore (și nu exagerez).”

Cu toate acestea, se gândește la beneficiile stilului de viață al majorității. „Clasa muncitoare viseză să lucreze de acasă, așa cum vede ea în filme. Dar e valabil și reversul, cine lucrează de acasă viseză să meargă la muncă, la un program fix.

Pentru a lucra de acasă este nevoie de o anumită izolare, total opusul socializării la locul de muncă, în team building-uri etc. Paradoxal, uneori mă simt parțial privat de libertate, mă trezesc uitându-mă pe geam ca dintr-o... celulă.”

Un liber profesionist prolific pe *elance* este

freelancer Design Contest

Post Project Browse Jobs Make Money Hire Search Keywords

Our designers create the perfect logo. Yours.

Get your own custom logo design for as little as \$290

Your ideal logo is only a design contest away. Hundreds of skilled designers compete to create it!

- Get your custom logo for as little as \$290
- Choose variety to choose from!
- Only pay for the logo you like!

Get Started Now

FREE! 10 days to complete

Piețele virtuale de genul „elance” au dat naștere, în ultimii ani, unui nou trend în practicile de muncă autohtone. Tot mai mulți români încearcă să profite de pe urma acestui fapt, fie că este vorba de freelanceri certați cu angajatorii care plătesc modest, de indivizi care vor să facă un ban în plus pe lângă remunerația serviciului sau de companii specializate pe licitații on-line. Nu contează dacă ești persoană fizică sau companie, este loc pentru toată lumea în acest imens Turn Babel lucrativ unde interacționează zilnic peste 400.000 de contractori. Voință și portofoliu să fie!

Vali C. Locuiește în Iași, are 27 de ani, lucrează ca PR manager la un club și are timp să ia proiecte și pe *elance*. Are clienți diverși, de la mici asociații familiale până la firme mari de publicitate sau simpli indivizi care nu au cunoștințe în domeniul IT și au nevoie de anumite servicii.

Din ianuarie 2010 și până acum a câștigat aproximativ 11.000 de dolari în urma celor 68 de contracte pe care le-a dus la bun sfârșit. Oferă în principal suport administrativ IT: de la conversie de documente și introducere de date în programe precum *Word* sau *Excel*, până la modificare de logo-uri pentru companii. De exemplu, a câștigat contractul unui britanic care avea nevoie să îi fie tipărit în *Word* un text de 8.000 de cuvinte. Vali a câștigat 50 de dolari pentru asta.

Nu toți utilizatorii sistemelor de muncă virtuale sunt mulțumiți de prezența *lăncierilor* liberi. Ștefan Andrei, președintele unei firme românești de *outsourcing*, consideră că freelancerii practică un tip de concurență neloială pentru companiile de pe *elance*, cele care fac, de fapt, licitațiile serioase. „Doar clădirea (ne) costă 35 milioane pe lună. Curentul ne costă tot vreo 30 de milioane/lună. Nu ne permitem să mergem la costurile unuia din Regie care nu plătește nici un fel de impozit și care se trezește că face pe 5 lei. Este diferit *freelance* de *outsourcing*, care înseamnă că niște indivizi își externalizează serviciile către mine. *Freelancing* e atunci când ești de capul tău. Un *freelancer* nu rezistă să lucreze într-un astfel de sistem, îi mai trebuie și o slujbă. Noi avem oameni specializați, *project manageri* care nu

fac altceva decât să dea oferte.”

Firma lui Ștefan a avut încasări de 250.000 de dolari în ultimele 12 luni pe *elance*. Compania are aproximativ 50 de angajați și contractează în general proiecte de la clienți străini.

Deși n-ar părea, este foarte greu să menții un profit stabil într-o astfel de piață. Sunt tot felul de variabile care fac afacerea greu de controlat. De cele mai multe ori este vorba despre „necunoscuta” umană: țara din care provin clienții (europenii sunt dificili), fusul orar (americani, de exemplu, sunt „activi” când în România e noapte și atunci se poate negocia pe *skype* cu ei), neseriozitatea angajatorilor (firma pierde, de exemplu, 3-4% din proiecte din cauza contractorului care nu mai răspunde) sau fluctuațiile valutare. Astfel, *project managerii* trebuie să ofere tot timpul și să se aștepte la perioade de lucru extreme. „Un *project manager* are câteodată 60-70 de proiecte în lucru. Pot veni proiecte din urmă la care clientul vrea modificări, moment în care nu poți să îl refuzi.”

De cele mai multe ori, angajatorii străini nu știu prea multe lucruri despre locul în care se desfășoară activitatea contractată. Și, deși pare improbabil, lipsa cunoștințelor de geografie poate afecta câteodată afacerile. „Am avut la un moment dat mari probleme în a convinge un client că nu avem război civil și că o să îi putem termina proiectul. Era american sau canadian și am stat cu el pe *skype* două ore după care a dat proiectul unor indieni care aveau prețul mai mare ca mine. Ei credeau că o să ne bubuie biroul și că nu o să i se termine proiectul.”

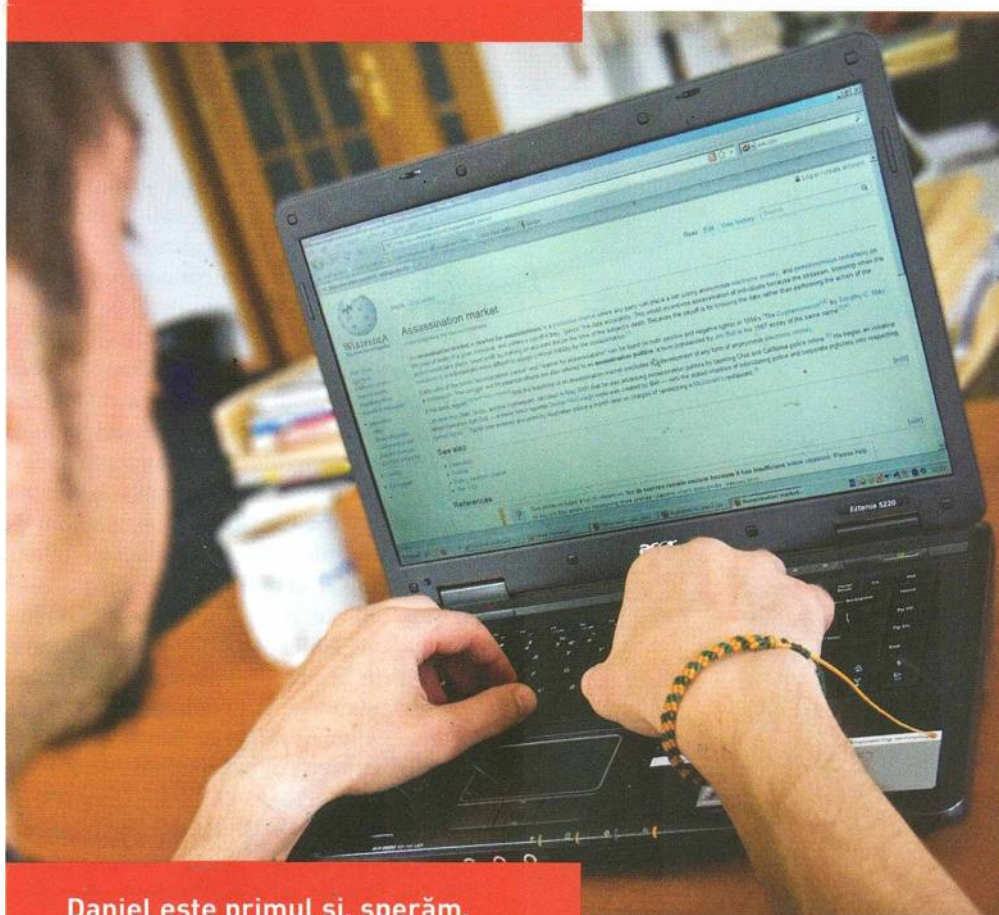
elance, ca și alte site-uri de profil, are un sistem sigur prin care se fac tranzacțiile bancare. La începutul proiectului, angajatorul transferă banii într-un cont intermediar al sistemului denumit *escrow*. Contractorul nu poate să retragă suma fără acordul clientului, iar acesta nu poate să o încaseze fără acordul angajatorului. Colaborarea și discuțiile între membrii site-ului au loc de obicei prin e-mail sau prin camerele de chat de pe *elance*. Unele proiecte presupun și comunicare printr-un serviciu de chat paralel (*Yahoo*, *Skype*) sau prin telefon.

Desigur, lucrurile nu merg tot timpul ca unse. Atunci când există neînțelegeri între cele două părți, „cazul” intră într-un soi de dispută virtuală în care judecătoria soluționează procesul conform legilor țării din care este sistemul (pentru *elance*, America). Dar, atunci când se ajunge la un astfel de compromis, toată lumea are de pierdut. Angajatorul pierde bani, iar angajatul poate să primească o caracterizare nefavorabilă din partea clientului nemulțumit.

Pe internet se vinde și se cumpără orice. Uneori, parcă prea orice. De la „Furadan”-ul care a ucis-o pe Mădălina Manole, până la... asasini profesioniști.

text Liliana Petruș
foto Octavian Tibăr

„Caut ucigaș profesionist să-mi omoare familia”

Daniel este primul și, sperăm, ultimul caz de acest fel din România. Dar în „Deep Web” există câteva site-uri unde se postează cereri sau oferte de muncă în acest „domeniu”.

Când se plictisesc, puștii postează pe net și anunțuri tâmpite. Au existat, în timp, câteva cazuri de genul *angajez asasin* sau *ofer servicii de criminal profesionist*. La o verificare de rutină, poliția a constatat că sunt doar niște glume proaste. La Constanța, însă, a fost pe bune. Centrul Zonal de Combatere a Crimei Organizate a fost sesizat în legătură cu următorul anunț: „Angajez ucigaș profesionist să-mi omoare familia”. Folosind *nickname*-ul *xmen-kill*, ofițerii sub acoperire au intrat pe *chat* cu *aSu*, care s-a dovedit a fi un student la finanțe, la Universitatea Andrei Șaguna, în anul I. Daniel Robert Crețu, în vârstă de 19 ani, chiar vorbea serios. Ofițerul care a cercetat cazul, fără să-i dăm numele, din motive evidente, ne-a povestit cum au decurs negocierile: „A fost prudent, la început, fără multe detalii. Am pornit de la 10.000 de euro, ca să-i omorăm mama, sora și bunicii. Tatăl era plecat în străinătate. Apoi a adăugat și cumnatul, așa că am ajuns la 30.000 de euro și o mașină. Între timp, am localizat internetul-cafe de unde posta. Dar acolo erau 40 de calculatoare și câteva sute de clienți pe zi. Am cerut și un avans, cred că așa l-am convins. Ne-a spus că n-are, că tocmai de aia vrea să-și omoare familia, ca să vândă casa și să facă rost de bani. Zicea că a mai negociat cu unii, dar nu s-au înțeles la preț. Ne-a promis plata la câteva zile după crime, în ideea că actele sunt deja pregătite. Apoi amănunte, la ce oră pleacă el de acasă, în ce cameră stau bunicii, că mama e imobilizată, n-o să ne facă probleme. În fine, a început să ne preseze, *hai, când veniți?* După zeci de conversații, l-am identificat și l-am prins. Eu eram pe *chat* cu el, la două calculatoare distanță, în acel internet-cafe, colegii așteptau afară. Culmea este că nu și-a negat intenția, ba chiar ne-a spus și motivul exact. Avea bani împrumutați de la cămătari, vreo 2.000 de euro, și n-a găsit altă soluție. Mie nu mi s-a părut că n-ar avea mințile acasă, era coerent, în planurile lui, dar, conform procedurii, am propus o expertiză psihiatrică. Până în instanță s-a răzgândit, poate l-a învățat cineva, a zis că era o glumă. S-a făcut dosar pentru instigare la omor deosebit de grav, dar nu a fost condamnat”.

Calculatorul și internetul au revoluționat accesul la informație în ultimii ani. Astăzi, printr-o simplă tastare a unei adrese de net și un enter ridicăm rapid vâlul asupra informației. În același timp, netul a deschis calea către așa-numitele infracțiuni on-line, semn că în orice spațiu ne-am afla – real sau virtual – nu există siguranță absolută.

text Alice-Claudia Gherman
foto Mediafax și Octavian Tibăr

Infracțiuni în virtual

Luna trecută, procurorii DIICOT și polițiștii au reținut 50 de români, membri ai unei rețele de fraudă informatică. Aceștia au intrat pe site-uri de comerț și au păcălit aproximativ 1.000 de persoane din SUA.

Unii cred că apariția Google și, în general, a internetului ne-ar face mai cuminți, mai grijulii în comportament fiindcă oricând există, de pildă, cineva gata să ne surprindă pe o cameră video și să posteze apoi filmulețul pe *You tube*. Alții cred, însă, că internetul reprezintă o cale mai ușoară și mai rapidă de fraudă. Altfel spus, nu mai e cazul să te duci la locul faptei și să comiți o infracțiune, poți face aceasta de la tastatura computerului, stând cuminte în casă și aflat la mii de kilometri distanță de victimă. Cel mai recent exemplu este cazul rețelei de criminalitate informatică depistată de ofițerii IGPR și DIICOT la mijlocul lunii trecute, când au fost ridicate 50 de persoane de origine română, care erau specializate în fraude informatice prin intermediul site-urilor de comerț electronic și care au făcut aproximativ 1.000 de victime, pe întreg teritoriul Statelor Unite ale Americii. Potrivit Poliției Române, cu acest prilej au fost confiscate 85 de calculatoare, 350 de carduri bancare, 350 de unități de stocare de date, 120 de telefoane, precum și sume importante de bani, în lei sau în valută, plus două pistoale.

Așa stând lucrurile, se pare că în on-line se poate fura în stil mare. Cine e de vină? Internetul, pare să ne stea pe limbă să răspundem. Cu tot acest exemplu negativ, nu putem judeca internetul și mediul virtual în termeni de bine și rău, aruncând vina numai pe *on-line*, de parcă în mediul real nu ar continua să se

comită infracțiuni, ba chiar în număr foarte mare. Diferența constă doar în aceea că un infractor care fraudează *on-line* e mai deștept decât unul care fură o găină. Nu de alta, dar trebuie să aibă ceva cunoștințe de IT și de limba engleză ca să știe ce face, cum face și mai ales de unde fură. Și mai e ceva, hoțul virtual poate fura mai mult, de la distanță, și se expune mai puțin.

Dar ce este o infracțiune *on-line*? Poliția definește infracțiunea *on-line* drept infracțiunea din sfera criminalității informatice sau din sfera celei de drept comun, săvârșită prin intermediul internetului. Printre cele mai întâlnite infracțiuni de acest gen comise de români se numără: *infracțiunile cu cărți de credit* (cele mai cunoscute fiind *contrafacerea cărților de credit* și *infracțiunile de skimming* – Legea 365/2002), *frauda informatică* (cea mai frecvent întâlnită este *licitația frauduloasă* – Legea 161/2003), *falsul informatic sub forma atacurilor de phishing* – Legea 161/2003) și *accesul neautorizat în sisteme informatice*, comis sub forma *accesării ilegale a unor conturi de e-mail, e-banking sau spargerea unor servere aparținând unor mari companii sau organizații guvernamentale etc.*, aceeași Lege 161/2003. Așadar, s-ar zice că în *on-line* se comit cele mai rafinate infracțiuni economice, iar infractorii de acest gen sunt aproape niște gentlemen care te lasă cu buzunarul, pardon, contul bancar gol fără, însă, să îți clinească măcar un fir de păr din cap. Avem de-a face cu așa-numita criminalitate a *gulerelor albe*, care, după cum le spune și denumirea, au școală, dar stofă de hoți. Acești pirați *on-line* sunt organizați în rețele cu ramificații în țară și în afara ei, iar numărul lor pare să crească de la an la an. „Astfel, dacă în anul 2009, polițiștii specializați în combaterea criminalității informatice au destructurat 44 de grupări, formate din 445 de persoane, dintre care 210 au fost reținute/arestate, în anul 2010 au fost destructurate 59 astfel de grupări, formate din 528 de persoane, dintre care 267 au fost cercetate în stare de arest.

În primele 5 luni ale anului 2011, polițiștii au destrămat 17 grupări, fiind astfel cercetate 119 persoane, dintre care 42 în stare de arest”, ne-au informat cei de la Centrul de Informare și Relații Publice al IGPR. Dacă aceștia sunt infractorii prinși în ultimii ani, iar numărul lor pare a fi în creștere, este de presupus că un număr cel puțin similar continuă să activeze, fără ca măcar poliția să bănuiască, stând ascunși sub cine știe ce site mascat încă în plin avânt. O statistică oficială a criminalității informatice în România sau comparații cu alte state europene nu există, există însă un site www.efrauda.ro, unde păgubiții pot depune sesizări *on-line* pe tema activităților ilicite din sfera virtuală. Așadar, suntem furați *on-line* și ne plângem poliției tot *on-line*, dar hoții sunt prinși *off-line* și trimiși după gratii. Nu de alta, dar închisoarea *on-line* nu funcționează decât în jocurile de pe calculator.

Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DIICOT) și polițiștii Serviciului de Combatere a Criminalității Informatice din cadrul IGPR sunt cele două servicii care încearcă să contracareze acest tip de infracțiuni; ele cooperează cu toate statele interesate în combaterea criminalității informatice, atât din UE cât și din afara spațiului european: SUA, Canada, Australia etc., folosindu-se canalele de cooperare polițienească existente: *Europol, Interpol* etc. Polițiștii care lucrează în domeniul combaterii criminalității informatice necesită o pregătire individuală permanentă, deoarece hoții virtuali au mintea inventivă și tehnici de fraudă cu *upgrade-ul* făcut.

Paleta infracțiunilor nu se rezumă doar la cele cu caracter economic exemplificate mai sus, ci și la unele care țin dreptul comun: pornografia infantilă, prostituție, trafic de persoa-

Conform legislației în vigoare, infracțiunile săvârșite contra confidențialității și integrității datelor și sistemelor informatice sunt în competența de cercetare a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DIICOT).

ne, contrabandă cu arme ș.a. Acestea se realizează *off-line*, dar sunt mediate de domeniul virtual prin rețelele de socializare, unde infractorii se dau drept ceea ce nu sunt la adăpostul unui cont de *facebook, hi5* sau *twitter*, postează fișiere conținând materiale pornografice cu minori sau încearcă să racoleze minori și tineri pentru prostituție. Numai de la începutul anului și până acum zeci de indivizi din Vâlcea, Alba, Constanța, Cluj ș.a. au fost arestați preventiv pentru acest gen de infracțiuni.

Tipologia infracțiunilor de drept comun este largă și, desigur, nu e vina internetului pentru existența unor asemenea rețele infracționale. Dacă nu exista netul ele ar fi funcționat oricum, virtualul doar facilitează relațiile și schimbul de informații între infractori, așa cum asigură schimbul de informații pentru oricare alt domeniu nevinovat din lumea asta. Prin urmare, nu a crescut infracționalitatea, ci doar hoții s-au adaptat la tehnologia modernă.

Sfaturi și recomandări off-line pentru a vă proteja on-line

- Dacă o ofertă este prea avantajoasă pentru a fi adevărată, atunci sunt șanse foarte mari să fie o fraudă
- O tranzacție *on-line* poate fi suspectată ca frauduloasă când: vânzătorul postează llicitația ca și cum ar fi cetățean al unui stat, dar răspunde prin e-mail cumpărătorului din altă țară; vânzătorul postează llicitația sub un nume, însă cere ca plata să fie făcută către o altă persoană sau cere ca plata să se facă prin transfer direct (Western Union, Money Gram etc.) ori prin transfer bancar
- Înainte de a introduce numărul cărții de credit pe un site de comerț *on-line* trebuie verificat dacă site-ul solicitat este unul securizat și în primul rând legitim. Nu introduceți informații cu privire la cărțile de credit pe orice site-uri sau ca răspuns la email-uri nesolicitate, întrucât băncile emittente ale cardurilor nu folosesc niciodată aceste mijloace pentru a solicita informații de la clienți. De asemenea, instituțiile bancare nu vor solicita niciodată codul PIN al clienților
- Atenție la ofertele care pretind că vă vor aduce câștiguri și profituri exagerate, mai ales atunci când, pentru a primi instrucțiunile și produsele necesare, vi se cere achitarea unei sume de bani. De asemenea, manifestați prudență în cazurile în care pentru angajare nu se cere nici un fel de experiență și ulterior se cer date personale
- Nu răspundeți la e-mail-uri nesolicitate, în care se solicită introducerea de informații personale
- Nu achiziționați niciodată produse comercializate prin intermediul mesajelor de tip spam. Ștergeți aceste mesaje, fără a le deschide. Nu răspundeți la mesajele spam, întrucât aceasta ar putea confirma faptul că adresa de e-mail este utilizată și astfel activitatea de tip spam către aceasta s-ar putea intensifica
- Fiți atenți la ofertele de muncă în care nu se cere nici un fel de experiență, întrucât în spatele acestora ar putea exista oferte frauduloase.

DOSAR

On-line versus off-line

p. 04

- **Wikipedia – enciclopedia supremă** 10
- **Lăncierii liberi ai internetului** 14
- **„Caut ucigaș profesionist să-mi omoare familia“** 17
- **Infrapecțiuni în virtual** 18

ZOOM

p. 28

Fabricile Jacobsenilor

p. 32

Wildlife by Silviu Matei

PEOPLE

p. 44

Moștenirea lui Amy

FLACĂRA Nr. 8-9
august-septembrie 2011

DOSAR

On-line versus off-line	04
Wikipedia – enciclopedia supremă	10
Lăncierii liberi ai internetului	14
„Caut ucigaș profesionist să-mi omoare familia“	17
Infrapecțiuni în virtual	18

ZOOM

Împărțirea României	24
Fabricile Jacobsenilor	32
Wildlife by Silviu Matei	32
Sănătate mentală prin terapie virtuală	38
Lunga vara politică. Și fierbinte!	40

PEOPLE

Moștenirea lui Amy	44
Maria Buză: „Sunt ca un cal sălbatic pe care nu prea s-a pus șaua!“	48

FLACĂRA 100

Repartiție în comuna primitivă	52
--------------------------------	----

CULTURĂ

Cetatea Râșnov sub asediu	54
Film	56
Teatru	58
Top carte	60
Cărți proaste, de ieri și de azi	62
avocatnet.ro, un site despre afacerile cititorilor	66

LIFESTYLE

Auto	68
Turism	72
Călătorie culinară la „Maxim“	74
Food & drink	76
Gadgets	78

DIVERTISMENT

	82
--	----

foto coperta 1: Octavian Tibăr

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit. Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform Studiului Național de Audiență FOCUS, măsurate în perioada ian. 2010 – ian. 2011

PUBLISHER – Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro
CONSILIER EDITORIAL – Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro
REDACTOR-ŞEF – Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR
Radu Pocovnicu
radu.pocovnicu@revistaflacara.ro

EDITOR
Alice Gherman
alice.gherman@revistaflacara.ro,
Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Andrei Ioan Dimulescu, Claudia Golea Sumiya, Călin Hentea, Andrei Ichim, Mugurel Mărgărit, Claudia Nedelcu Duca, Steluța Năstase, Silvana Pătrășcanu, Raluca Spătareanu, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tibăr
octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR – Laura Tibăr
dtp@publicatiileflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:
Alexandra Bardan

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la **Oficiul Registrului Comerțului București** sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 **Cod Unic de Înregistrare** RO1582276 **S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A.** este membru al **Biroului Român de Audit al Tirajelor – BRAT**

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

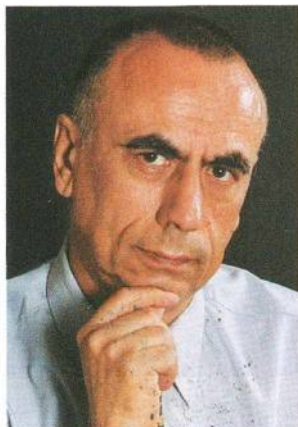
DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro,

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.anghel@publicatiileflacara.ro,

ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE – Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro
SECRETARIAT: Anca Velciu
Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44
Fax: 021.317.91.43

E-mail: office@publicatiileflacara.ro
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,
Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,
Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,
Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

Sunt aceiași pretutindeni – și vandalii din Los Angelesul anului 1991, și derbedeii de pe străzile Parisului din 2005, și cei din Londra zilelor noastre sau din câte alte locuri.

Barbari fără frontiere

Au aceleași mișcări de felină și priviri viclene, gata să atace când se simt puternici și nesupravegheați, umili și plângăcioși atunci când încep să piardă teren, în acel moment dând rapid bir cu fugiții din orice încleștare pe care au provocat-o. Se revoltă, chipurile, în numele unor idealuri, pentru drepturi, pentru un trai mai bun, dar sparg vitrine, incendiază mașini și clădiri, jefuiesc magazine și trecători, îi agresează pe cei care nu participă la actele lor de barbarie. Au curaj numai atunci când sunt în gloată, mânuind bâte și lanțuri, aruncând sticle și pietre, urlând ca animalele în junglă. Au voluptatea de a distruge ceea ce au construit alții, pretind de la societate favoruri, dar munca este pentru ei o rușine și o povară. În unele cazuri, chiar și fără să știe, constituie o masă de manevră pe care unii o manipulează din dorința de a distruge din interior civilizația occidentală, deseori în numele drepturilor omului și al multiculturalismului.

Poliția din țările civilizate li se opune uneori cu sfială, ca nu cumva acțiunile ei să fie catalogate drept incorecte politic. Mai bine rabzi să fii înjurat decât să te admonesteze superiorii și presa pentru că ai ripostat. Mai bine încasezi tu un pumn decât să zbori din slujbă, fiindcă ai lovit un huligan. Am ajuns să trăim într-un timp în care, deseori, cei aflați în minoritate își fac tot mai gălăgios simțită prezența și își impun cu tupeu mizerabilele lor concepții despre lume, indiferent de culoarea pielii, de sex sau religie.

Până când, într-o zi, exasperată, ajunsă la capătul răbdării, va ieși în stradă și majoritatea, ca să se facă și ea auzită. S-ar putea ca atunci barbarii zilelor noastre să vrea să se căiască și să dorească să se ascundă în gaură de șarpe, pierzându-și toate privilegiile obținute într-un spațiu al toleranței.

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:

Alexandru Coman

Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu,
Ramona Constantinescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:

publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție:

Nicoleta Predescu

Distribuție: (021.317.91.37):

Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihăiță Stoian

ADMINISTRATIV:

Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

Revista
FLACĂRA

Ballantines®
Ballantines®
Ballantines®

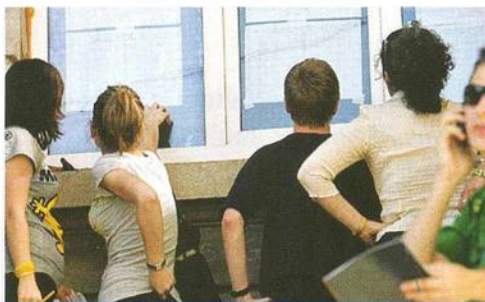
Do you speak chinese?

Eveniment ignorat de presa dâmbovițeană, prinsă cu lucruri mai importante, premierii **David Cameron și Wen Jiabao au semnat un acord de 1 miliard de lire sterline** pentru ecologizarea revoluției industriale chineze prin gazificarea lignitului. Tehnologia *Seamwell International* va permite extragerea a 280 miliarde de tone de cărbune reducând emisiile de CO₂ cu 20%, ba chiar cu 50%, dacă se va aplica și tehnologia de captare și stocare a carbonului. Între timp, pentru că în Angola capitala Luanda a devenit prea aglomerată, chinezii au anunțat că le construiesc alt oraș, pentru 3,5 miliarde de dolari. Și au inaugurat **cel mai lung pod din lume pe mare, 41,6 kilometri, 23,3 miliarde de dolari, făcut în patru ani**. Și, în general, ar fi bine să învățați chineza.

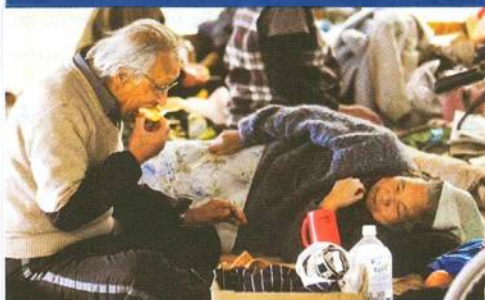
Un text milionar

Și totuși, în această lume nebună și superficială, mai are și cultura valoare: un manuscris rar aparținând scriitoarei britanice Jane Austen a fost vândut la o licitație în Londra cu 993.000 de lire sterline (1.127.000 de euro), o sumă de trei ori mai mare decât prețul estimat inițial. Cumpărătorul nu este un milionar excentric, ci... o bibliotecă din Oxford! Foarte puține dintre manuscrisele lui Austen au fost găsite, ceea ce le-a crescut cota. În textul vândut la un preț record fiecare pagină are tăieturi, adnotări și fraze inserate între rânduri. Jane Austen a publicat șase romane până la moartea sa în 1817, la numai 41 de ani.

Veniți cu bacul

„Rezultate catastrofale la bac! Funeriu să-și dea demisia!” Mai cinstit ar fi să-și dea demisia jumătate dintre părinți și dintre profesori, că de-acolo se trage. Actualul ministru n-a făcut decât cel mai nesuferit lucru din lume: le-a pus o oglindă-n față. Cine a avut urechi să audă a aflat, între altele, că un procent însemnat dintre „copiii” care au picat bacul au, de fapt, peste 30 și chiar 40 de ani, și au încercat marea cu degetul a enșpea oară. Iar păcatul originar este instituționalizarea, în anii '80, a indicelui de promovabilitate. Din acel moment, profesorii au început să umfle notele cu pompa, iar părinții să se facă a nu vedea asta. Așa s-a creat o iluzie națională, risipită acum. Era și timpul.

Decizie istorică

Cel mai recent bilanț al tragediei din Japonia este de 15.500 de morți și 7.603 dispăruți. Guvernul japonez a adoptat un buget de urgență, în valoare de 49 miliarde de dolari, pentru reconstrucție în urma triplului dezastru (cutremur, tsunami, radiații). Dar distrugerile materiale directe sunt estimate la mult mai mult: 210 miliarde de dolari. Fără a mai vorbi de efectele indirecte, greu de calculat. Despre Fukushima, numai de bine: nici o știre nu mai vine de acolo... Dumnezeu cu mila. În cealaltă parte a lumii, legislativul german a aprobat planul de a se închide toate centralele nucleare nemțești, până în anul 2022. E o decizie fără precedent, cu costuri uriașe, dar și cu o miză pe măsură.

Știri despre criza mondială

În Moscova vor fi construite 50 de hoteluri plutitoare, iar Turcia va edifica un aeroport pe o insulă artificială. Capacitatea totală a hotelurilor plutitoare (dintre care primele vor apărea încă anul acesta) va fi de cinci mii de camere. De altfel, hotelurile plutitoare nu sunt o noutate pentru Moscova, unde încă din 2003 funcționează unul pe nava *Aleksandr Blok*. Inițiatorii proiectului susțin că turiștii s-au plictisit de hotelurile standard. Cât despre insula-aeroport, ea va fi creată în Marea Neagră, în apropiere de Ordu. Se vor folosi 20 de milioane de tone de pământ și 9 milioane de tone de piatră. Aeroportul va avea o pistă de 3 km, va costa 150 miliarde de dolari și trebuie să devină funcțional în... 2014! Fără comentarii.

Români adevărați (bis)

Vom continua să vă prezentăm aici realizările de prestigiu ale românilor – altfel anoniși – care ne fac cinste mai mult decât toată clasa politică și toată scena de show-biz la un loc. Recent, echipa românească M.N.A. a câștigat secțiunea *Digital Media* la concursul internațional *Imagine Cup* organizat de Microsoft, iar conaționalii de la *Endeavour Design* au obținut locul trei la o altă categorie din cele nouă ale concursului. Primii au realizat un film de un minut despre cum poate tehnologia să rezolve problemele actuale ale omenirii; ceilalți au prezentat un robot autonom care poate fi utilizat în misiuni de salvare. Ei ne vor salva!

FLACĂRA

100 DE ANI

DE ACTUALITATE
ROMÂNEASCĂ
ÎN REPORTAJE

1911 | 1953 | 1972 | 1978 | 1997 | 2001 | 2011

www.revistaflacara.ro

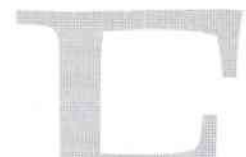
„Nu ne vindem țara!”, se striga la începutul anilor '90. De parcă vroia cineva s-o cumpere. Între timp n-au vândut-o, au dat-o aproape gratis. Pe bucăți. Acum trebuie împărțită din nou, dar în alt sens, administrativ. De ce trebuie reorganizată România? Simplu, pentru că așa ne-ar da UE mai mulți bani.

text Dana Isabelle Zarojanu
Tudor Călin Zarojanu
foto Agerpres

Împărțirea României

A cam trecut vremea nenumăratelor mini-județe și a orgoliilor locale, astăzi Europa vrea să stea de vorbă cu entități suficient de consistente pentru a putea pune în lucru proiecte de dezvoltare economică

Fondul european de dezvoltare este împărțit pe regiuni. Or, numeroasele noastre județe sunt unități teritoriale prea mici pentru a putea intra într-un calcul de macro-dezvoltare economică. Și, între noi fie vorba, în varianta actuală e mult mai ușor de pierdut urma banilor...

De fapt, cele opt regiuni pe marginea cărora a ieșit atât amar de agitație (Nord-Vest, Nord-Est, Sud-Vest, Sud-Est, Sud, Vest, Centru, București – Ilfov) există deja, dar fără autoritate juridică, fără ca un Consiliu regional să aibă putere asupra consiliilor județene, unde se întâmplă cam ceea ce știți că se întâmplă. Lucrurile astea nu sunt spuse clar de nimeni: nici de presă, nici de președintele Traian Băsescu, nici de ministrul Elena Udrea – principalii promotori ai demersului, care astfel a rămas să pară un fel de tichie de mărgăritar.

Comuniștii au rezolvat-o simplu, fără dezbateri, negocieri, păreri. Iar în inima țării trona Regiunea Stalin, având capitala în orașul cu același nume – azi Brașov.

Organizarea statistică a României definește următoarele structuri NUTS românești:

Nivel NUTS I: macro-regiuni (nu se folosește în prezent);

Nivel NUTS II: 8 regiuni de dezvoltare, cu o populație medie de 2,8 milioane de locuitori;

Nivel NUTS III: 42 județe, actuala structură administrativ-teritorială a României;

Nivel NUTS IV: asocieri de unități teritoriale (nu există);

Nivel NUTS V: 265 municipii și orașe, 2.686 comune, cu 13.092 sate.

Regiunile de dezvoltare economică

Regiunea Nord-Est cuprinde următoarele județe: Iași, Botoșani, Neamț, Suceava, Bacău, Vaslui. Nord-Estul însumează 3.836.875 locuitori (cca. 14,6% din populația totală a țării) și o suprafață de 30.949 km².

Regiunea Vest a României cuprinde provincia istorică Banat și zone adiacente acesteia, are o suprafață de 32.034 km², reprezentând 13,44% din teritoriul României, și are în componență județele Arad, Caraș-Severin, Hunedoara și Timiș.

Regiunea Nord-Vest cuprinde teritoriul grupat în timpul reformei administrative din 1938 în Ținutul Crișuri și zonele adiacente acesteia, având o suprafață de 34.159 km², reprezentând 14,3% din teritoriul României, în această regiune fiind cuprinse județele Bihor, Bistrița-Năsăud, Cluj, Maramureș, Satu-Mare și Sălaj. Populația Regiunii Nord-Vest era în anul 2005 de 2.737.400 locuitori (12,6% din populația totală a țării).

Regiunea Centru: Alba, Sibiu, Mureș, Harghita, Covasna, Brașov. Populație: 2.638.809 locuitori. Suprafață: 34.100 km².

Regiunea Sud-Est: Județele Vrancea, Galați, Brăila, Tulcea, Buzău, Constanța. Populație: 2.932.124 locuitori. Suprafață: 35.770 km².

Regiunea Sud Muntenia: Județele Prahova, Dâmbovița, Argeș, Ialomița, Călărași, Giurgiu, Teleorman. Populație: 3.458.759 locuitori. Suprafață: 34.450 km².

Regiunea București – Ilfov: București și Județul Ilfov. Populație: 2.198.285 locuitori. Suprafață: 1.821 km².

Regiunea Sud-Vest Oltenia: Județele Mehedinți, Gorj, Vâlcea, Olt, Dolj. Populație: 2.394.895 locuitori. Suprafață: 31.211 km².

Finanțări FEDR

Obiectivul Fondului European de Dezvoltare Regională (FEDR) este de a consolida coeziunea economică și socială în UE, prin diminuarea dezechilibrelor regionale. FEDR finanțează:

- ajutoare directe pentru investițiile în întreprinderi (în special IMM-uri), în vederea creării de locuri de muncă durabile;
- infrastructuri legate, în special, de cercetare și inovare, telecomunicații, mediu, energie și transporturi;
- instrumente financiare (fond de capital de risc, fond de dezvoltare regională etc.) destinate să sprijine dezvoltarea regională și locală și să favorizeze cooperarea între orașe și regiuni;
- măsuri de asistență tehnică.

deocamdată nici un statut administrativ, nici un consiliu legislativ sau corp executiv. Nu sunt, așadar, unități administrativ-teritoriale, nu au personalitate juridică, fiind rezultatul unui acord liber între consiliile județene și cele locale. Cadrul legislativ pentru constituirea regiunilor de dezvoltare a fost dat prin Legea nr. 151/1998, privind dezvoltarea regională în România. Simplu, nu?

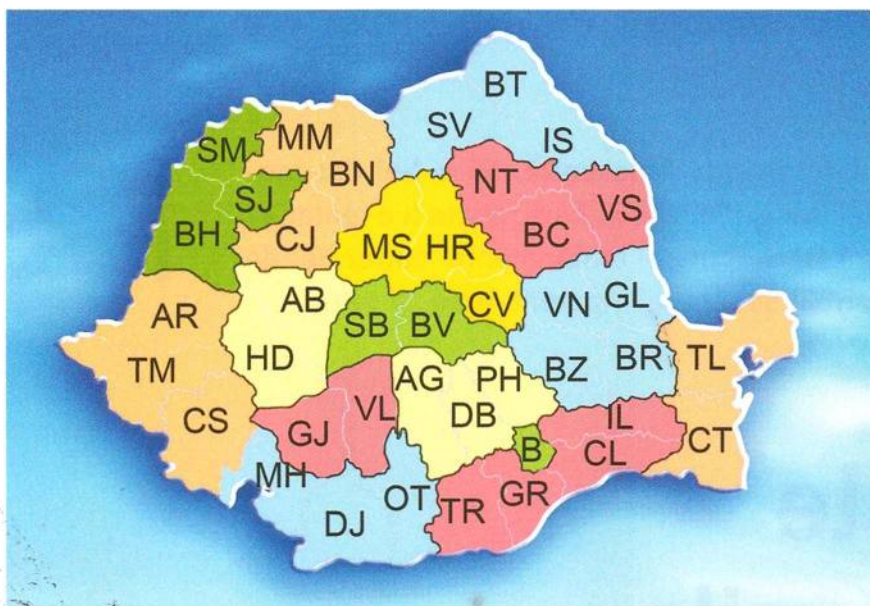
Cu ocazia vizitei din 2002 a comisarului european Michel Barnier, care răspundea de politica regională, premierul Adrian Năstase declara că o variantă pentru România ar putea fi împărțirea țării pe regiuni de dezvoltare, după model european. Dezbateră publică a murit însă înainte de-a se naște, și asta probabil pentru că la Cluj se semnase un Memorandum pe această temă, inițiat de maghiari, drept care a renăscut teama de autonomie locală, secesiune, chestii de-astea. Ca urmare, Năstase s-a sucit și a declarat că

orice discuție pe tema asta e periculoasă.

Nouă ani mai târziu, inițiativa reorganizării teritoriale a fost din nou îngropată, tot din cauze etnice, dar de data asta din partea cealaltă: UDMR vrea altfel de împărțire, ca să nu piardă majoritatea locală. Populația maghiară din județele Bihor, Satu Mare, Sălaj și Mureș ar ajunge într-o regiune în care procentul le-ar scădea sub 20%, ceea ce ar însemna, conform legilor în vigoare în România, că această comunitate, de două ori mai mare decât cea din Covasna și Harghita, ar rămâne fără drepturile lingvistice pe care le-au garantat convențiile la care România este parte. UDMR propune ca regiunile de dezvoltare să rămână doar ceea ce sunt, fără atribuții de administrație publică locală.

Nu lipsesc însă și propunerile hibride: fie 16 județe, fie 8 regiuni și șase județe, fie 8 regiuni și două județe! Tradiționale struțocămile. Să sperăm că nu se va ajunge aici.

Simplificarea împărțirii administrative ar însemna, între altele, un număr mult mai mic de șefi și funcționari regionali. Poate că tocmai asta e problema...

Până una-alta, a rămas ca-n gară. Mai vorbim la toamnă.

Între timp, se caută soluții intermediare. Ministrul Dezvoltării Regionale și Turismului, Elena Udrea, a declarat că Inspectoratul de Stat în Construcții va fi reorganizat pe structura regiunilor de dezvoltare economică, menționând că vor dispărea 125 de posturi, cele mai multe fiind de șoferi, secretare și șefi. „La nivelul județelor nu mai vorbim de șefi, vorbim de inspectori în construcții care își vor face treaba, iar un aparat de conducere va exista doar la nivelul regiunii”, a anunțat ministrul. Altfel spus, până se ajunge la un acord privind reorganizarea administrativă, se va face reorganizarea deconcentratelor (minunat cuvânt!) conform regiunilor NUTS II.

Proiectul de reorganizare teritorială nu se referă însă doar la regiuni – iată un alt lucru important despre care nu s-a prea vorbit, obsedați cum eram de numărătoarea județelor și de pericolele etnice. În prezent, în România sunt peste 2.600 de comune, din care vreo 2.100 au sub 5.000 de locuitori. Potrivit proiectului, acestea ar deveni sate arondate unor localități mai mari. Implicit, nu ar mai avea primari, viceprimari, consilieri și nici buget propriu. Ar depinde de așa-numitele Centre de comune, pe care le-ar stabili prefectul. Primarul comunei de care vor aparține viitoarele sate își va desemna câte un reprezentant pentru fiecare sat arondat, persoana care ar urma să emită diverse adeverințe și să centralizeze problemele cetățenilor. În ceea ce privește orașele și municipiile (știm cum și de ce au fost avansate „în grad”

destule dintre ele, înainte de 1989!), 117 au sub 10.000 de locuitori (!) și ar trebui să devină comune, iar 60 de municipii au sub 50.000 de cetățeni și ar urma să devină simple orașe.

Cum e la alții? Franța metropolitană (deci fără teritoriile „de peste mări”) are 22 de regiuni la 61 de milioane de locuitori. Germania are 16 landuri pentru 82 de milioane de cetățeni. Polonia – 16 voievodate, aproape 39 de milioane de oameni. Marea Britanie: 9 regiuni, 60 de milioane de oameni. Raportul: 2,7 – 5,1 – 2,4 – 6,6 milioane de oameni, în medie, pe fiecare unitate administrativ-teritorială. România e cea mai generoasă: 42 de județe la mai puțin de 22 de milioane de cetățeni, deci 0,5 milioane pe județ.

Cum a fost altădată? Am avut și 68 de județe! Împărțirea teritoriului în județe este atestată documentar în Țara Românească încă din secolul al XV-lea. În Moldova, unitățile administrative erau ținuturile, iar în Transilvania și Banat diviziunea teritorială tradițională a fost megieșul.

Alegerea lui Cuza ca domn al Principatelor Unite în 1859 a adus cu sine și reorganizarea administrativ-teritorială. Conform Decretului domnesc nr. 495/1862 și Legii nr. 396/1864 pentru înființarea consiliilor județene, unitatea administrativă de bază a statului a devenit județul. Fiecare județ, condus de prefect, era împărțit în „plăși” (plase), conduse de subprefecți, care, la rândul lor, se împărțeau în comune. După Marea Unire din 1918, împărțirea pe județe a fost extinsă la întreg teritoriul Regatului Român.

După instaurarea regimului comunist în România, în 1950, s-au desființat județele ca unități administrativ-teritoriale, fiind înlocuite cu regiuni. În 1968, autoritățile comuniste au revenit la împărțirea pe județe, întinderea acestora fiind însă diferită față de cea din perioada interbelică. Modificări s-au mai făcut în 1979 și 1981, dar unele județe istorice nu au fost reactivate niciodată: Făgăraș, Turda, Someș, Târnava Mică, Târnava Mare, Trei Scaune, Fălciu, Tutova, Roman, Putna, Muscel, Romanați etc. După decembrie 1989 s-a înființat *Liga județelor abuziv desființate*, care a luptat în van pentru reînființare – iar acum șansele sunt practic nule, tendința fiind de sens contrar.

Pentru că tentativa de reorganizare administrativ-teritorială a României s-a blocat din cauza intereselor etnice și politice, ar trebui poate amintit și faptul că, la nivel internațional, bântuie destul de serios tendințele naționaliste, ale căror obiective variază de la dorința (firească) de descentralizare, trecând prin autodeterminare și autonomie (sub diferite forme), până la vise secesioniste: bascii (și nu numai) în Spania, texanii în SUA (prin vocea lui Chuck Norris!), nordul dezvoltat al Italiei, sâțul de sărăcie sudului, ca să nu mai vorbim despre formula „stat în stat”, de la Transnistria la Kosovo, entități recunoscute de unii și nerecunoscute de alții, configurând o lume contemporană destul de ciudată.

E vară și o bere este întotdeauna binevenită. Să o bei (cu moderație, evident) de sete. Dar un muzeu al berii, poate fi o tentăție? Putem asocia în vreun fel noțiunea eminamente culturală de muzeu, cu cea atât de frivolă de... bere? Aparent, greu, și totuși...

text și foto Bogdan Hrib

Fabricile Jacobsenilor

Caii de Iutlanda, pregătiți de o excursie prin oraș, ca ambasadori ai berii „Jacobsen”.

Copenhaga nu este un oraș mare. Totuși, privind pe o hartă de la nordul unde mă aflu eu, până în sud-sud-vestul unde erau construite clădirile cartierului Carlsberg, aveam senzația că voi mânca un coș de pâine.

Greșit. Un autobuz galben cu dungă roșie, intitulat pompos 1A (încă nu am reușit să descifrez codul culorilor în transportul public al capitalei daneze) m-a lăsat la doi pași de o hală lungă și destul de înaltă pe care scria cu litere uriașe *Carlsberg*. De aici am scos harta și m-am uitat după săgețile indicatoarelor. Un spațiu uriaș în care se amestecă hale în funcțiune, alte dezafectate și în curs de transformare în centre culturale, spații de joacă pentru copii, parcuri uriașe, coșuri de răcire în stil art nouveau cu sculpturi animaliere, o clădire cu aspect de zgârie-nori, fost siloz de hamei, transformat în pavilion administrativ, porți uriașe baroc ce maschează un castel de apă, sculpturi ce reprezintă elefanți în mărime naturală, ce ascund pe o laterală câte o zvastică, alte hale vechi, o seră, grădini... Năucitor!

Hotărâsc să încep conform indicațiilor. Urmăresc săgeata cu VISIT CARLSBERG și ajung la intrarea în expoziții. Casa de bilete este în mijlocul – tehnică de marketing – unui magazin cu suveniruri – de la sticle speciale cu bere ediție limitată, până la tricouri, șepci, prosoape, bidoane, desfăcătoare de dopuri, pinuri și brelocuri, tăvi și șorturi, ilustrate și pixuri, toate inscripționate cu siglele casei. Nu foarte ieftine.

Plătesc intrarea. 40 coroane pentru adulți, aproximativ 5,5 euro. Decent, dacă pun la socoteală faptul că în prețul biletului sunt incluse două taloane în schimbul cărora voi primi două pahare de bere, la alegere, chiar în Berăria Jacobsen...

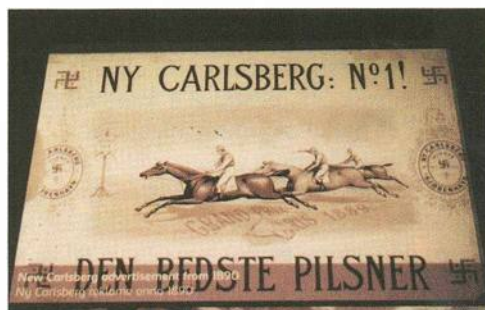
Iar am divagat. Primesc biletele și mi se indică primul obiectiv. Expoziția de sticle.

Auzisem de această curiozitate. Urc o rampă de scări de lemn și mă trezesc brusc în mijlocul unei încăperi pătrate cu latura nu mai mare de 10-12 metri care conține în mijloc un cub vitrat umplut cu rafturi lungi, de sus, din tavan, până jos, pe care odihnesc prăfuite (chiar mă întreb cât de primejdioasă poate fi curățarea unei asemenea colecții fragile!) mii de beri. O tăbliță pe care sunt trecute două cifre, mă lămurește: expoziția conține 16.453 de sticle (pline!), iar întreaga colecție număra, la 11 iunie 2011, nu mai puțin de 20.214. Sincer, nu văd unde ar mai fi avut loc cele aproape 4.000 ce nu sunt expuse!

Așadar, povestea colecției începe în 1968, când un inginer danez a început să adune sticle nedesfăcute din toate colțurile lumii. Domnul

Intrarea în incinta vechilor fabrici.

Primele modele de etichete și o reclamă de succes de la 1890.

Leif Sonne și-a păstrat pasiunea ascunsă în reședința sa personală din mica localitate de provincie Svendborg. Totuși, pe la începutul anilor '90, strânsese deja aproape 10.000 de recipienți și începuse deja să aibă probleme de spațiu. În 1993, toate au fost transferate la Fabricile de bere *Carlsberg*, devenind un punct important de atracție pentru turiști. Colecția avea în acel moment, când a devenit publică, 10.376 de piese. Pe 27 mai 1993, reprezentantul local al *Guinness Book of Records* a confirmat acest record danez.

Cu trecerea anilor colecția s-a tot mărit prin contribuția distribuitorilor și partenerilor *Carlsberg*, prin cea a turiștilor și, bineînțeles, prin cea a domnului Sonne, care și-a continuat pasiunea de-o viață.

Astăzi colecția primește 125.000 de vizitatori anual și face parte din circuitul de vizitare a vechii fabrici *Carlsberg*. Puse în prelungire rafturile cu sticle însumează 1.213 metri. A fost acceptată în colecție numai bere în producție de serie, produse standardizate și nu au fost acceptate etichete prost tipărite, având greșeli sau culori alterate și nici bere cu etichete produse în casă. Întreaga colecție a fost structurată pe criteriul geografic, apoi pe cel al fabricanților și mărcilor. Cu multă bucurie am constatat că, alături de țări în care habar n-aveam că cineva bea bere, d-apoi să mai și producă, România este expusă la loc vizibil cu toate mărcile sale, nu numai cu cele asociate *Carlsberg* – *Tuborg*. O numărătoare efectuată la 13 octombrie 2006 a dus la un rezultat de 16.384 sticle. Reprezentantul *Guinness Book of Records* a confirmat că aceasta este cea mai mare colecție de sticle de bere din lume, în luna februarie 2007. Mă întreb câte alte multe colecții de acest tip or mai exista prin cămări sau pivnițe sau frigider? Totuși, greu să păstrezi recipientele nedesfăcute, nu-i așa?

Cobor din nou la parter unde trec pe lângă

Povestea Jacobsenilor în date

- 1847 – J.C. Jacobsen (foto) fondează *Carlsberg* (în traducere, colina sau movila lui Carl), undeva în afara capitalei Copenhaga. Primul produs pe 10 noiembrie.
- 1868 – Primul butoi de bere este trimis la export în Edinburg.
- 1876 – Se înființează Fundația *Carlsberg*.
- 1882 – Carl, fiul lui J.C. Jacobsen, deschide o nouă fabrică de bere sub numele *Ny* (Noul) *Carlsberg*. Tatăl schimbă numele fabricii sale în *Gamle* (Vechiul) *Carlsberg*.
- 1883 – Emil Christian Hansen de la *Carlsberg* descoperă o metodă de producere a drojdiei pure, ceea ce revoluționează industria berii. Rețeta este oferită gratis tuturor fabricanților din industrie.
- 1887 – J. C. Jacobsen moare. Fundația preia *Gamle Carlsberg*.
- 1897 – Este deschisă galeria de artă *Ny Carlsberg Glyptotek*, una dintre principalele atracții ale capitalei daneze.
- 1904 – Este desenat de către Thorvald Bindesboll celebrul logo *Carlsberg pilsner*.
- 1906 – Cele două fabrici – noul și vechiul *Carlsberg* se unesc sub numele Fabricile de bere *Carlsberg*.
- 1939 – 55% din berea importată în Marea Britanie e *Carlsberg*.
- 1950 – Winston Churchill vizitează Danemarca. Cu această ocazie se lansează o nouă bere specială.
- 1957 – Regina Elisabeta II vizitează fabricile.
- 1968 – Prima fabrică peste hotare în Blantyre, Malawi.
- 1970 – *Carlsberg* și rivalul danez *Tuborg* se asociază formând *United Breweries AS*.
- 1975 – Apare sloganul *Probably the best beer in the world*, având vocea lui Orson Wells.
- 2005 – Se deschide Berăria *Jacobsen* în clădirile vechii fabrici *Gamle Carlsberg*, din 1847 (acolo unde se pot consuma berile plătite în bilet!).

un panou tot vitrat pe care se află cele patru simboluri celebre ale fabricilor *Carlsberg*: dubla stea cu 12 colțuri, care a reprezentat prima siglă a fabricantului J.C. Jacobsen, numit și Jacobsen-tatăl, apoi zvastica (șocant să o văd expusă atât de public!), prima siglă a lui Carl Jacobsen, fiul lui J.C., aleasă pentru că reprezintă un simbol indian cu înțelesul *Ceea ce este bun*, semn grafic folosit în noua fabrică *Ny Carlsberg* din 1881 (perioadă în care tatăl și fiul certați aveau afaceri separate, dar vecine!) la care evident că s-a renunțat între 1940 și 1945, apoi coroana regală, adoptată în 1904, când Fabricile *Carlsberg* devin furnizori ai Casei regale daneze și ultimul logo – cuvântul *Carlsberg* așa cum este el scris și astăzi pe sticle.

Uf, am obosit, iau o pauză înainte de a face câțiva pași spre grajduri.

Grajdurile fabricii vechi arată ca o combinație de clădire veche cu bârne crăpate de lemn și ochiuri mici de geamuri, cu arhitectură modernă – luminatoarele uriașe de pe tavan, acoperișul supraînălțat, pardoseala din dale regulate. Căii nu sunt prea mulți pentru că o parte dintre ei sunt la plimbare prin oraș. Înhamăți la căruțe... de epocă ei promovează produsele lichide. E de prisos să spun că și vizitiii sunt în ton cu vehiculele având haine și mustați ascuțite ca de început de secol. Mă pozez rapid cu Louise, o iapă de vreo 6 ani, după cum scrie pe etichetă, și citesc povestea cailor de Iutlanda, uriașe ființe maro închis cu coama și... jambierele păroase ale picioarelor de un bej deschis.

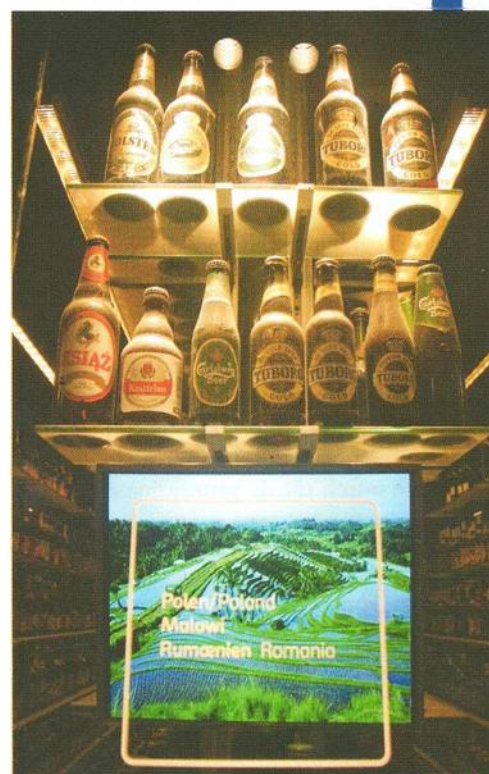
Fabricile de bere s-au bazat foarte mult în transportul butoaielor și sticlelor pe atelajele cu doi cai. În 1928, *Carlsberg* avea 200 de cai de Iutlanda, care deja aveau supranumele de *căi berarilor*. Treptat, introducerea transportului auto scade numărul cailor, dar după al Doilea Război Mondial, pe fondul lipsei de benzină, numărul lor crește iar la 200. Apoi scad din nou ca număr, până la 35 în anii '70. Grajdurile sunt refăcute în 1992, și astăzi pot adăposti, estimez eu, nu mai mult de 20 de cai, dar acum aceștia sunt păstrați doar pentru a participa la târguri și expoziții, pentru a fi fotografiați de turiști și de multe ori pentru mângâieri!

Trec mai departe și vizitez grădina fabricii, un fel de galerie de artă în aer liber, cu sculpturi, alei și copaci plantați cu multă grijă. Un fel de loc de relaxare pentru angajați, la fel ca și parcul și sera. Încep să mă gândesc cu mult respect la capitaliștii danezi din secolul XIX care se preocupau și de mintea și sufletul angajaților. Se pare că doar așa s-a putut naște modelul social nordic...

La capătul micului parc o fântână arteziană în jurul unei copii ușor reduse a Micuței Sirene. Acum aflu că sora ei mai mare a fost donată orașului Copenhaga de Carl Jacobsen.

Nu se putea o colecție de sticle, fără berea din România.

Peste 16.000 de sticle de bere nedeșfăcute și prăfuite, adunate din toată lumea.

Plimbarea e destul de lungă și realizez că deja au trecut aproape două ore și nu am văzut expoziția principală care prezintă evoluția aproape an cu an a fabricilor. Deși prezentată pe panouri ilustrate și scrise și în engleză, nu mai am răbdare să le parcurg pe toate, observ doar cum cifrele reprezentând producția de sticle, așezate sub fiecare an care trece, cresc exponențial, până la zi. Sunt miliarde de sticle în zilele noastre. Și dacă nu crezi, poți urmări un ecran pe care un număr uriaș se tot modifică, crescând cu câteva zeci sau poate sute de unități pe secundă, e producția în timp real!

Am ocazia să prind câteva minute fără ploaie în curtea fabricii și mă regalez fotografiind mașini de epocă personalizate cu *Tuborg* sau *Carlsberg*, un *Ford T*, sau o dubiță *Chrysler* cu un butoi uriaș în loc de benă, camioane mari din anii '50, căruța cu sigla *Jacobsen* și caii de Iutlanda și multe altele așezate aparent la întâmplare printre bănci și verdeață.

Sunt deja obosit și aleg să închei vizita în Berăria *Jacobsen* pentru a-mi valorifica cele două pahare gratuite. Spațiul, aparținând tot vechii fabrici din 1847, este generos și modern amenajat. Desigur, băuturile sunt gratis, dar după o vizită atât de lungă, se simte și o undă de foame. Sandvișurile par excelente – danezii sunt specialiști în ceea ce numesc ei *smorrebrod*

– adică un fel de sandvici deschis, desfăcut pe felia de pâine, conținând tot ce îți poate trece prin cap, de la cârnuri și fructe de mare, la legume și sosuri – dar nu tocmai ieftine. Așadar, e bine să aveți bani la dumneavoastră și destui pentru la plecare, veți mai trece o dată prin magazin...

Alături de berărie găsesc un spațiu numit *Aroma Room*, deschisă în 2008, un loc unde prin miros poți afla ce tip de bere îți place. Concentrându-te pe arome conținute în recipiente închise, miroșite pe rând și notând pe o fișă pe care o poți lua de la intrare, afli dacă îți plac berile cu aromă de cafea, pâine prăjită, lămâie, fum, nuci, tot felul de alte fructe... Eu aflu, alăturând cele câteva arome bifate, că îmi place berea neagră, mai curând maro închis, *Jacobsen Brown Ale*... Un... model de inspirație britanică. Nu pot decât să vă spun că e grea și fermă, solidă și ușor amăruie. Să nu uit, și un pic mai tare! Așadar, consumați cu moderație! Pe piața noastră nu am văzut nici un fel de bere marca *Jacobsen*, cel puțin nu încă. N-aș vrea să se supere pe mine producătorii belgieni, deja aflați la mare cinste în România, dar berea *Jacobsen* este la fel de gustoasă și are multe variante. Mă interesează și aflu că se produce destul de puțină (doar 1,7 milioane de litri, adică aproximativ 5 milioane de sticle de 33 cl)

și că este distribuită deocamdată doar în țările nordice și SUA.

De la barul-restaurant mănânc un sandvici cu prosciutto, salată cu multe sosuri și beau două pahare de *Tuborg Classic* – o altă bere cu gust mai amărui și culoare maronie, dar pe care o poți găsi peste tot în Danemarca și de cele mai multe ori la halbă. Pentru că vreau să gust și un *Jacobsen*, îmi cumpăr o sticlă de 0,7 litri de la magazin. Nu e prea ieftină, 40 de coroane, cât prețul biletului. Zâmbesc admirativ către inteligența specialiștilor de marketing ai trustului care știu unde și când trebuie... atacat vizitatorul și încerc să fug spre oraș pentru că din norii cenușii au început din nou să cadă dramaticele picături de ploaie daneză, rece și plictisitoare.

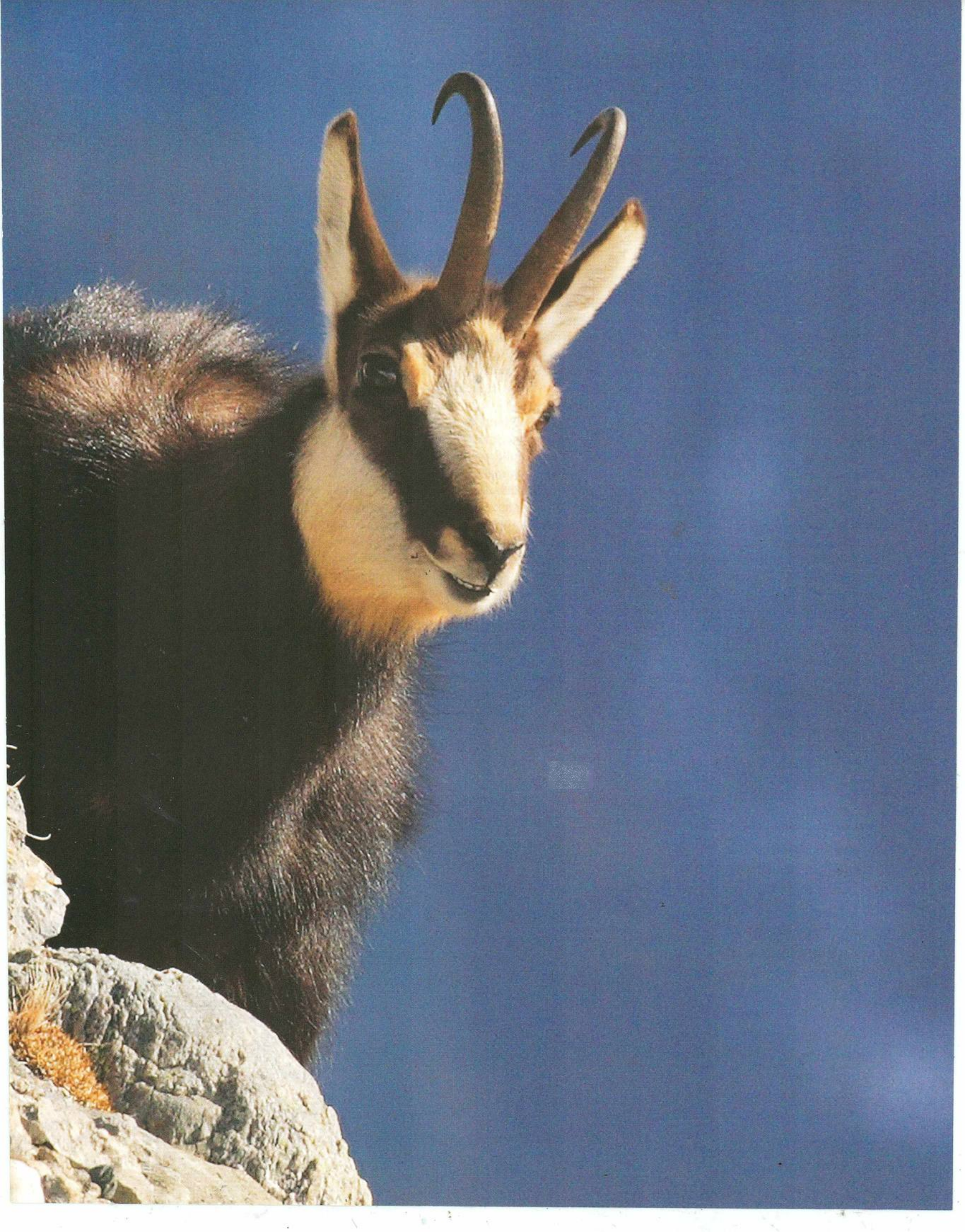

ZOOM

Wildlife by Silviu Matei

La început a fost doar plăcerea de a imortaliza un animăluț zărit în timpul drumețiilor la munte. Plăcerea s-a transformat în pasiune, pasiunea în artă, trecută prin școala americană de fotografie, arta fotografiei „wildlife” practică de Silviu Matei.

INEDIT

Domnu' cerb, zâmbiți, vă rog!

Un pescăruș culegând din apă o bucată de pâine, un cerb privind maiestuos din iarba înaltă, un râs stând la pândă sub cetița de brad, o ieruncă ițită din tufișuri. Sunt doar câteva ipostaze ale unor animale sălbatice pe care puțini muritori reușesc să le surprindă cu ochiul, darămite cu aparatul de fotografiat. Silviu Matei este un tânăr fotoreporter pasionat de fotografia *wildlife* care immortalizează viața animalelor sălbatice așa cum se comportă ele în mediul natural. El și-a propus să fotografieze toate animalele și păsările care alcătuiesc fauna României și a devenit cunoscut, prin acest proiect al său, atât la nivel național cât și internațional. Când îl întâlnești nu ai zice că este atât de rezistent la drumul accidentat din munte, cu ditamai rucsacul în spate și o tonă de aparatură foto după el. Aparența înșală.

Pentru Silviu Matei se poate spune că profesia de fotoreporter, angajat al trustului de presă *Mediafax Grup*, merge în paralel cu cariera sa de fotograf *wildlife*. Dragostea pentru fotografie s-a născut în sufletul lui Silviu pe când era pasionat de astronomie și urma cursuri la observatorul astronomic *Amiral Vasile Urseanu*. „La vremea respectivă am studiat astrele din

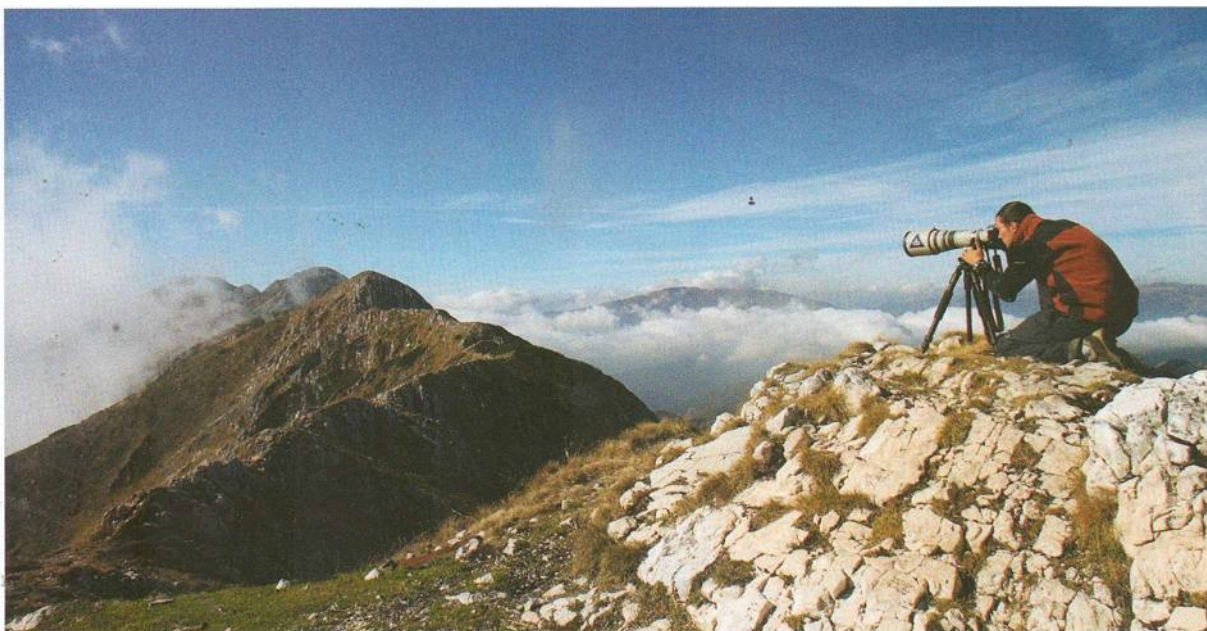
curiozitate și din dorința de a ști despre constelații, galaxii, nebuloase etc. După acele cursuri am început să aprofundez o parte a lucrurilor pe care le făcusem în cadrul observatorului astronomic prin cursuri de astrofotografie, care mi-au plăcut foarte mult. Așa, ușor, ușor pasiunea mea pentru fotografie a prins contur și, tot ducându-mă prin tot felul de locuri și zone din țară, am început să fac poze și la peisaje, flori, insecte ș.a.m.d.”.

O bursă obținută în SUA, pentru doi ani și jumătate, i-a oferit lui Silviu șansa de a participa la mai multe workshopuri pe fotografia *wildlife* și fotojurnalism. „Ca să poți face fotografie *wildlife* trebuie mai întâi și întâi să stăpânești la perfecție tehnica fotografică, fiindcă în pădure nu stai să faci probe cu aparatul, nu ai timp să faci compoziție. Trebuie să îți setezi bine aparatul și să alegi cu exactitate locul potrivit pentru a surprinde subiectul. Animalele nu stau să-ți pozeze ție, ele vin în bătaia camerei și pleacă imediat ce îți simt prezența. În SUA am fotografiat de la grizzly, la elan și caribu, însă pe mine mă pasionează fauna românească și vreau să surprind cam toate animalele și păsările care alcătuiesc această faună la noi, fiindcă nu prea sunt fotografi care să se fi ocupat de această bogăție faunistică”, ne-a povestit Silviu.

Fotografierea animalelor în sălbăcie seamănă cu o vânătoare, pe care vânătorul iscusit

– fotograful în acest caz – și-o pregătește în amănunt. La 33 de ani, Silviu Matei poate să spună cu ușurință unde își face cuib cocoșul de munte, la ce oră ai toate șansele să-l întâlnești pe regele pădurilor românești – ursul carpatin, ia cu ușurință urma ciutei în pădure și, mai ales, are o răbdare de fier atunci când trebuie să aștepte un râs să-și facă apariția în fața camerei foto. De altfel, Silviu ne-a dezvăluit câteva dintre secretele privind fotografia *wildlife*, o sub-specie a artei fotografice, pe cât de frumoasă, pe atât de dificilă. „În primul rând, cine vrea să facă fotografie *wildlife* are nevoie de virtutea răbdării, poți sta o zi întreagă în adăpost pentru a vedea în cele din urmă o marmotă, după cum s-ar putea ca după numai o oră să vină niște capre negre și tu să le surprinzi cu aparatul foto sau video. În al doilea rând, este nevoie de stăpânirea cât mai aproape de perfecțiune a artei fotografice, iar o a treia cerință importantă este să cunoști foarte bine comportamentul animalelor pentru că nu trebuie să uiți nici o clipă că animalele pe care le fotografiezi/ filmezi nu sunt domestice. Ele pot fi impredictibile, iar dacă tu nu cunoști comportamentul lor, poți să plătești cu viața acest lucru. Când merg să fac asemenea fotografii nu am un target special, merg în diverse perioade ale anului, de exemplu în aprilie am mers la Vatra Dornei, după urs, râs și cocoș de munte, dar evident că, dacă mi-a ieșit în cale un cerb frumos, o ciută

Silviu Matei are 33 de ani, a terminat Arte Plactice la Universitatea de Arte Plactice București și a obținut o bursă pe fotojurnalism în SUA. În prezent lucrează pentru „Mediafax Grup” și colaborează cu „National Geographic”.

Râsul este un adevărat trofeu pentru iubitorii fotografiilor „wildlife”. Difícil de prins în obiectivul camerei foto. Cel din imagine a reprezentat o șansă unică pentru Silviu Matei.

frumoasă, nu am stat cu mâinile în sân ci am făcut imediat fotografii. Unele animale sunt mai dificil de surprins, de pildă, o ieruncă frumoasă – o pasăre destul de greu de văzut, pentru că stă mai mult pe sub tufişuri – o găseşti pe marginea drumurilor forestiere, dar trebuie să fii foarte atent pentru că ea te va vedea prima şi, în general, va zbura repede”, explică tânărul fotograf. Şi mai e ceva pe care doritorii de fotografie *wildlife* trebuie să-l cunoască şi să-l respecte, este vorba despre aşa-numitul cod etic al fotografiei vieţii animalelor în sălbăticie. „Acest cod etic spune, printre altele, că: dacă vrei să te duci în pădure să filmezi / fotografiezi animalele sălbatice nu trebuie să perturb mediul înconjurător, nu laşi gunoaie, nu intervii sau te interpui între mamă şi pui, nu faci gălăgie, dacă ai văzut un cuib sau o zonă în care s-au aşezat animalele nu te duci acolo, pentru că acela poate fi un loc unde ele se odihnesc, iar tu, prin prezenţa ta, le-ai strica modul lor natural de viaţă. Sunt lucruri de bun-simţ. Cel mai bine stai cu un binoclu la distanţă, atunci vei putea observa nişte lucruri pe care altfel nu le vei vedea vreodată. De asemenea, dacă doi pui se joacă, nu te duci aproape de ei, te vor simţi şi vor pleca.

În sălbăticie, trebuie să ştii să păstrezi distanţa faţă de animale. Vezi o ursoaică cu pui, trebuie să ştii până unde te apropii. Ea te lasă, nu-i nici o problemă, dar ai foarte mari şanse să te atace. Există o anumită distanţă la care te acceptă, depinde de la animal la animal. O ursoaică cu pui te poate accepta la 70-100 de metri de ea, în funcţie de cât e de calmă. În general, e bine să o vezi tu înainte de a te vedea ea şi să-i studiezi comportamentul. Trebuie să stai liniştit, să o observi chiar şi timp de o oră, dacă e liniştită şi nu te-a simţit atunci îşi vede de treaba ei, nu are nici o problemă cu tine, dar dacă te simte va fi totdeauna atentă în direcţia unde eşti tu. Te poţi apropia, dar foarte uşor şi discret.” De asemenea, „trebuie să fii foarte atent la semnele lăsate de animale în pădure pentru a le găsi mai uşor. Animalele nu merg haihui prin pădure, au anumite cărări şi trecători, dar folosesc foarte mult şi drumurile forestiere. E mult mai uşor, urmărind aceste semne, să găseşti animalele, decât să te duci la întâmplare. Odată ajuns în zona lor cauţi un loc de camuflaj, te ascunzi şi aştepţi. De obicei stau

Silviu Matei lucrează în prezent la o carte dedicată fotografierii animalelor sălbatice.

minimum două zile la un asemenea loc de fotografiere, dorm cu cortul în pădure, şi campează cam la doi-trei kilometri mai departe de zona pe unde umblă de obicei animalele. Stau întreaga zi la pândă şi plec din punctul de observaţie abia după ce apune soarele. Iată de ce în astfel de situaţii ai nevoie şi de o condiţie fizică foarte bună”, povesteşte Silviu.

Fiind un foarte bun cunoscător al comportamentului animalelor, tânărul fotograf spune că nu a avut niciodată parte de evenimente neplăcute, din contră. „Cel mai plăcut eveniment a fost acum doi ani când mă aflu în zona Vatra Dornei pentru cocoşii de munte. Am ajuns dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui, la locul de rotit (locul de împerechere) al cocoşilor de munte. M-am aşezat la adăpost, îmbrăcat în costum de camuflaj şi m-am pus pe aşteptat. Au sosit cocoşii. Şi după numai o jumătate de oră, unul dintre ei a venit şi a stat la numai trei metri de mine, pe o buturugă. A fost cel mai fericit moment din viaţa mea, el mă studia, eu îl studiam. Rar se întâmplă să vină animalul sălbatic atât de aproape de om. M-a înconjurat când dintr-o parte, când din alta, timp de cinci minute, apoi a plecat.” Şi dacă cocoşii de munte, urşii, marmotele, căprioarele sau chiar mistreţii sunt animale pe care le poţi surprinde pe camera foto mai uşor, nu la fel se întâmplă cu feline de tipul râsului. Din acest punct de vedere Silviu se consideră foarte norocos. „Râsul e un adevărat trofeu. Fiind felină, are simţurile extrem de dezvoltate: auz, miros, vază – şi ca să îl vezi, darămite să-l fotografiezi, e foarte dificil. De aceea, nici nu am multe cadre cu acest animal. Totuşi, am avut norocul, ca, pe când eram în adăpost pentru a fotografia rotitul cocoşilor de munte, să dau de râs şi să îl şi immortalizez. Sunt silvicultori care nu l-au văzut în viaţa lor, deşi au bătut pădurea în lung şi-n lat în zona Sucevei, iar eu, fără să-mi propun aceasta, am dat de el. Ajunsesem dimineaţa în locul de rotit cu vreo două ore mai devreme înainte să apară cocoşii. Era încă întuneric, nu puteam face nici o poză, şi, pe când s-a luminat de ziua şi s-au apropiat cocoşii, am zărit râsul. Foarte multe dintre animalele sălbatice sunt nocturne sau foarte nocturne, le surprinzi până în ora 8.00, maximum 9.00, funcţie de anotimp, specie.”

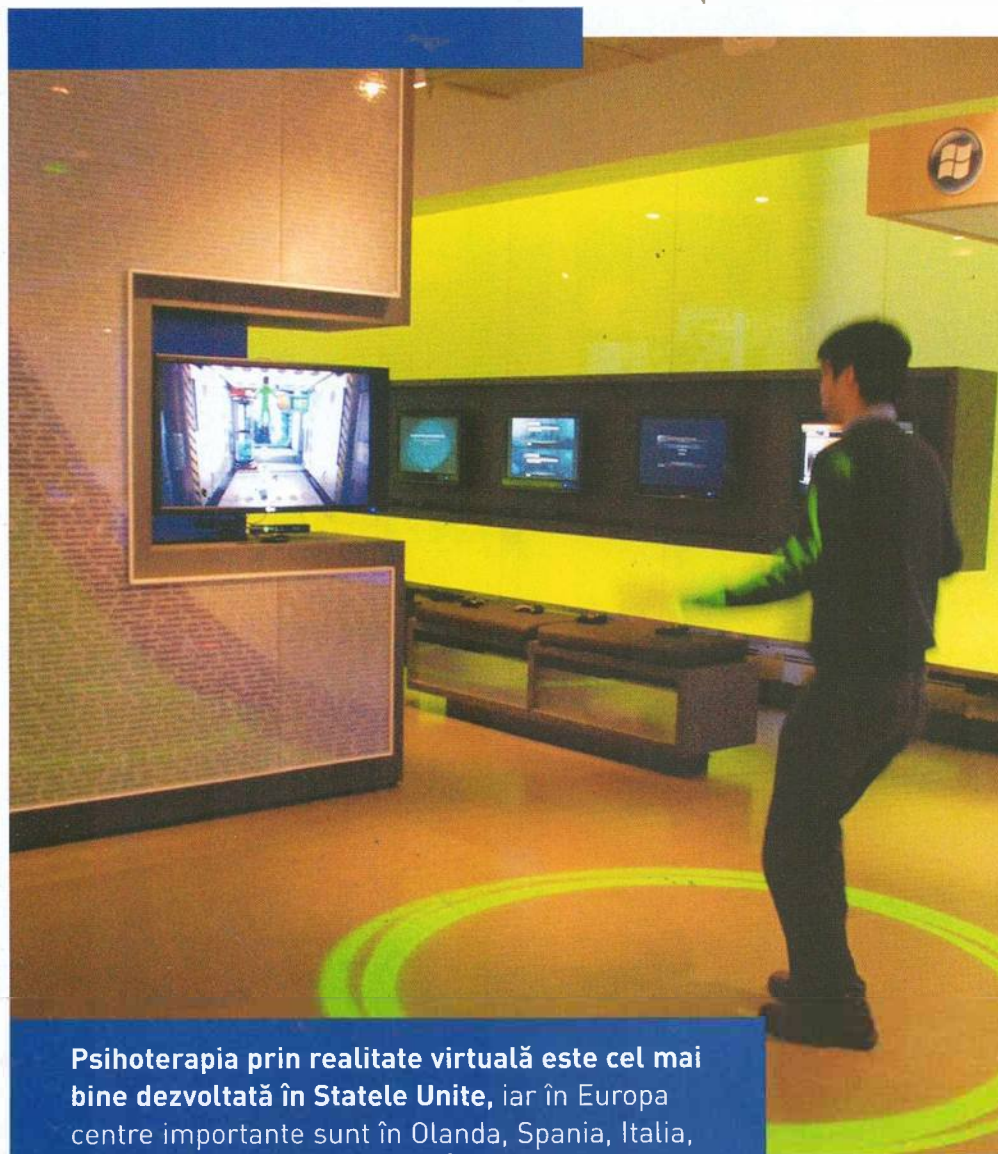
Cine vrea să facă fotografie „wildlife” are nevoie de virtutea răbdării, pentru imagini ca acestea.

MATRIX nu mai e de mult doar un film. **MATRIX** e printre noi. Mai exact, Platforma Psytech-MATRIX se află la Cluj, funcționează și e aplicată cu succes în tratamentul fobiilor. Ceea ce până nu de mult reprezenta doar o viziune science-fiction, astăzi este o realitate, virtuală, dar realitate! Vorbim acum și în România despre terapii virtuale aplicate alături de psihoterapiile clasice.

text Alice-Claudia Gherman

Sănătate mentală prin terapie virtuală

Psihoterapia prin realitate virtuală este cel mai bine dezvoltată în Statele Unite, iar în Europa centre importante sunt în Olanda, Spania, Italia, Marea Britanie și Germania. În zona Europei Centrale și de Est, Clinica de la Cluj este printre cele mai importante centre de acest tip.

Vă aflați pe puntea unui vapor care se zbate să iasă dintre valurile uriașe care vor parcă să îl îngroape. Vă este extrem de frică. O voce liniștitoare vă spune să fiți calmi și să evaluați în termeni reali situația. Este vocea terapeutului dumneavoastră. Imaginile cu vaporul dispar, vă scoateți căștile de pe urechi și reveniți în biroul terapeutului. Nu vă aflați pe *Holodeck* (locul unde echipajul navei *Enterprises* evada, virtual vorbind, într-o lume creată artificial, în așa-numitul holospațiu) și terapeutul nu este robotul Data din serialul *Star Trek*, dar tocmai vi s-a aplicat terapia virtuală de tratare a fobiilor (gen frica de vapor, frica de spații închise etc.). Cât despre *Holodeck* și Data... Ei bine, acestea există în realitate și sunt, de fapt, numele a două dintre cele șase laboratoare ale platformei Psytech-MATRIX, alături de laboratorul *Virtual Classroom*, *Stress Control*, *Pain Control* și laboratorul de (Neuro)Științe Cognitive Clinice de la Clinica Universitară de Psihologie PsyTech (www.clinicapsihologie.ro). Doamnelor și domnilor, bun venit în trecut, prezent și viitor! Bun venit la Clinica PsyTech! Clinica a fost fondată și este condusă de prof. univ. dr. Daniel David, după modelul clinicilor de la universitățile de profil din SUA (vezi *Harvard University*) și de la *Albert Ellis Institute*, SUA. Profesorul David este șeful Catedrei de Psihologie Clinică și Psihoterapie din UBB, cel care a introdus, prin mecanisme instituționale, psihoterapiile cognitiv-comportamentale în România, incluzând tehnologiile virtuale, robotica/roboterapia și consilierea genetică în cadrul lor, după studii cu fondatorii acestor

AXN

CRIME®

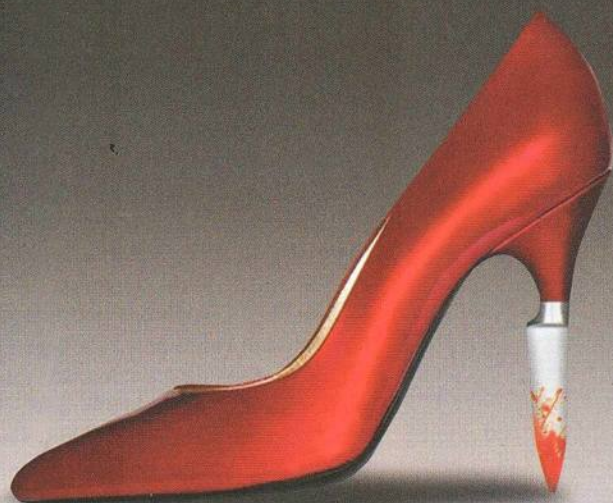
www.axncrime.ro

ESCROCII SEZONUL 1

Din 6 septembrie,
în fiecare marți și joi,
de la ora 16:35

© BBC Worldwide Ltd. All Rights Reserved.

UCIGAȘELE SEZONUL 5

Din 12 septembrie,
în fiecare luni și vineri,
de la ora 17:30

POLICE CRIME SCENE DO NOT CROSS POLICE CRIME SCENE

terapii: dr. Albert Ellis (SUA) și dr. Aaron T. Beck (SUA). Așadar, vorbim despre ceva extrem de serios din punct de vedere științific, care nu mai are nimic dintr-o poveste SF.

Dar ce este terapia virtuală și cum funcționează ea? Prof. univ. dr. Daniel David a făcut un pic de lumină asupra acestei modalități noi de tratament din domeniul neuroștiințelor. „Realitatea virtuală este o realitate computerizată, tridimensională, în care subiectul uman este proiectat cu ajutorul unor sisteme speciale (ex. ochelari, căști, mănuși etc.), el interacționând apoi cu acest mediu ca și cum ar fi în mediul real. Psihoterapia prin realitate virtuală nu este o formă de psihoterapie. Ea este o dezvoltare tehnologică în cadrul psihoterapiilor clasice. Așadar, oriunde se recurge la psihoterapia clasică, se poate utiliza, pentru a o optimiza, și tehnologia virtuală. Dacă vorbim despre psihoterapia cognitiv-comportamentală, aplicațiile se extind de la tulburări de anxietate și depresive până la tulburările de comportament alimentar, de personalitate și psihotice, la copii și adulți, uneori independent, iar altele în combinație cu farmacoterapia (ex. în tulburările psihotice). Fiind un mediu sigur și controlabil, el poate fi utilizat pentru a schimba cognițiile iraționale și comportamentele dezadaptative ale pacienților, cu impact pozitiv în tratamentul tulburărilor psihice.

Unul dintre domeniile în care utilizarea realității virtuale are rezultate spectaculoase este cel al tratării fobiilor. Acestea reprezintă frici intense, adesea debilitante, față de anumite contexte (spații închise, înălțime) sau obiecte/ființe (ace, păianjeni, câini). Integrarea modulelor de realitate virtuală în abordarea terapeutică a fobiei în cazul pacienților cu care lucrăm duce, de cele mai multe ori, la ameliorarea drastică a simptomatologiei și a suferinței acestor persoane. Acest lucru se datorează faptului că realitatea virtuală le oferă posibilitatea de a-și confrunța și depăși, într-un mediu controlabil (cabinet, cu terapeutul alături), cele mai mari temeri.”

Care sunt avantajele terapiei prin expunere la realitatea virtuală? “Utilizarea tehnologiei virtuale facilitează demersul formelor clasice de psihoterapie. Spre exemplu, dacă cineva are fobie de avion, pentru a o trata este nevoie de expunere gradată la zborul cu avionul. Dacă expunerea se face în imaginar (in vitro), ea poate să nu fie suficient de puternică și realistă, mai ales dacă pacientul are abilități imagistice reduse. Dacă expunerea se face în mod real (in vivo), costurile sunt foarte mari, nu ai controlul situației și pot apărea riscuri pentru pacient și/sau pentru cei din jurul său (pacientul poate dezvolta o reacție de panică în timpul zborului). Expunerea în realitate virtuală are toate avantajele expunerii în realitatea fizică (realism), dar nu implică riscurile acesteia (este accesibilă, este un mediu securizat și controlabil). În plus, ceea ce se învață în realitatea

Daniel David: „Tehnologia pentru realitatea virtuală necesită mulți bani.

Investițiile totale în Platforma «PsyTech-Matrix» depășesc un milion de euro. Aici se includ și resursele umane și trainingul acestora de către profesioniști de la centre similare, de top, din SUA.”

virtuală se transferă în realitatea fizică, adesea clientul nefăcând diferența între mediul în care a dobândit anumite abilități/cunoștințe și mediul în care le aplică. Dezavantajul major al terapiei prin realitate virtuală este, în momentul de față, costul mare al echipamentului. Dar, pe termen lung, odată cu utilizarea în masă a tehnologiilor 3D, acest inconvenient nu va mai exista. Pot beneficia de această tehnologie toți pacienții Clinicii Universitare de Psihologie PsyTech, fără costuri suplimentare față de tratamentul obișnuit. Trebuie, însă, să precizăm că expunerea în realitate virtuală se realizează doar dacă terapeutul consideră că este nevoie de acest tip de intervenție.”

Între serviciile clinicii amintite intră psihognostic și evaluare clinică, servicii de psihoterapie individuală, de grup și de cuplu/familie, consiliere psihologică și consiliere genetică. Platforma este parte a proiectului *Star-Gate Psy* de identificare a tehnologiilor inovative de optimizare și dezvoltare a minții și potențialului uman. În cadrul *Psytech-MATRIX* funcționează un număr de șase laboratoare de vârf: laboratorul *Virtual Classroom*, laboratorul *Pain Control*, laboratorul *Star Trek-Holodeck*, laboratorul *Data* și laboratorul de *(Neuro)Științe Cognitive Clinice*. Platforma *Matrix* a fost dezvoltată de echipele Catedrei de Psihologie Clinică și Psihoterapie și ale Institutului Internațional de Studii Avansate de Psihoterapie și Sănătate Mentală Aplicată din cadrul Universității *Babeș-Bolyai*, sub conducerea prof. univ. dr. Daniel David.

Văzând puterea vindecătoare a tehnologiei și terapiei virtuale nu ne putem reține întreba-rea dacă nu cumva am putea să ne temem de aplicarea acestui gen de terapie virtuală. Răspunsul specialiștilor este că „Putem să afirmăm cu toată încrederea că nu există motive serioase ca pacienții să se teamă de intervențiile în realitate virtuală. Singurele posibile efecte secundare, care și ele apar rar, sunt o ușoară senzație de amețeală/greață sau o senzație de inconfort la nivelul ochilor. Trebuie să precizăm că intervenția prin realitate virtuală poate fi întreruptă în orice moment, iar efectele secundare vor dispărea la scurt timp după ieșirea din mediul virtual.”

Oricât de multă eficiență ar avea terapia virtuală, relația medic-pacient rămâne de bază, nu putem spune că terapia virtuală înlocuiește componenta factorului uman. „După cum am mai precizat, terapia prin realitate virtuală nu este o terapie în sine, ci este o tehnică pe care noi o utilizăm în cadrul terapiei cognitiv-comportamentale. În acest sens, o componentă importantă a intervenției rămâne relația terapeutică, între terapeut și pacient, care presupune empatie, acceptare necondiționată a clientului, congruență și o colaborare activă între acești doi actori pentru rezolvarea problemelor cu care se confruntă pacientul”, a mai precizat profesorul Daniel David.

Sunt liberalii peste tot/toți? Sunt ei speranța – sau, numai, dezamăgirea? Deși, în cele ce urmează, este vorba despre liberali, să nu vă așteptați la clemență, masaje blânde și mângâietoare. Un examen obiectiv, la vremea lui, face cât o radiografie. Sunt liberalii principala forță în care să ne încredem? Sunt ei pregătiți să preia și să înlocuiască administrația Băsescu-Boc? Să analizăm câteva aspecte.

text Mihail Gălățanu
foto Agerpres

Lunga vară politică. Și fierbinte!

Dacă ar trebui să ne uităm ceva mai atent pe scena politică, am vedea că PNL, Partidul Național Liberal, este cea mai matură formațiune politică (la această oră) din România, măcar dintr-un singur punct de vedere. Care face uneori bine, alteori rău. Cel al pluralității vocilor, opiniilor, direcțiilor. Așa, din afară, ar putea părea *cel mai democratic partid*.

O discuție care se va reaprinde, cu siguranță, la anul, în preajma alegerilor – mai ales – ține de liderul liberalilor. A fost el *bine-ales*? E normal să se tot întrebe lumea. Și singurul răspuns adevărat este *acela pe care îl vor da alegerile prezidențiale*.

Atunci vom vedea *scorul obținut*.

Dacă este Crin „proverbiala” *locomotivă politică*, gata să tragă partidul înainte – sau, dimpotrivă, să-l împingă înapoi. Despre Crin, la această oră, părerile sunt împărțite. Partizanii îl consideră „imperial”.

Prin alianțele făcute, atât PNL cât și însuși Crin Antonescu, zis – mai recent – Antonescu, au speranțe la o mai bună mediatizare. Mai degrabă decât toate reflectoarele pe el, Crin are parte de altceva, de o altă cavalcadă: toate tunurile pe Băsescu.

Borbely s-a trezit că aruncatul pisicii în ograda politicii îl poate absolvi de orice (alte) comentarii peiorative

Adicătelea un crin... imperial. Alții îl văd ca pe un lider leneș și mocăit. Care se scoală târziu – și nu prea face altceva mai mult decât să cam „ardă gazul”.

Regele și președinția

Continuarea dezbaterilor „rege contra președinte” nu e decât, de fapt, scânteia / sâmburele / zăzania dintre republică prezidențială și monarhie.

Sunt singurele modele pe care le-a cunoscut, până acum, România.

Nu avem alte „scenarii de organizare”.

Regele rămâne *singura* – și *ultima șansă*, atunci când toate partidele politice *dezamăgesc*. Când toate celelalte variante politice *s-au erodat*. Și se dovedesc *dezastruoase*.

Președinția este, încă, o *instituție tânără*.

Uneori, se arată chiar *infantilă*.

Iar monarhia știe să *aștepte*. Are răbdare. Și înțelepciune.

Borbely și conotațiile politice

Coloratura politică a cazului Borbely, care, altfel, ar ține tot de registrul mitei – și acuzațiilor interminabile de corupție, (cu) care plouă în țara românească, începe abia de la *atitudinea UDMR*.

Uniunea Maghiarilor ține o ședință cu ușile închise. Apoi decide să iasă și să clameze că, de fapt, este vorba de un atac cu conținut politic. Și să pună toată afacerea pe seama unei contraofensive la adresa poziției UDMR privind noua (re)organizare teritorială.

Ca și cum șpaga e de vină pentru orientarea convingerilor politice...

Mită la Interne

Un alt eveniment care ar suporta o „tratație” în regim politic ar fi povestea cu mita de la Ministerul de Interne. Nu vom glosa foarte mult pe această temă.

Sigur că admite o „lectură politică”: Însă, la bază, e mai mult un caz de corupție crasă. Neaoșă.

Un „scandal”, cum se spune în lumea românească.

Pe scurt, am putea zice așa: secretarul general al Ministerului de Afaceri Interne (M.A.I.), împreună cu alți colegi, este acuzat că a făcut câteva angajări „suspecte”, în vreme ce angajările erau strict restricționate, pe vremea crizei.

De aici, o *întreagă sarabandă*.

Conotația politică ar fi dată de „uite, nene, ce fac generalii, chestorii și coloneii de prin M.A.I., în timp ce nimeni nu se uită la ei, adică atunci când rămân singuri, nesupravegheați”. Pe de altă parte, nu ne putem împiedica să vedem că, dacă s-ar fi dorit, scandalul putea fi mușamalizat la nivelul ministerului, gen spălarea rufelor în familie. Nu ar fi prima dată când se întâmplă asta.

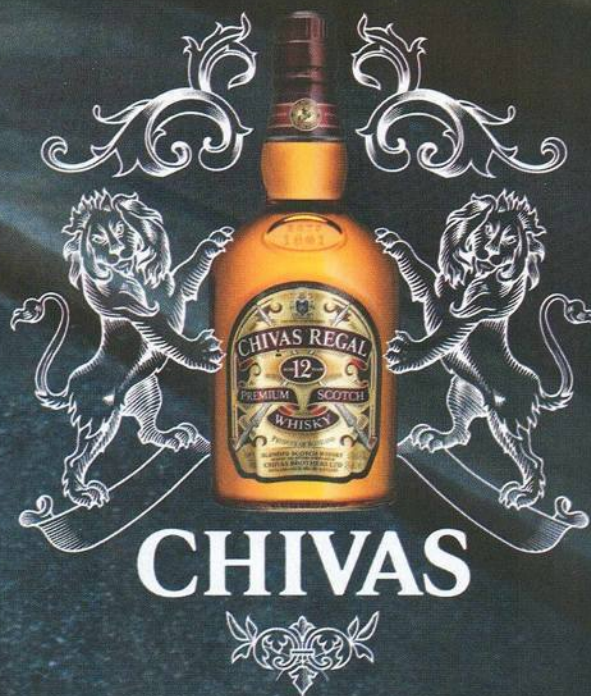
Or, acest lucru, oficializarea scandalului este și de bine și de rău. De bine, pentru că denotă strictete – consecvență și respectarea principiului: „au greșit, trebuie să plătească”.

Partea rea: că aduce cu o reglare de conturi în Ministerul de Interne, în care cineva a decis să-i sacrifice pe acești pionieri deveniți, probabil, indezirabili.

TO GALLANTRY

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

LIVE WITH CHIVALRY

PEOPLE

Moștenirea lui Amy

Amy Jade Winehouse a trăit meteoric, preț de o carieră uimitoare, fascinând și scandalizând o lume care încă mai are de așteptat până să înțeleagă cine a fost și de ce a venit, aici și acum, Wino (cum îi spuneau prietenii). O mână de fetișcane britanice încearcă să ne-o deslușească.

DESTINE

Invazia britanicelor

Ca artist, Amy Winehouse a creat un stil generat prin împletirea, în egală măsură, a spațiilor culturale dar și a genurilor muzicale. A experimentat un mix eclectic de jazz, soul, pop, reggae, world beat and R&B, frazarea muzicală și inflexiunile vocii sale ducând uneori cu gândul la o combinație de Billy Holliday, Dinah Washington și Sarah Vaughn, alături părănd reîncarnarea legendariei „Lady Blues”. Forța glasului ei, fără nici o legătură aparentă cu silueta mignonă, lăsa să se strecoare, deghizate cu sfială, sonoritățile unei fragilități vecine mai degrabă cu vulnerabilitatea umană decât cu sensibilitatea artistică. George Michael a numit-o „cea mai bună voce pe care am ascultat-o în întreaga

Amy, veșnic contestată: în aprilie 2008 este numită de britanici „cea mai tare heroină”, pentru ca, după numai o lună, să fie votată, de aceiași, „a doua cea mai detestată persoană”.

mea carieră”. Excentricitatea ei și-a tras esența nu doar dintr-un spirit rebel, ci mai ales din căutarea obsedantă a unor matrițe în care să-și modeleze muzical trăirile contorsionate, cel mai adesea plonjate în lumi create de droguri și alcool.

Coincidență sau blestemul unui destin prins în scenariul celui mai mare mit al rock n’roll-ului, prin dispariția fulgerătoare la 27 de ani, Amy a intrat în *Forever 27 Club*, alături de Jimi Hendrix, Janis Joplin, Jim Morrison, Kurt Cobain și încă alți aproximativ 30 de muzicieni. Și, la fel ca în cazul tuturor, și ea a lăsat o moștenire impresionantă: muzica, stilurile create, dar și partea rebelă a personalității ei, inspiratoare pentru valul de foarte tinere cântărețe britanice – ca și ea – care, în ultimii patru ani au tășnit pur și simplu direct în billboard-urile din Anglia, dominând pe alocuri și topurile din lume. Încă din 2007, Adam Thompson scria în *The Times* că „Duffy, Gabriella Cilmi și Adele promit să fie noile Winehouse”, iar 2009 este declarat de

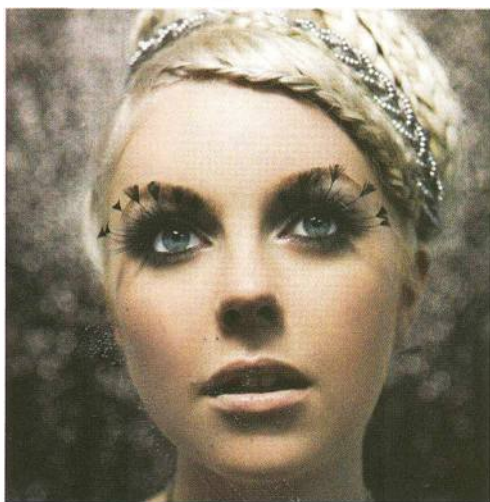
Lady Gaga: „Eu eram un nimeni când ea a devenit celebră. Mergeam pe stradă și mulți mă strigau: «Amy». Îmi amintesc că nu mă mai simțeam atât de singură deoarece ea era atât de diferită.”

Adele, al cărei succes a coincis cu al celorlalte cântărețe de soul britanice și a determinat presa să o declare „noua Amy Winehouse.”

Elly Jackson (La Roux): „Ceea ce vedeți pe scenă sunt eu, cu totul: cele mai personale, mai dure, mai tragice momente ale mele, așa cum au fost.”

Little Boots a fost încadrată, la debut, în valul de cântărețe foarte tinere, cu influențe din muzica anilor '80.

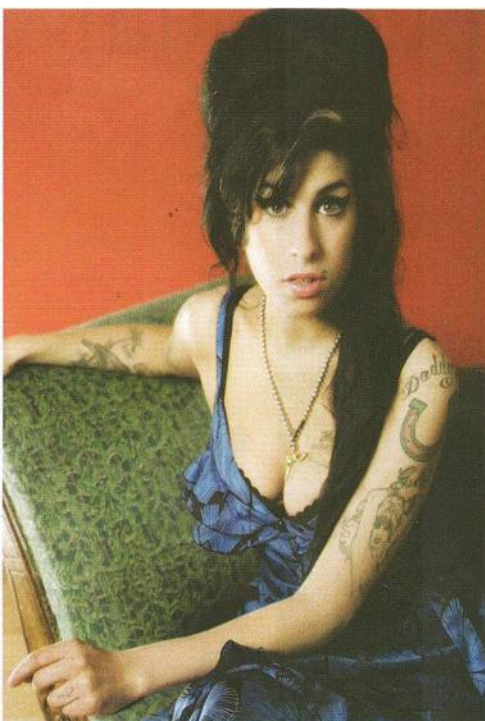
Duffy, despre care Alison Goldfrapp afirma că este clonă lui Amy Winehouse.

VV Brown: „Am iubit întotdeauna muzica pop, dar ador să experimentez și atunci îi dau mereu forme noi.”

presa de specialitate „anul femeilor”, datorită celor cinci nominalizate la *Mercury Prize*, în frunte cu Lily Allen, artiste cu voci și stiluri similare prin aplombul experimentalului muzical și al aparițiilor lor scenice, vizibil influențate de personalitatea contestatară a lui Winehouse. Au urmat Adele și Duffy, VV Brown, Florence and the Machine, La Roux și Little Boots, iar revista *Spin* scria că „Pentru toate aceste femei, Amy Winehouse este momentul Nirvana”. Adele îi mulțumea în acest timp lui Winehouse pentru succesul său în Statele Unite, care „a deschis calea” pentru ea și pentru Duffy. Același lucru îl face și Lady Gaga, care merge chiar mai departe în recunoașterea influenței lui Amy, povestind cum, brunetă fiind, s-a vopsit blondă, pentru că era prea des confundată cu celebra britanică. La rândul lor, urmașele lui Amy au adus după ele un nou val, prin Eliza Doolittle, Rumer și Ellie.

Până și biografiile cântărețelor din „invazia britanică” poartă aceeași amprentă mai mult sau mai puțin tragică a unor experiențe, fie din copilărie și adolescență, fie din viața de artist, care au marcat destinul personal și muzical al lui Winehouse. Născută în 1984 în Gwynedd, Țara Galilor, Duffy a început să cânte de la 6 ani, purtând peste tot un caiet în care își nota versuri. A fost dată afară din corul școlii la 11 ani, deoarece vocea ei era „prea mare, nu mă potriveam”. La 13 ani cunoaște prima depresie, cauzată de un complot pus la cale de fosta soție a tatălui său vitreg, care a angajat un asasin pentru a-l ucide. În 2000 părăsea căminul pe care-l avea să-l numească „claustrofobic, izolator” și începe

„În clipa în care încep să mă gândesc la ceea ce fac, mă pierd de tot. Soluția e să închid ochii și să plutesc...”

să cânte alături de diferite formații locale.

Lady Gaga povestește și ea despre o adolescență tulburată de faptul că în timpul liceului, deși era „foarte delicată, foarte silitoare, foarte disciplinată”; se simțea „nesigură”, deoarece „se râdea de mine la școală pentru că eram prea provocatoare sau prea excentrică. Nu mă simțeam inclusă, eram ca o ciudată.” Florence Welch (de la *Florence and the Machine*) a avut mereu necazuri în școală din cauza improvizațiilor sale muzicale. Diagnosticată cu dislexie și dispraxie, a trecut prin depresii frecvente, care i-au creat în timp o fascinație patologică față de orice formă de teroare și de spectru al morții. Fascinație amplificată de „spectacolul” deteriorării fizice și psihice a bunicului său, la care a asistat direct, și de sinuciderea bunicii sale, la câțiva ani după dispariția acestuia.

Dorința lui Lady Gaga de a juca rolul lui Amy Winehouse, în filmul despre care ultimele zvonuri spun că s-ar pregăti la Hollywood, este poate cel mai plin de substanță gest de reverență față de memoria și moștenirea artistei. *Daily Star* menționează: „Lady Gaga a venerat-o pe Amy și nimic în lume nu ar bucura-o mai mult decât să apară în pielea idolului său pe marele ecran. Ar fi perfectă pentru a interpreta cântecele lui Amy și se potrivește și ca aspect și atitudine... Gaga abia așteaptă să facă tranziția de la muzică la filme și vede acest rol ca fiind perfect pentru a-i lansa cariera cinematografică. Reprezentanții lui Lady Gaga se aflau în discuții cu diverse case de producție înainte ca Amy să se stingă. Dar Gaga nu vrea acum decât un singur rol: Amy.”

Joacă și cântă, are umor și câte și mai câte. E „în centrul atenției”, cum s-ar spune. Doamnă Maria Buză – o întreb – și dansați? „Da, îmi place să dansez. Nu prea am prilejul să o fac profesionist, pe scenă, dar, sincer, mi-ar plăcea tare mult.”

text Radu Pocovnicu
foto arhivă personală

Maria Buză: „Sunt ca un cal sălbatic pe care nu prea s-a pus șaua!”

Există un rol pe care ați vrea să-l jucați?

„Musical, musical, musical! Orice. Dați-mi să joc, să cânt și să dansez! Și eu mă dau, în schimb, pe mine. Atâta câtă sunt!”

„Eu fac lucrurile cu o anumită ușurință aproape din amuzament, văd că oamenilor le place să mă privească în timp ce le fac și atunci mi-am creat un mod de viață din treaba asta. Dar poate, dacă aș fi fost o ființă cu «pasiuni», aș fi fost mult mai sus în oricare dintre domeniile artistice cu care cochetez. Singura mea pasiune cred că e Andrei, copilul meu.” Maria a debutat în teatrul profesionist în regia regretatului Ion Cojar. A trecut ceva timp de atunci, dar, ca în orice început, amintirile sunt vii. „Păstrez un amalgam de amintiri... Nu ne-ajunge spațiul, credeți-mă... Leopoldina Bălănuță... uluitoare, genială și de o simplitate a ființei care mă lua pe sus, pur și simplu. E, în mod sigur, cea mai importantă întâlnire artistică a mea de până acum. Leopoldina Bălănuță mă plăcea, i se părea că sunt un copil nebun și talentat și n-avea nici o îndoială că o să am o carieră importantă în teatru. Îmi și spusese: „Dacă nu te angajează ăștia aici, să vii că te iau eu.” Probabil, dacă m-ar putea vedea azi, ar fi dezamăgită că fac câte puțin din toate și nimic până la capăt, dumneai care făcea lucrurile până în adâncul adâncurilor... Niciodată nu m-am simțit în preajma unui artist cum mă simțeam în preajma doamnei Leopoldina

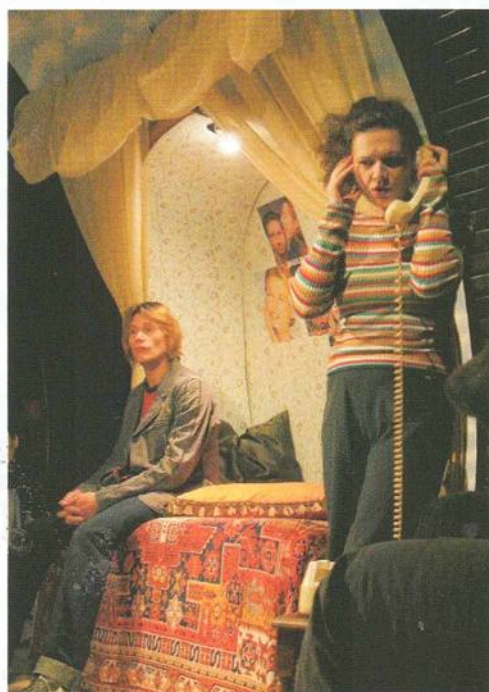
Bălănuță. De aceea nu-mi era deloc frică atunci pe scenă... Mă simțeam în siguranță, deși eram o studentă prăpădită pe ditamai scena Naționalului, cu nume care te lipeau de pereți pur și simplu: Mariana Mihut, Ileana Stana Ionescu, Rodica Popescu Bitănescu și însuși Ion Cojar."

Stanislavski sau Brecht? Cehov sau Shakespeare? Repere importante ale teatrului universal, dar personalități diferite. Cine îți place mai mult? „Mă puneți să aleg între ciorbă și sarmale, pe cuvânt! E nevoie de ambele feluri ca să te simți sătul. Ba chiar și de un desert, Caragiale flambat, de exemplu.” Am întrebat-o pe Maria dacă ar accepta să intre într-un teatru laborator, poate într-un workshop al unui regizor cu o metodă specială, sau și-a definitivat deja personalitatea artistică? „N-am definitivat nimic! Numai moartea e definitivă (și până și aici sunt păreri pro și contra). M-aș băga în orice mă ajută să scotocesc în mine. Sunt un om uneori obositor de jucăuș, pur și simplu nu mă pot opri din joacă, indiferent cât de îndepărtată devine data nașterii din buletinul meu. Orice workshop este, până la urmă, un loc unde oamenii fac lucruri

„Toți mă consideră o ființă foarte amuzantă. Au și dreptate, fac un circ întreg oriunde mă duc. În schimb, cei care mă cunosc mai bine, știu că sunt un om bun, care n-aș face rău nimănui cu bună știință în vecii vecilor.”

care nu au un rezultat concret, deci un privilegiu, deci seamănă cu joaca, privilegiul absolut al copilăriei. Cât despre personalitatea mea artistică, e în continuă formare, am mereu surprize în ceea ce mă privește, când plăcute, când dimpotrivă.” Mănușă – așa fi vine rolul în care a distribuit-o Felix Alexa în *Sinucigașul*. Cum a fost colaborarea cu regizorul? „Pentru mine a fost o întâlnire interesantă. Felix e un regizor cu mania detaliului și, după ce repetăm și repetăm, stabilem niște lucruri și ne ținem de ele. Eu sunt ca un cal sălbatic, pe care nu prea s-a pus șaua. O iau de fiecare dată pe unde simt. Ceea ce e admirabil până la un punct, te menține proaspăt și creativ, dar devine criminal de la un punct încolo (cei din jur au nevoie de exactitate). Întâlnirea cu Felix m-a obligat la o disciplină pe care n-o aveam și pe care, acum, la unele spectacole se întâmplă s-o am. Deci am ieșit în câștig.”

Maria a devenit cunoscută marelui public și pentru vocea sa. Ce frumos cântă ea din vechile melodii ale Mariei Tănase sau din repertoriul muzicii folclorice... Ce alte genuri muzicale ar aborda? „Mi-ar fi plăcut să cânt jazz, mi-ar fi plăcut să cânt operă, mi-ar fi

plăcut să fiu Liza Minelli... De ce mă întrebați, puteți să mă ajutați cu ceva, sau doar răsuciți cuțitul în rană? Mi-ar plăcea, și acum nu glumesc deloc, să joc într-un musical. Cred că aș fi omul potrivit la locul potrivit." Dar grupul *Vouă* e la trecut? E posibil să revină, sau poate într-un nou grup umoristic? „V-am mai zis că nu cred în definitivări. Poate e, poate nu e. Câtă vreme suntem toți vii, nu ne împiedică nimic să ne jucăm de-a orice împreună. Între timp lumea mă asociază și cu Marius Rizea cu care s-a tot întâmplat de vreo câțiva ani încoace să apar în scheciuri tv. Nu suntem chiar un grup umoristic, dar un cuplu ne putem numi. Mie îmi place umorul și se pare că sunt o ființă comică, merg pe stradă și oamenii se hlizesc la mine din senin, doar pentru că mă recunosc, oricât de tristă ar fi fața mea în ziua aia. Un clovn, ce mai!”

O actriță expansivă, care face atmosferă, Maria nu avea cum să nu atragă atenția producătorilor de *entertainment*. E invitată des la TV, apare în diverse producții, a avut propria sa emisiune. A ajutat-o în teatru această carieră în televiziune? „Cu nimic. Mai ales că nu am o astfel de carieră. Dacă numim «ajutat» faptul că atunci când apar pe scenă la teatru, cei din sală mă recunosc de la televizor, da, m-a ajutat. Dar mie asta mi se pare mai degrabă trist. Spectatorii de teatru ar trebui să mă știe de pe scenă. Nu mă întrebați de ce nu se întâmplă așa. E un subiect mult mai amplu și care mă întristează.” Și totuși, succesul... Există rețete de succes? Ce crede Maria? „Dacă or exista, probabil că oamenii greșesc cantitățile ingredientelor, sau lasă prea mult la cuptor, sau pur și simplu taie maioneza. Nu prea am văzut succes după rețetă. Am văzut

„Am o prietenă care consideră că adevăratul meu talent nu e nici cântatul, nici actoria, ci dansul. Poate așa o fi... nu știu... eu, de câte ori prind o ocazie, le combin.”

doar niște oameni îngrozitor de talentați și muncitori care fac lucruri minunate pe scenă și lumea îi iubește. Nu numim succes faptul că te recunoaște lumea pe stradă, da?” Poate rețete de succes în familie? Maria are o nepoată care îi calcă pe urme, e studentă la actorie... A învățat-o ceva din meseria asta? „Nimic, nimic, nimic! Sunt cea mai neofolosită matusă-actriță pe care ar fi putut s-o aibă! E talentată și absolut tot ce a făcut și va face, este și va fi meritul ei. Și am și un nepot care e actor. Se pare că e un bacil care țopăie prin familia noastră. Sper să nu-l ia și fiu-miu.”

Cu ce vi se pare diferit teatrul underground, față de cel instituțional? „Lucrurile sunt mai directe acolo (în underground) și, într-un fel, responsabilitatea e mai mare și mai imediată. Plus că mie mi s-a întâmplat să fac teatru independent numai cu prieteni, deci am așa o senzație că merg la o petrecere de câte ori am spectacol acolo. Ce e mai frumos în underground este că artiștii se adună chiar de drag, nu prea există un alt motiv. De dragul de a spune împreună o poveste.” Pe siteul *contact-artiști.ro* Maria Buză apare printre artiștii care oferă prestații muzicale. Împreună cu ei, are prețuri care variază între 2.000 și 3.000 de euro. E corectă informația? „Da. Ca să fiu mai exactă, 2.672 de euro. Bineînțeles că e o prostie! Cine naiba își scrie leafa pe toate gardurile?! Pe a dumneavoastră, de exemplu, pe ce site pot s-o citesc?” Că tot veni vorba de bani, o întreb: Ce mai fac artiștii azi ca să trăiască „fără compromisuri”? Că din salariile din teatru... „Viața în sine e un compromis. Formula *fără compromisuri* e o utopie. Compromisurile încep din clipa în care ieși din casă și saluți un vecin a cărui față, de fapt, nu-ți place.”

AUGUSTIN BUZURA
FEȚELE TĂCERII

**

FĂNUȘ NEAGU
DINCOLO DE NISIPURI

MARIN PREDĂ
RISIPITORII

VASILE ALECSANDRI
TEATRU

CALISTRAT HOGAȘ
PE DRUMURI DE MUNTE

EUGEN BARBU
PRINCEPELE

MIHAIL SADOVEANU
BALTAGUL
CAZUL EUGENIȚEI COSTEA

MARIN PREDĂ
INTRUSUL

În fiecare miercuri,
numai împreună cu

JURNALUL
NAȚIONAL

AUGUSTIN BUZURA
FEȚELE TĂCERII

*

ALEXANDRU MACEDONSKI
EXCELSIOR

MIHAIL SADOVEANU
FRĂȚII JDERI

**

NICOLAE BREBAN
BUNAVESTIRE

**

Pare un decor de film neorealist italian. Ei, bine, nu, e locuința unor oameni. La Ocna Sibiului, mai multe familii trăiesc în niște găuri săpate în coama unui deal, de fapt în niște foste cuptoare de olar. Cum familiile locuiesc acolo cu acte în regulă, e ca și cum ar fi primit repartitie în comuna primitivă.

Repartitie în comuna primitivă

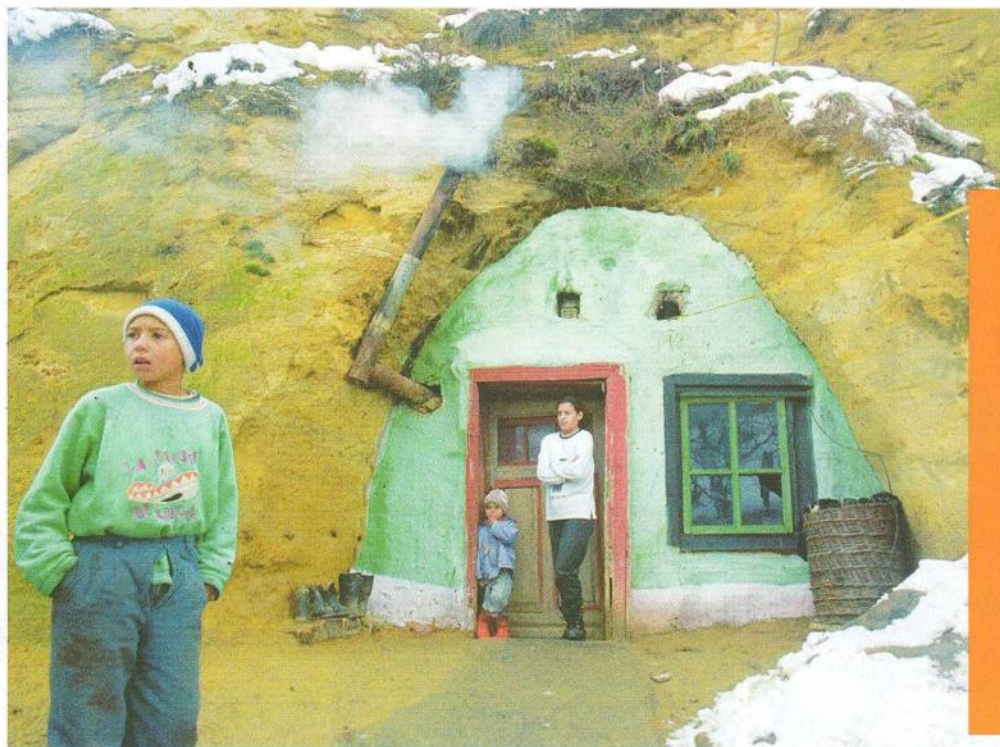
Primul lucru care șochează este culoarea galbenă a fețelor copiilor care se joacă printre mormane de gunoi și gropi. Asta nu înseamnă că mamele lor i-au conceput cu niște asiatici. Se îngălbenesc de la găurile în care locuiesc. Aerul închis și umezeala le-au dat copiilor aceeași nuanță ca și cea a pereților de lut ars între care trăiesc.

Animalele și oamenii o duc cam la fel. Maria își împarte locuința cu un cal: într-una dintre cele două „camere” stă calul, în cealaltă ea și copiii.

În perioada comunistă, Ocna Sibiului a fost loc de relax pentru sindicalisti și, cum nu putea să scape de politica de industrializare forțată a lui Ceaușescu, a căpătat o bunătate de fabrică de cuțite cu mii de salariați. Acum, fabrica de cuțite mai are doar 80 de angajați, iar complexul balnear e o ruină care arată sinistru. Orașelul, plin cu șomeri, pare cenușiu de la un capăt la altul. În acest oraș cea mai șocantă este probabil strada Alămorului, care ar fi putut să se cheme strada Peșterilor sau strada Grotelor.

Mai toți locuitorii de pe Alămorului sunt foști salariați ai fabricii de cuțite, ex-zilieri de pe la C.A.P.-urile din zonă, veniți la Ocna Sibiului pe vremea lui Ceaușescu, după ceva de muncă. Atunci au fost plasați „provizoriu” în găurile de pe dealurile de la sfârșitul străzii Alămorului. Și provizoriul s-a permanentizat. În cele 12-13 foste cuptoare sunt înghesuite cam tot atâtea familii.

Cea mai mare problemă e apa: lipsește cu desăvârșire. Până acum câțiva ani exista o cișmea în capătul străzii. Într-o iarnă, țevile au

Oamenii din grote stau acolo cu forme legale, plătesc curentul electric, impozite pe teren și pe „case”. Unii chiar și-au cumpărat „locuințele”. Găurile sunt de fapt niște foste cuptoare de olar, săpate în coamele dealurilor, pe la sfârșitul secolului 19 și începutul secolului 20. Ele au căpătat de la primărie plăcuțe cu numere emailate, la fel ca niște case normale.

plesnit și de atunci nimănui nu i-a dat prin cap să le repare. „Mergem o dată pe săptămână, cu hârdaie și bidoane, pe la vecinii din josul orașului și ne milogim să ne lase să luăm apă”, ne-a spus Maria. Colac peste pupăză, vara pute îngrozitor, fiindcă niște minți crețe de la primărie s-au gândit că n-ar strica să verse parte din gurașele orașului lângă găurile cu ocupanți.

O mulțime de fundații, asociații umanitare și oficialități i-au promis Mariei că o ajută, dar până acum n-au făcut nimic să o scoată din gaura în care stă. După îndelungi paclamen-tări, am convins-o să ne deschidă ușa „peșterii”. Singurele obiecte care lăsa o extrem de vagă senzație de modernitate erau un bec chior, atârnat de o țevă, și un televizor alb-negru, *Sport*, din câte am înțeles, stricat. Un sugar moțâia pe o dormeză desfundată. Pe o plită străveche, cu lemne, sfârâia niște fasole.

Nelu Majlat poartă un nume de familie cu rezonanță istorică. Ștefan Majlat a fost unul dintre cei mai cunoscuți voievozi medievali ai Transilvaniei, pe deasupra și de origine română, nu maghiară, ca în cele mai multe cazuri. Nelu nu are timp să se gândească la posibila sa ascendență aristocratică. Are 25 de ani, nevastă și copii mici. Peste vară și toamnă a muncit cu ziua pe la diverși gospodari și din ce a agonisit și-a luat un purceluș abia născut. După gaura de domiciliu, godacul este a doua sa proprietate ca valoare.

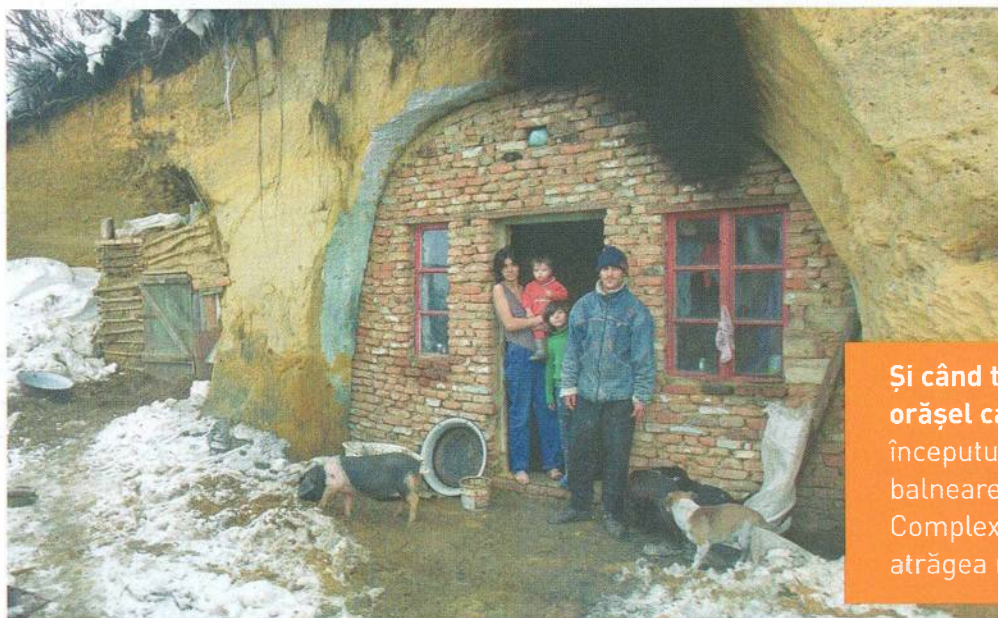
Nelu ne-a zis: „O să-mi pară rău după el când o să-l tai. Îl țin aici până la primăvară, după aia îl scot în curte și, prin toamnă, când

Tablouri, pat, noptiere, porc. Ca să nu răcească, porcul e ținut împreună cu nevasta și copiii, în grotă. A devenit aproape ca un câine, se lasă mângâiat și dă din coadă vesel când îl scarpini sub gușă.

depășește suta de chile, îl tai. O să avem de mâncare până crește porcul pe care o să-l cumpăr toamna viitoare.”

Constantin Moldoveanu are 50 de ani și e țigan. E un fel de înțelept al tribului. A lucrat ani în șir la fabrica de cuțite. Acum e șomer. Are șapte copii, dintre care o fată bolnavă de epilepsie. Primește un fel de salariu, ca însoțitor al fetei handicapate, 1.500.000 de lei pe lună. Cu alocațiile celorlalți copii, se strâng cam 2.500.000 de lei pe lună și din baniiăștia trebuie hrănite nouă guri. După ce vorbește despre bani, nea Titi zice că mănâncă niște carne doar de Crăciun și scoate trist o chitanță prin care arată că a plătit 787.000 de lei impozit pe gaură. Mai zice că membrii ciudatei adunături din grote sunt și țigani și români, dar s-au înțeles tot timpul bine între ei, ba chiar au devenit, de-a lungul anilor, rude prin alianță. Sunt cu toții oameni cuminți, nu au luat în ultimii zece ani decât niște amenzi. Cică nimeni nu fură, nici nu-și dă în cap, ca de altfel în toată Ocna Sibiului, unde românii și țiganii se ajută între ei și au loc foarte rar furturi ori violențe. La un moment dat, nea Titi a făcut o mutră serioasă și ne-a spus în șoaptă: „Vă zic eu că vine uite acu' Armagedonu'. Io știu, că în fiecare seară studiez Biblia, Cartea Sfântă a noastră. O pun și pe femeia mea să citească Cartea și pe copiii ai mai măricei. Pe Bin Ladel ăsta l-a trimis Domnu' Dumnezeu' nost să aducă Apocalipsa, că-i oamenii răi și așe nu se mai poa'. Toți suntem în mâinile la Domnu' Dumnezeu' nost.”

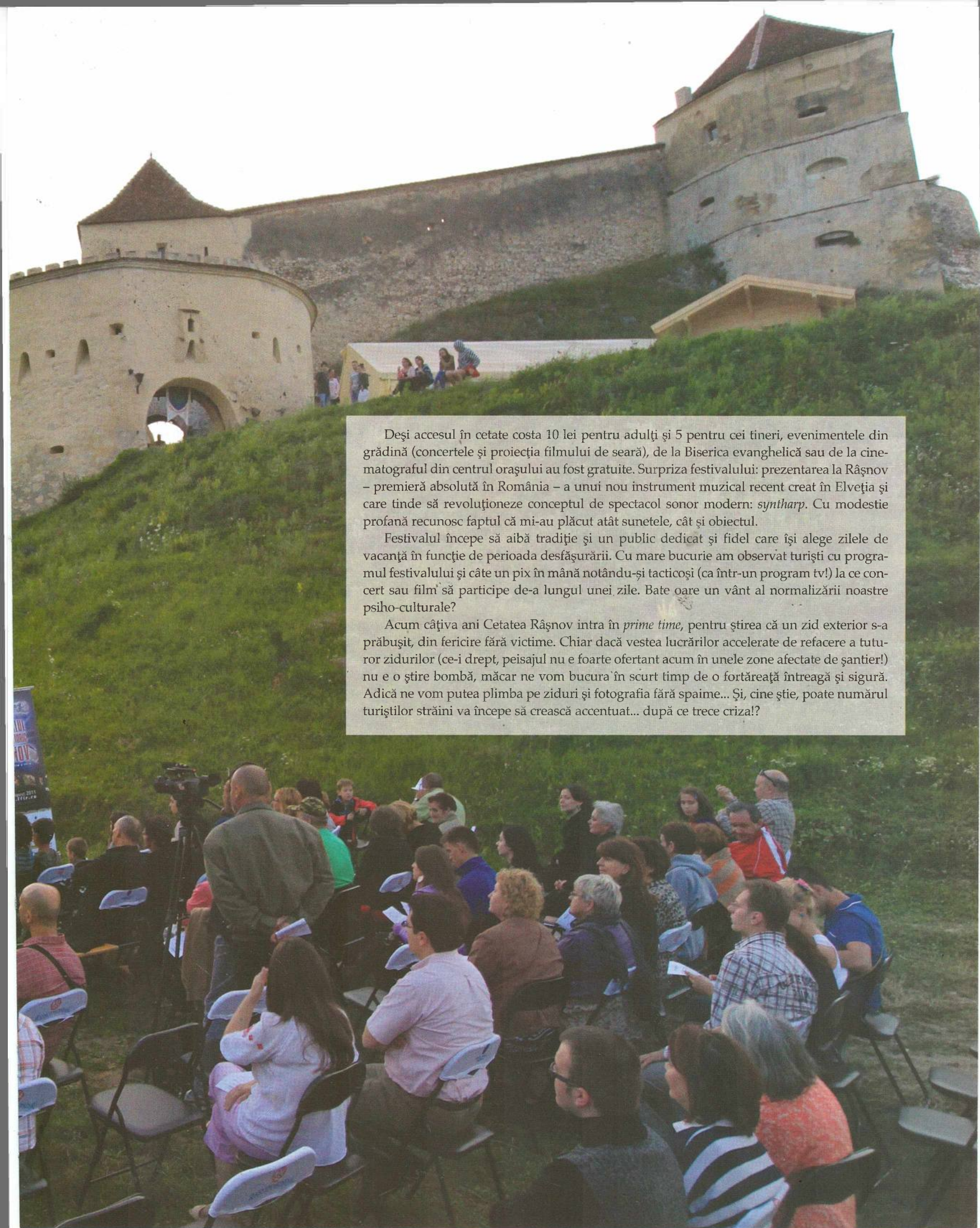

Și când te gândești că Ocna Sibiului este un orașel care a avut o perioadă de glorie! Pe la începutul secolului, era una dintre stațiunile balneare de lux ale Imperiului Austro-Ungar. Complexul băilor, construit în stil oriental, atrăgea nobilii de la Viena și Budapesta.

Cetatea Râșnov sub asediu

Al treilea an la rând, participanții – public numeros și artiști de marcă – au asediat Cetatea Râșnov cu ocazia Festivalului de Film Istoric între 5 și 15 august. Temele ediției au fost extrem de generoase și pentru toate gusturile, cronologic vorbind, cei 800 de ani de la colonizarea cavalerilor teutoni în Transilvania, migrații și colonizări, 50 de ani de la ridicarea Zidului Berlinului, 20 de la destrămarea URSS și 10 ani de la tragedia americană din 11 septembrie. Peste 50 de filme documentare și de ficțiune (multe dintre ele în premieră în România!), conferințe, concerte de muzică și un mini târg de carte. Un moment special dedicat sărbătoririi vârstei de 90 de ani a Regelui Mihai I al României.

Deși accesul în cetate costa 10 lei pentru adulți și 5 pentru cei tineri, evenimentele din grădina (concertele și proiecția filmului de seară), de la Biserica evanghelică sau de la cinematograful din centrul orașului au fost gratuite. Surpriza festivalului: prezentarea la Râșnov – premieră absolută în România – a unui nou instrument muzical recent creat în Elveția și care tinde să revoluționeze conceptul de spectacol sonor modern: *syntharp*. Cu modestie profană recunosc faptul că mi-au plăcut atât sunetele, cât și obiectul.

Festivalul începe să aibă tradiție și un public dedicat și fidel care își alege zilele de vacanță în funcție de perioada desfășurării. Cu mare bucurie am observat turiști cu programul festivalului și câte un pix în mână notându-și tacticoși (ca într-un program tv!) la ce concert sau film să participe de-a lungul unei zile. Bate oare un vânt al normalizării noastre psiho-culturale?

Acum câțiva ani Cetatea Râșnov intra în *prime time*, pentru știrea că un zid exterior s-a prăbușit, din fericire fără victime. Chiar dacă vestea lucrărilor accelerate de refacere a tuturor zidurilor (ce-i drept, peisajul nu e foarte ofertant acum în unele zone afectate de șantier!) nu e o știre bombă, măcar ne vom bucura în scurt timp de o fortăreață întreagă și sigură. Adică ne vom putea plimba pe ziduri și fotografia fără spaime... Și, cine știe, poate numărul turiștilor străini va începe să crească accentuat... după ce trece criza!?

text Andrei Ichim

Super 8

Un E.T. pentru noua generație

J.J. Abrams reușește să facă un film în tradiția lui Steven Spielberg, care și produce această peliculă. O poveste despre un grup de copii care filmează din întâmplare un accident de tren. Doar că în acel tren se ascund niște vieți extraterestre. Ca în bunele filme ale lui Spielberg, personajele sunt mai importante decât efectele speciale, un lucru din ce în ce mai rar în zilele noastre. Pe de altă parte, punctul slab al filmului este că nu reușește să te facă să empatizezi atât de mult cu personajele, asta în mare parte pentru că povestea este destul de clasică și previzibilă. De reținut este și performanța actricească a Ellei Fanning, o puștoaică de doar 13 ani, nimeni alta decât sora Dakotei Fanning. Cam cât talent actoresc poate să mai dea familia asta? Cu ce rămânem până la urmă? Cu un tribut simpatic adus filmelor lui Steven Spielberg. Ceea ce nu este rău deloc.

Recomandare: Vă voi îndrepta către un film produs de J.J. Abrams în 2008, „Cloverfield”. Un SF/thriller mai reușit decât „Super 8”.

Regizor: **J.J. Abrams**
Actori: **Elle Fanning, Kyle Chandler**
Durata: **112 minute**
Bad Robot, SUA

Domnișoare de onoare

Viața Anniei e un dezastru. Când află că prietena sa cea mai bună se va căsători, îi este clar că ea trebuie să fie domnișoara ei de onoare. Deși faliță atât în dragoste, cât și financiar, Annie nu ține cont de nimic și se aruncă în tot felul de ritualuri pe cât de scumpe, pe atât de extravagante. Cam acesta e sinopsisul peliculei *Bridesmaids* (Domnișoare de onoare), care nu e altceva decât un *Hangover* pentru femei, e adevărat, cu o multitudine de scene amuzante. Până la urmă nu este mai decent decât varianta lui masculină, plină de testosteron, dar poate că nici excesul de estrogen nu este de preferat. În orice caz, am răs mai mult decât la *Hangover 2*. Cel mai mult mi-a plăcut Kristen Wiig, cea care a scris și scenariul. Jocul ei actoricesc și farmecul de care dispune fac din *Bridesmaids* o experiență plăcută, destul de amuzantă.

Hangover, la feminin

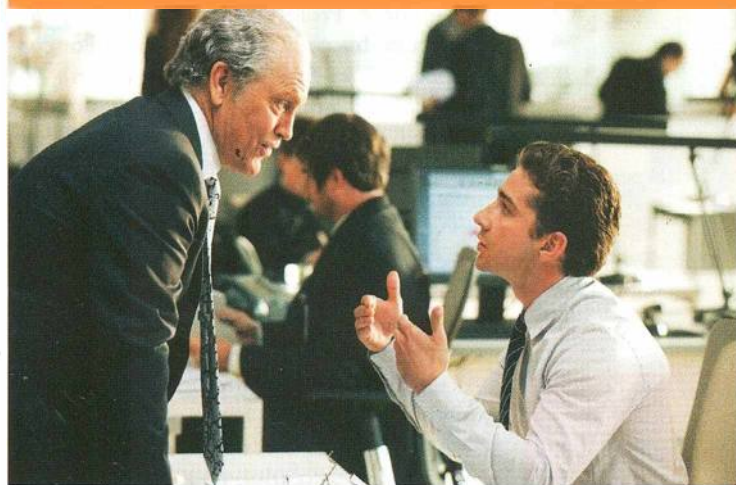
Regizor:
Paul Feig
Actori: **Kristen Wiig, Maya Rudolph**
Durata:
125 de minute
Universal Pictures, SUA

Recomandare: „Smart People” cu Ellen Page, actrița din „Juno”. O comedie drăguță.

Transformers 3

Summer Flick

Regizor:
Michael Bay
Actori: **Shia LaBeouf, John Turturro**
Durata:
157 de minute
Dreamworks SKG, SUA

Ce sunt până la urmă filmele lui Michael Bay? Filme de acțiune, care reușesc, până la un punct, să te captiveze. Nu este nici o surpriză majoră că și *Transformers 3* este la fel. Personajele principale nu sunt foarte interesante, iar, la un moment dat, scenele de acțiune ajung să te obosească și filmul devine mai puțin epic. Ca să nu ne plictisescă până la capăt, realizatorii impun un stil fragmentat și aproape publicitar. Știu că atenția publicului este din ce în ce mai mică, așa că aruncă cu de toate: o poveste de fundal a roboților înțesată cu o bună doză de conspirație, povestea romantică a personajului principal, scenele de acțiune menționate mai sus ș.a.m.d. Un ghiveci, care, culmea, nu dă atât de rău. Mai ales pentru o peliculă de vară, fără pretenții.

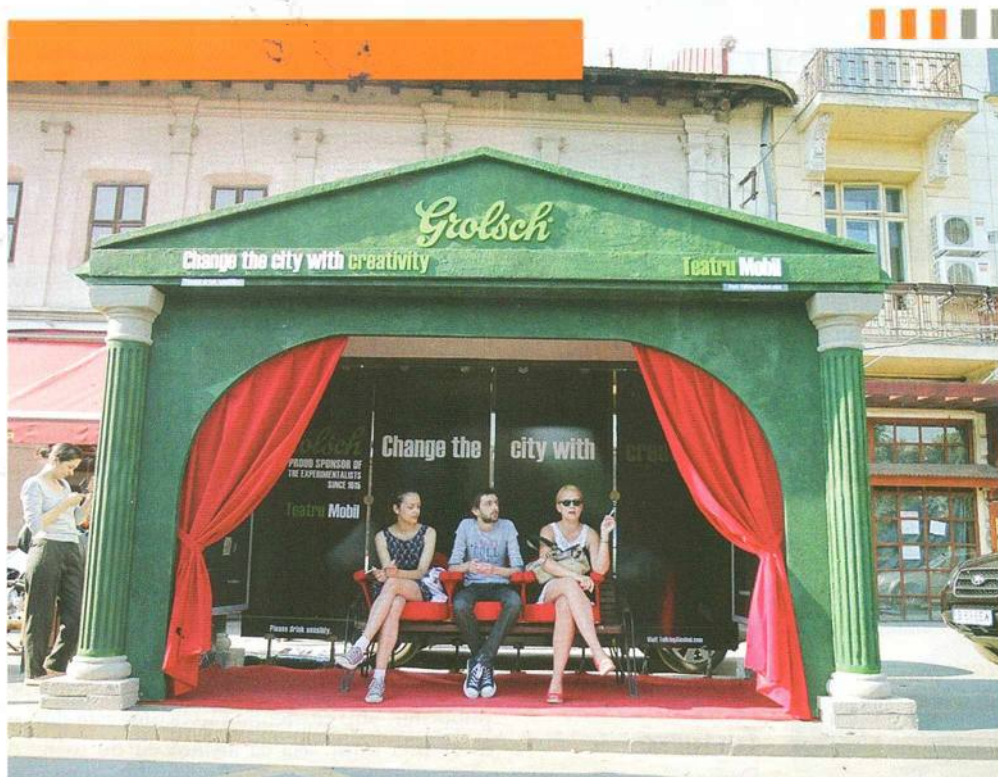

Recomandare: Tot un film de acțiune, fără prea mari pretenții, este și „Heat” al lui Michael Mann. Totuși, de un alt calibru.

Vara asta se improvizează. Teatrul a ieșit în stradă, dar nu s-a oprit aici și a urcat în autobuz. Și noi cu el...

text Radu Pocovnicu
foto arhiva
www.experimentalist.ro
și Cafe Godot

Teatru în autobuz

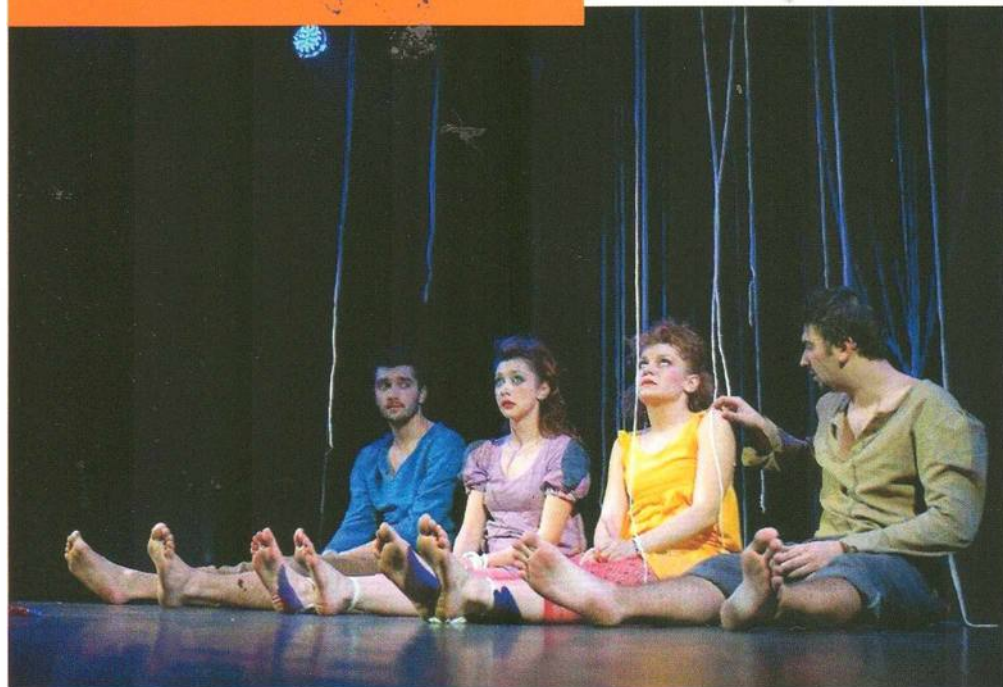
O călătorie
neconvențională
cu autobuzul

Nebuna lucidă, Monoloagele vecinului, Omul pubelă, Omul cu calul, Copii răi, Iluzionistul ș.a.m.d. Ce au în comun toate aceste piese ale unor autori precum Matei Vișniec și Mihaela Michailov? Un spațiu neobișnuit de reprezentare. După ce vei fi spectator al teatrului mobil, nici o plimbare cu autobuzul nu va mai fi la fel. Căci despre teatru în autobuz e vorba. Proiectul susținut de *Grolsch* – cunoscută drept „Berea oficială a artelor contemporane” în Europa și peste ocean – i-a provocat în acest an pe bucureșteni să schimbe orașul prin creativitate. *Grolsch*, împreună cu *lorgean theatre* au inițiat acest proiect inedit, grație căruia amatorii de teatru experimental au putut asista la mai multe reprezentații în autobuz, vreme de aproape o lună. Asta în timp ce șoferul parcurgea, atent doar la ceea ce se petrecea pe șosea, un traseu prestabilit. Cu ce se deosebește un astfel de spectacol față de unul tradițional, în care se sting luminile în sală? Într-o oarecare măsură v-am spus deja. Pe de-o parte ești atent asupra *performance*-ului, pe de alta la contextul dinamic în care se desfășoară. Te-a furat peisajul? Da, e o expresie care se potrivește situației, fără însă ca asta să altereze cadrul artistic. Dimpotrivă, dacă actorul se simte în largul lui, textul se desface, integrând mai bine toate fărâmele de viață care apar, cotidian, la geamul autobuzului. E o experiență care merită trăită...

lorgean theatre este teatrul spațiilor intime, primul teatru de apartament din București, deschis de Jean-Lorin Sterian în decembrie 2008. Cu o capacitate de 20 de locuri și o politică exclusivistă de selecție a spectatorilor, *lorgean theatre* a devenit un reper pentru cultura underground contemporană.

Teatrele au intrat în vacanță, dar reprezentațiile continuă pe timpul verii în cafenele. Un spectacol de văzut este „Visul”, după William Shakespeare, la „Cafe Godot”.

Visul

După **William Shakespeare**
Cu: **Silvian Vâlcu,**
Alice Sălceanu,
Alex Zob,
Alexandra Fasolă
Regia:
Marius Gâlea
Locație:
„Cafe Godot”

În vara asta se joacă Shakespeare în teatrul underground.

Visul unei nopți de vară prezintă aventurile a patru iubiți din Atena și ale unui grup de actori amatori într-o pădure luminată feeric de Lună și relațiile care se creează între personajele umane și spiridușii care locuiesc în pădure. Decupând în textul Marelui Will, regizorul Marius Gâlea concentrează acțiunea pe relațiile dintre cele două perechi de îndrăgostiți. Piesa lui Shakespeare cu cel mai puternic substrat erotic, *Visul unei nopți de vară* trece de la cele mai curate sentimente de iubire, dispreț și ură, până la erotismul cel mai instinctual, cum e în relația dintre Titania și Fundulea. Cei patru tineri, Hermia, Lysander, Demetrius și Helena se regăsesc în pădure. Pentru Hermia și Lysander, lucrurile par a fi clare. Se iubesc, dar sunt prizonieri de tutori așa că își găsesc aici un refugiu. Demetrius o iubește și el pe Hermia, deci îi urmărește pe cei doi îndrăgostiți. La rândul ei, Helena e îndrăgostită de Demetrius, care nu știe cum să mai scape de ea. Desișul copacilor și tenebrele nopții vrăjesc și înspăimântă deopotrivă, tulburând sentimentele tinerilor. Cine pe cine iubește? Regele Zânelor, Oberon, în spectacolul de la Godot o marionetă care întrușipează un bătrân cu accese de tuse, înțelege ce e în sufletul tinerilor și vrea să-i clarifice. Însă spiridușul Puck încurcă borcanele, prin vrăjile sale îndrăgostindu-i atât pe Lysander, cât și pe Demetrius de Helena și producând un adevărat talmeș-balmeș. Decorul e cât se poate de sugestiv. Un mănunchi de fâșii în care te tot încurci, ca într-un labirint interior. Încotro s-o iei?...

Intitulat simplu *Visul*, spectacolul îmbină actoria, mișcarea, dansul și păpușeria, delectând publicul cu o poveste plină de umor și energie despre iubire, jocuri și farse.

Creat special pentru Festivalul Internațional al Școlilor de Teatru de la Barcelona, spectacolul s-a bucurat de un mare succes pe scene din Cairo, Pavia (Italia), Cluj și Târgu Mureș.

MYSTERY & THRILLER

CORSARUL

Autor Tim Severin, Nemira, 447 pagini, 11 x 18 cm.

Anul 1677, Hector Lynch, în vârstă de 17 ani, este răpit de piraiți berberi dintr-un sat irlandez și vândut la licitație în Alger. Acolo se împrietenește cu Dan, un alt prizonier, indian Miskito din Caraibe, și se trezește într-o lume uluitoare... De citit.

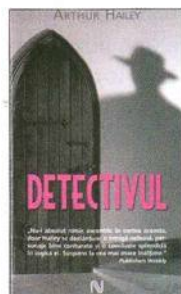

TE VOI RĂPI LA NOAPTE!

Autor Stelian Țurlea, Cartea Românească, 185 pagini, 13 x 20 cm.

Ileana, eroina din bestsellerul *Arunc-o pe soră-mea din tren!*, este rugată de un tânăr om de afaceri să-i caute sora dispărută în Spania. Misiunea se dovedește a fi dificilă și periculoasă, pentru că Ileana nimerește în mijlocul unei rețele hispano-române de traficanti de carne vie și droguri. Un roman savuros!

DETECTIVUL

Autori Arthur Hailey, Nemira, 748 pagini, 11 x 18 cm.

Vă mai amintiți de romanele lui Hailey? Multe dintre ele au fost ecranizate. Acum o noutate.

Malcom Ainsle, detectiv la poliția din Miami, se află pe picior de plecare, dar răspunde la un ultim apel. E preotul de la închisoarea Raiford... Și așa începe un nou roman fluviu!

Top 10 FLACĂRA

1. Nu-i ușor să spui adio, autor Raymond Chandler, Nemira.
2. Fortăreața nebunilor, autor George Arion, Crime Scene.
3. Detectivul, autor Arthur Hailey, Nemira.
4. Te voi răpi la noapte!, autor Stelian Țurlea, Cartea Românească.
5. Hoodoo Creek, autor Eugen Ovidiu Chirovici, Rao.
6. Sărutul morții, autori Oana Stoica-Mujea și Andra Pavel, Tritonic.
7. Camera întunecată, autor Johan Theorin, Trei.
8. Magazinul de sinucideri, autor Jean Teule, Strada Ficțiunii, All.
9. Epitaf pentru un spion, autor Eric Ambler, Cartea de buzunar, Curtea Veche.
10. Corsarul, autor Tim Severin, Nemira.

NON - FICTION

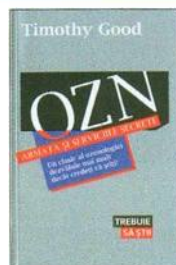

DESPRE VIS

Autor Sigmund Freud, Trei, 125 pagini, 13 x 20 cm.

Una dintre cele mai importante cărți ale secolului XX este *Interpretarea viselor*, de Sigmund Freud. S-a spus despre ea că a descifrat secretul visului. Dintre cele aproape 800 de pagini ale volumului, ideile esențiale se află aici...

OZN. ARMATA ȘI SERVICIILE SECRETE

Autor Timothy Good, Lifestyle, 568 pagini, 13,5 x 20 cm.

O dezvăluire a celor mai mari secrete de pe Pământ – rapoarte militare și ale serviciilor secrete care arată că OZN-urile există... De citit!

LIANA ALEXANDRA
MĂRTURII DESPRE MUZICA EI

Autor Șerban Nichifor, Stephanus, 286 pagini, 14,5 x 21 cm.

Un volum sensibil, editat bilingv, în română și engleză, despre profesoara universitară și compozitoarea Liana Alexandra Moraru. O selecție de cronici și recenzii, aprecieri oferite de personalități marcante. O carte pentru neuitare.

Top 10 FLACĂRA

1. Gabriel Garcia Marques. O viață, autor Gerald Martin, Litera Internațional.
2. 54+1/24, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. Relații diplomatice româno-italiene 1918-1940, autor Lilian Zamfiroiu, Tritonic.
4. Programarea binelui, autor Claudiu Lucaci, Caii Verzi.
5. Cum se scrie un best-seller, autor Monica Ramirez, Tritonic.
6. Dă-mi banii tăi, autor Gabriel Brănescu, Tritonic.
7. Despre vis, autor Sigmund Freud, Trei.
8. Exerciții pentru fericire, autor Adriana Petrescu, Ramirez Books.
9. OZN., Armata și serviciile secrete, autor Timothy Good, Lifestyle.
10. Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi, autor Monica Ramirez, Tritonic.

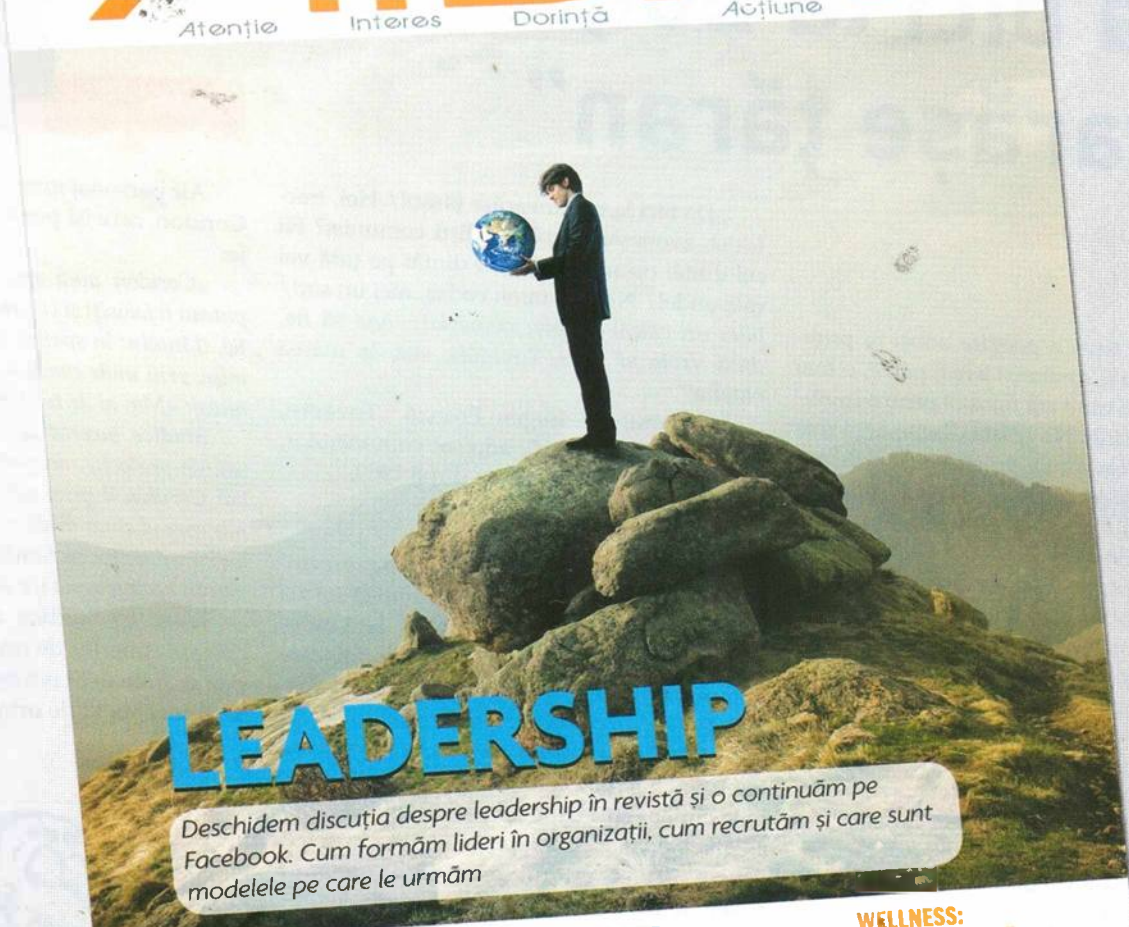
Citiți mai multe informații
despre **People Management**
în paginile revistei

AIDA

Singura
revistă
de
People
Management
AUGUST 2011
9,9 lei

Atenție Interes Dorință Acțiune

LEADERSHIP

Deschidem discuția despre leadership în revistă și o continuăm pe Facebook. Cum formăm lideri în organizații, cum recrutăm și care sunt modelele pe care le urmăm

COACHING

Angajăm sau formăm

Dilema coachingului executiv: angajăm sau formăm. O analiză a avantajelor pe care le oferă cele două variante. **P.26-27**

GUIDE MBA

Ghid complet despre toate formele de MBA și programele alternative. Ală care este potrivit pentru tine!

P.34-39

WELLNESS:

Comunicare internă

Echilibrează balanța atunci când nu scapi de lucru în vacanță **P.50-51**

Abonamente

Cristi Badea 021/202.82.03
abonamente@aidaonline.ro
www.aidaonline.ro

Un munte foarte înalt și abrupt poate fi escaladat cu dificultate. Șesul, însă, despre care ai putea crede că nu pune nici o problemă, nu poate fi escaladat. De ce? Pentru că iese din raza de acțiune a verbului „a escalada”. Așa se întâmplă și cu literatura plată, inexpresivă, lipsită de valoare. Rămâne mereu inaccesibilă și intangibilă, pentru că iese din raza de acțiune a criticii literare.

„Dă bici la boi, tovarășe țăran”

Limba de lemn a poezilor aduși în prim-plan de regimul comunist avea, parcă, o mai mare stridență când era folosită pentru comunicarea cu țărani. Nu există discrepanță mai mare decât aceea dintre prostul-gust al demagogiei marxist-leniniste și firescul plin de grație al stilului de viață țărănesc. O performanță de inadecvare de acest fel o reprezintă poeziile lui Eugen Frunză din volumul *Vă chem!*, publicat în 1955.

Iată cum îi îndeamnă Eugen Frunză pe țărani să accepte că și în agricultură este nevoie de știință:

„Tovarășe țăran, boii-s greoi,/ Înjugă și știința lângă boi!”

În același stil caraghios este versificată teoria comunistă potrivit căreia industria și agricultura sunt principalele domenii de activitate dintr-o țară (munca intelectuală fiind, bineînțeles, disprețuită). Ca un activist de partid, poetul nu uită să critice rămânerea în urmă a agriculturii în comparație cu industria:

„Se știe: două harnice surori/ Pe umeri duc al țării viitor:/ Cu zeci de verste saltă înainte/ Industria cea iute și fierbinte!/ Ci până când agricultura soră/ Va schiopăta cu șapte coți pe oră?”

Dar să ne întoarcem la formula „Tovarășe țăran!”, al cărei ridicol va străbate veacurile. Eugen Frunză o folosește fără reținere, cu o exuberanță jucată:

„Dă bici la boi, tovarășe țăran!/ Hei, tractorist, zvonește la volan!/ Ești comunist? Fii cel dintâi oriunde!/ Tu cel dintâi pe țară vei răspunde!/ Nici un raion codaș, nici un sat!/ Nici un călcâi de glie nelucrat!/ Așa să fie, dacă vrem să fie!/ Tovarăși, sus, la marea bătălie!”

Îndemnul lui Eugen Frunză „Tovarăși, sus, la marea bătălie”, adresat comuniștilor, avea să se împlinească abia după 1989.

Este la modă proza fantasy, care reprezintă, din punctul meu de vedere, o nouă formă de infantilizare a literaturii. Există, fără îndoială, și în acest gen minor autori talentați, care reușesc să încante cu inventivitatea lor nepuizabilă, cu aptitudinea de a visa cu ochii deschiși. Cei mai mulți însă compun ficțiuni interminabile fără nici o consistență literară, ca și cum ar sufla într-un pai din care ies noi și noi baloane de săpun. Să citim, pentru exemplificare, primul pasaj din romanul *Anatema* de Codruț Silviu Diamandescu:

„În frunzișurile străbătute de trilurile unui onix solitar, apără deodată Anaxena, cu elicea ei diafană, fixată în partea dorsală. Se menținu deasupra unei crengi, apoi își fixă singurul picior, roz și pulsabil, de creanga primitoare, care scoase un scurt țipăt de bucurie.”

Interesantă, nu-i așa, această Anaxena, cu elicea ei diafană, fixată în partea dorsală. Întrebarea este cum poate ea sta pe un scaun? Probabil că în lumea lui Codruț Silviu Diamandescu nici scaune nu sunt, ci niște ventuze făcute pe măsura elicei.

text Alex. Ștefănescu
ilustrație Linu

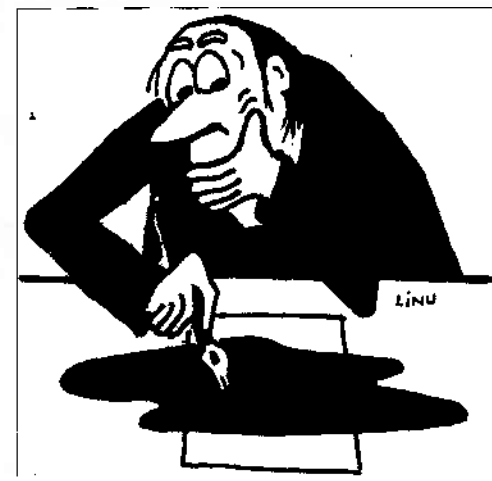

Alt personaj interesant este, fără îndoială, Coridon, care își poate folosi ochii ca proiectile:

„Coridon avea mulți ochi de rezervă, care puteau fi folosiți și ca proiectile. Spre sfârșitul luptei, îl întâlni în spațiul C.3 pe Studios și îi transmise, prin unde emise de lobul temporal, un scurt mesaj: «Mai ai de trăit 30 de secunde.»

Studios încercă să îmbrace repede costumul său de protecție, acoperit de solzi reflectorizanti, dar Coridon îl privi pătrunzător și lansă vertiginos spre el chiar ochii cu care îl privise. Aceștia îl loviră nimitor pe Studios, care dispăru instantaneu în hectoplasma lui de origine.”

Ideea că Studios dispăre instantaneu în hectoplasma lui de origine ar putea conduce și la crearea unei noi înjurături: „Du-te, mă, în hectoplasma ta de origine!”

OPERA NAȚIONALĂ BUCUREȘTI

membră a organizației internaționale OPERA EUROPA

www.operanb.ro

Opera Națională București vă invită la

PROMENADA OPEREI!

concert în aer liber cu acces gratuit, 20 august 2011, ora 21.00, esplanada Operei

Prezentator: **ADRIAN PĂDURARU** | Dirijor: **TIBERIU SOARE** | cu participarea Orchestrei Operei Naționale București

Soliști: **Pompeiu Hărășteanu, Mariana Colpoș, Leonard Bernad, Irina Iordăchescu, Felicia Filip, Hector Lopez, Eugen Secobeanu, Maria Jinga, Iordache Basalic, Daniel Filipescu, Sorana Negrea, Florin Simionca, Lucian Corchiș, Tina Munteanu, Ana Maria Comșa, Mihaela Stanciu, Vlad Mirita, Crina Zancu.**

Sponsor principal

Colina Motors

Sponsori și parteneri

BRD

GRUPE SOCIETATE GENERALE

ASTRĂ
ASIGURĂRI

CRIsoft
Programe care gândesc

MUNICIPIUL BUCUREȘTI
PRIMĂRIA SECTORULUI 5

Floraria Olandeza

Parteneri media

JURNALUL
NĂȚIONAL

București fm

SAPTE SERI

OBSERVATOR
CULTURAL

SPECTACOLE
BUCUREȘTI

Radio
România
Muzical

Radio
România
Cultural

CRONICA ROMÂNĂ

ACTUALITATEA
MUZICALĂ

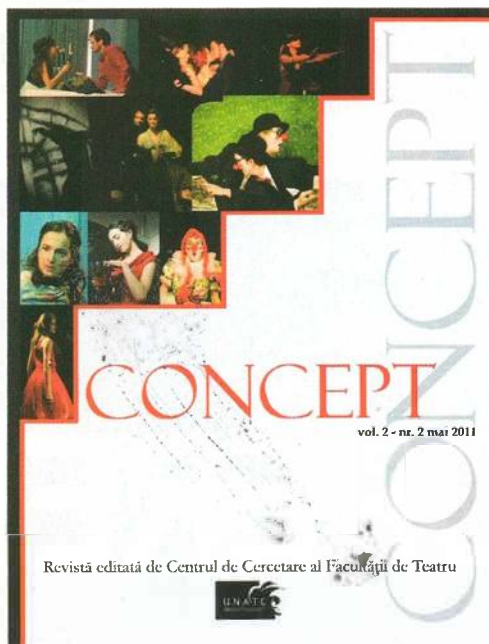
RL
România liberă

PORT.ro

Bucharest
Herald

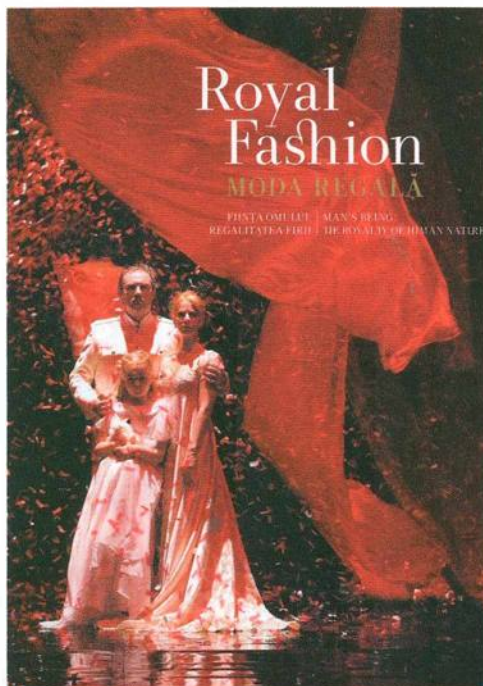
FLACĂRA

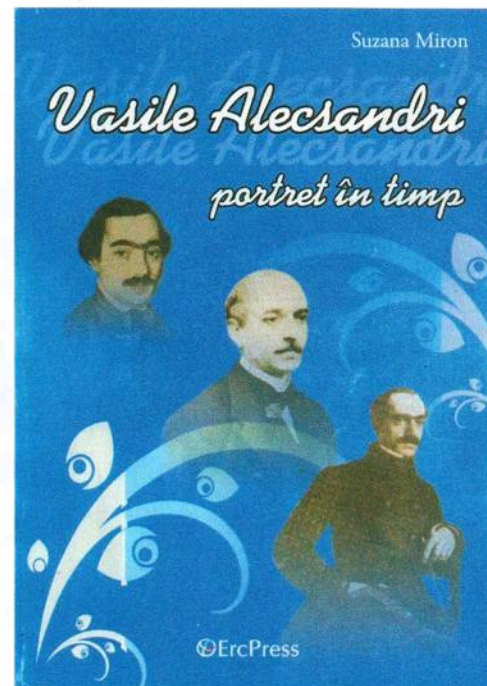
Teatrul azi – un nou Concept

Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică din București se poate lăuda cu o nouă apariție editorială: revista *Concept*. În timpul unui an școlar, la UNATC sunt realizate multe producții artistice, unele cu siguranță mai bune decât multe dintre spectacolele din repertoriul teatrelor instituționale, singura lor „slăbiciune” fiind că nu au continuitate. Astfel, spectacolele realizate de studenții școlii de teatru bucureștene au o viață scurtă, intrând în sertarul cu amintiri al UNATC imediat după ce au fost produse, iar studenții evaluați. Pentru a recupera cât mai mult din substanța acestor producții, s-a înființat revista *Concept*. Coordonată de lectorul universitar Mihaela Bețiu, publicația își propune să surprindă cât mai multe aspecte despre spectacolele-școală importante, de licență sau masterat, prin recenziile și interviurile realizate cu artiștii implicați. De asemenea, în paginile revistei mai puteți citi studii și cercetări din domeniul teatrului, interviuri cu profesorii Facultății de Teatru, și altele.

Royal Fashion

De ceva timp, fanii lui Dan Puric se bucură de un nou spectacol al său. Ce are special această producție spre deosebire de celelalte? Tema tratată: regalitatea ca model. Pentru a da mai multă greutate acestui proiect, cât și ca o confirmare a receptării lui, *Compania de Teatru Passe-Partout Dan Puric* a lansat și un album de fotografie, cu titlu omonim: *Royal Fashion*. Realizat de *Teatrul Național de Operetă Ion Dacian* și de *Compania de Teatru Passe-Partout Dan Puric*, albumul conține fotografiile lui Tomoaki Minoda, care prezintă spectacolul *Royal Fashion* din perspective diferite: repetiții, imagini din spectacol, fotografii de fashion din creațiile Doinei Levintza și fotografii de arhivă cu membri ai Casei Regale Românești. Revenind la spectacolul de la care a pornit acest album de fotografie, *Royal Fashion* este un *performance* despre regalitate, o viziune de sinteză a secolelor care au rafinat această poziție. Printr-o îmbinare de vis a pantomimei cu baletul, spectatorii sunt purtați de-a lungul istoriei, prin tinuturi și epoci îndepărtate în foznet de crinoline, pași de dans sau sunet de arme, până în prezent. Proiectul cultural *Royal Fashion* este o pledoarie pentru redescoperirea istoriei și a valorilor monarhice, o pledoarie pentru frumos, pentru un model care „te obligă să te-nalți, să părăsești cantitatea și să ai privilegiul existenței calitative”, spune Dan Puric.

Secretele lui Alecsandri

Multe dintre ideile pe care doamna profesoară Suzana Miron le-a oferit elevilor săi, de-a lungul anilor petrecuți la catedră, ar putea cu ușurință să se transforme în cărți. Întâmplător sau nu, prima dintre acestea (în afară de alte patru lucrări cu profil didactic la care a fost coautoare) este despre Alecsandri. De ce? Să o lăsăm pe autoare să ne spună: „Există o tendință, poate firească, în cultură, potrivit căreia nume de marcă ale literaturii, după ce au creat o modă cu mare impact în epocă, au intrat într-un con de umbră, ori au fost uitați odată cu apusul vremurilor, fiindcă orice timp își are preferații săi. Cam așa s-a întâmplat și cu Vasile Alecsandri, din opera căruia s-au reținut câteva poezii și comediile din ciclul *Chirițelor*.”

Intitulată *Vasile Alecsandri: portret în timp* (editura Erc Press), lucrarea Suzanei Miron este mai mult decât o biografie neconvențională a poetului de la Mircești, căci, elucidând aspectele mai puțin știute ale vieții lui Alecsandri, autoarea reușește să stârnească interesul pentru opera acestuia, oferind indicii și chei noi de lectură.

GEORGE ENESCU
FESTIVAL

MAGIA EXISTĂ

EDIȚIA a XX-a

www.festivalenescu.ro

1-25 SEPTEMBRIE 2011

Cum e să ai o afacere pe internet? Am aflat cum se fac bani în on-line de la bloggeri cu pedigree în presa scrisă, VIP sau IT, vom cunoaște câte ceva și despre felul în care funcționează piața în zona business-ului. Despre avocatnet.ro ne vorbește Alin Popescu.

avocatnet.ro, un site despre afacerile cititorilor

„Inițial, în 2001, site-ul a apărut ca o revistă de drept on-line. Nu era un proiect care trebuia să schimbe lumea și nici să dovedească neapărat ceva. Trebuia să fie un loc unde specialiștii scriau articole, iar alți specialiști le citeau. Apoi, împins de la spate de cerințele cititorilor, site-ul s-a transformat într-un loc în care specialiștii comunicau între ei. Drumul s-a continuat firesc, tot prin ajutorul cititorilor, când oamenii obișnuiți și-au dorit să afle răspunsuri la problemele lor de la specialiștii care accesau *avocatnet.ro*. Astăzi suntem un serviciu on-line, o platformă de comunicare prin care oamenii interacționează, împărtășesc experiențe, se ajută reciproc în rezolvarea unor probleme. Cifrele vorbesc de la sine atunci când este vorba despre impactul social al *avocatnet.ro*. În rândul oamenilor din România. În fiecare lună, se scriu aici peste 40.000 de răspunsuri la întrebările puse de specialiști sau oameni obișnuiți. În fiecare lună, în medie, cel puțin 800.000 de oameni accesează *avocatnet.ro*. pentru știrile, comentariile, analizele sau răspunsurile pe care le oferă comunitatea.”

„Cred cu tărie că succesul *avocatnet.ro* se datorează a două lucruri: comunitatea și echipa de administrare.”

Un astfel de site aduce după sine o comunitate de interes și un profil anume al vizitatorului. Cum arată acest profil? „Suntem accesați în special de către oameni educați, cu vârste între 30 și 40 de ani, cu un nivel al veniturilor peste medie. Dacă ar fi să ne referim la ocupația cititorilor *avocatnet.ro*., noi am identificat trei mari clase ocupaționale: liber profesioniștii (avocați, contabili, consultanți în afaceri în general), antreprenorii și administratorii unor afaceri mici și mijlocii, studenții și oamenii fără studii juridice sau economice. Dacă înainte Bucureștiul era de departe majoritar, astăzi vorbim de o pondere geografică oarecum similară în rândul tuturor provinciilor istorice ale României.” În privința direcției generale pe care o urmărește site-ul, Alin Popescu ne lămurește. „În ultimul an, a devenit foarte clar faptul că *avocatnet.ro*. are una dintre cele mai curate audiențe de business din România. De regulă, ne gândim la audiențele de business ca la grupuri de oameni care vorbesc despre bursă ori despre indici macroeconomici. În realitate, însă, business înseamnă în primul rând oameni care-și gestionează și administrează propriile afaceri, înseamnă legislație și contabilitate, înseamnă previzionare fiscală și multe alte lucruri pe care noi le facem de ani buni de zile pentru cititorii noștri. Așa încât astăzi tratăm cu preponderență subiecte legate de afacerile cititorilor noștri: cum să-și înființeze și administreze propriile afaceri sau afacerile pentru care oferă consultanță.”

În practică, problemele de ordin juridic sunt rezolvate apelând la un avocat sau birou de consultanță. Pot fi astfel de chestiuni soluționate doar on-line, accesând *avocatnet.ro*?

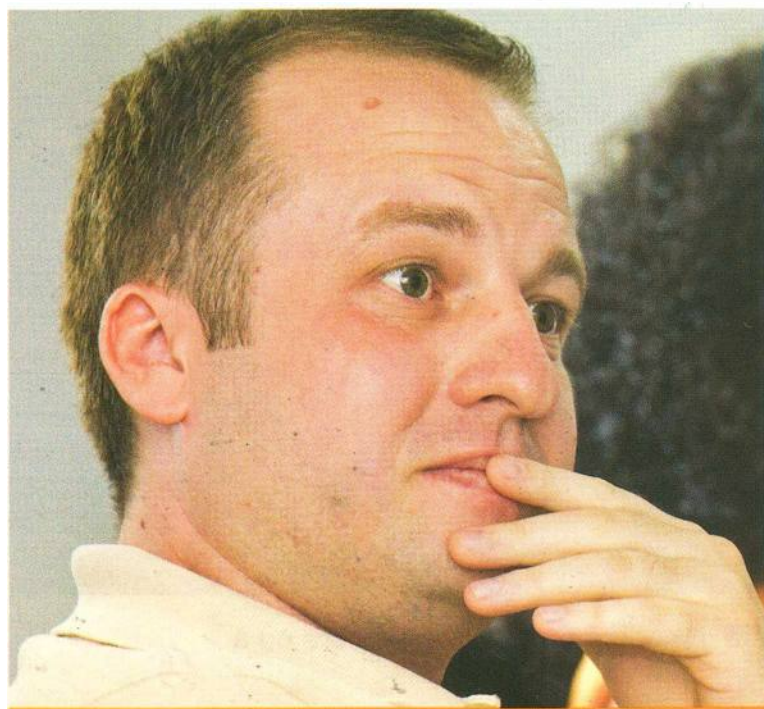
„Uneori, problemele noastre juridice sau fiscale se rezolvă cu un simplu răspuns de la cineva care a mai fost în situația respectivă sau care se pricepe la rezolvarea unor astfel de situații. Dacă luăm, spre exemplu, o problemă de genul „Cum mă pot debransa de la RADET?”, soluția e o procedură și atât. Nu e nevoie de un birou de consultanță. În alte cazuri, începutul soluției unei probleme e tot mai găsirea unui consultant capabil să rezolve problema. Iar *avocatnet.ro*., spre deosebire de cataloagele de numere și adrese utile, îți oferă șansa să observi consultantul respectiv în acțiune, înainte de a-i solicita ajutorul. Dacă stai să te gândești bine, asta e ideea până la urmă: nu să-ți angajezi avocat sau contabil, ci să-ți angajezi un avocat sau un contabil care să îți rezolve problema.”

Când te gândești la un avocat, îți imaginezi un tip care controlează foarte bine discursul, cuvintele... Cum e pe internet? „Eu mi-am dorit o afacere pe internet din momentul în care mi-am dat seama că nu ești nevoit să te întâlnești față în față cu clienții tăi. Așa că, dacă ești timid sau ai o problemă în a comunica bine, să ai o afacere pe internet e cel mai bun lucru.” Dar e necesar ca un avocat să aibă și cunoștințe de IT? „Fără cunoștințe de IT, o afacere pe internet e aproape sortită pieirii. Așa încât, de 8 ani, *avocatnet.ro*. are propria echipă de dezvoltare web (programare, design și administrare de servere). În plus, un *publisher on-line* trebuie să ia în calcul și faptul că textele redactate pentru mediul în care el își desfășoară activitatea trebuie să fie diferite de textele redactate pentru print. Jurnaliștii din mediul on-line au nevoie de cunoștințe spe-

cială despre modul cum se parcurge și înțelege textul în lumea on-line, despre modul în care influențează titlul percepția cititorului și poziționarea în motoarele de căutare, despre facilitățile suplimentare pe care le oferă softurile de administrare a conținutului și multe altele. Din punctul meu de vedere, un jurnalist on-line care nu înțelege conceptul de HTML are puține șanse să-și dezvolte cariera în acest mediu.”

Se știe, mediul on-line creează tot mai multă dependență, oricare ar fi domeniul de activitate. Chiar și pentru un avocat ca Alin Popescu, care petrece tot mai mult timp în fața computerului. „Îmi încep dimineața cu e-mailurile. Nu am răbdare și le citesc de pe mobil, înainte să deschid bine ochii. Seara, înainte să adorm, urmez același ritual epuizant. Și îmi propun în fiecare zi să fac ceva pentru a scăpa de dependența de internet pe care am dezvoltat-o în ultimii ani. La fel ca orice alt dependent, însă, cuvintele zilei sunt mereu „o să încep de mâine”, așa că deocamdată nu mă pot lăuda cu nimic în privința asta.” Avocatura e o meserie bănoasă în general. Cât de prosperă e o afacere pe probleme juridice în domeniul on-line? „O afacere on-line nu este extrem de bănoasă. Cel puțin, nu la nivelul la care era printul înainte de criza din 2008. Dar viitorul arată bine, iar orientarea tot mai rapidă a lumii spre mediul on-line nu poate decât să mă bucure. Deocamdată, suntem în epoca în care on-line-ul este încă o speranță, iar afacerile au nevoie de investiții și de puțin timp ca să-și depășească statutul de speranță.”

Care sunt dorințele, speranțele unui avocat care lucrează în mediul on-line? „Oricât pare de ciudat, din punctul ăsta de vedere nu mi-am schimbat niciodată dorințele și speranțele. Mi-am dorit mereu să-mi pot păstra colegii de birou măcar trei ani de la momentul angajării lor, să pot face în așa fel încât să avem mereu bani în firmă și să pot oferi o viziune coerentă pentru toată echipa *avocatnet.ro*. În privința viitorului, m-am condus mereu după ideea că formula fericirii e extrem de simplă: „ceva de făcut, ceva de iubit, ceva la care să speri”. Orice s-ar întâmpla, trebuie să știi mereu că lumea și regulile după care ea se conduce rămân aceleași. Lumea nu se prăbușește niciodată în jurul tău, se prăbușește doar decorul pe care lumea l-a îmbrăcat într-o anumită perioadă. Când începi să înțelegi asta ești pregătit să faci față încercărilor ce urmează. A, și mai am o dorință. Să le spun colegilor mei, în print, că le mulțumesc pentru ziarul printat *avocatnet.ro*. pe care mi l-au oferit zilele trecute, când am împlinit 34 de ani. Atunci a fost una dintre zilele în care am simțit că viața nu e tot mai rea.”

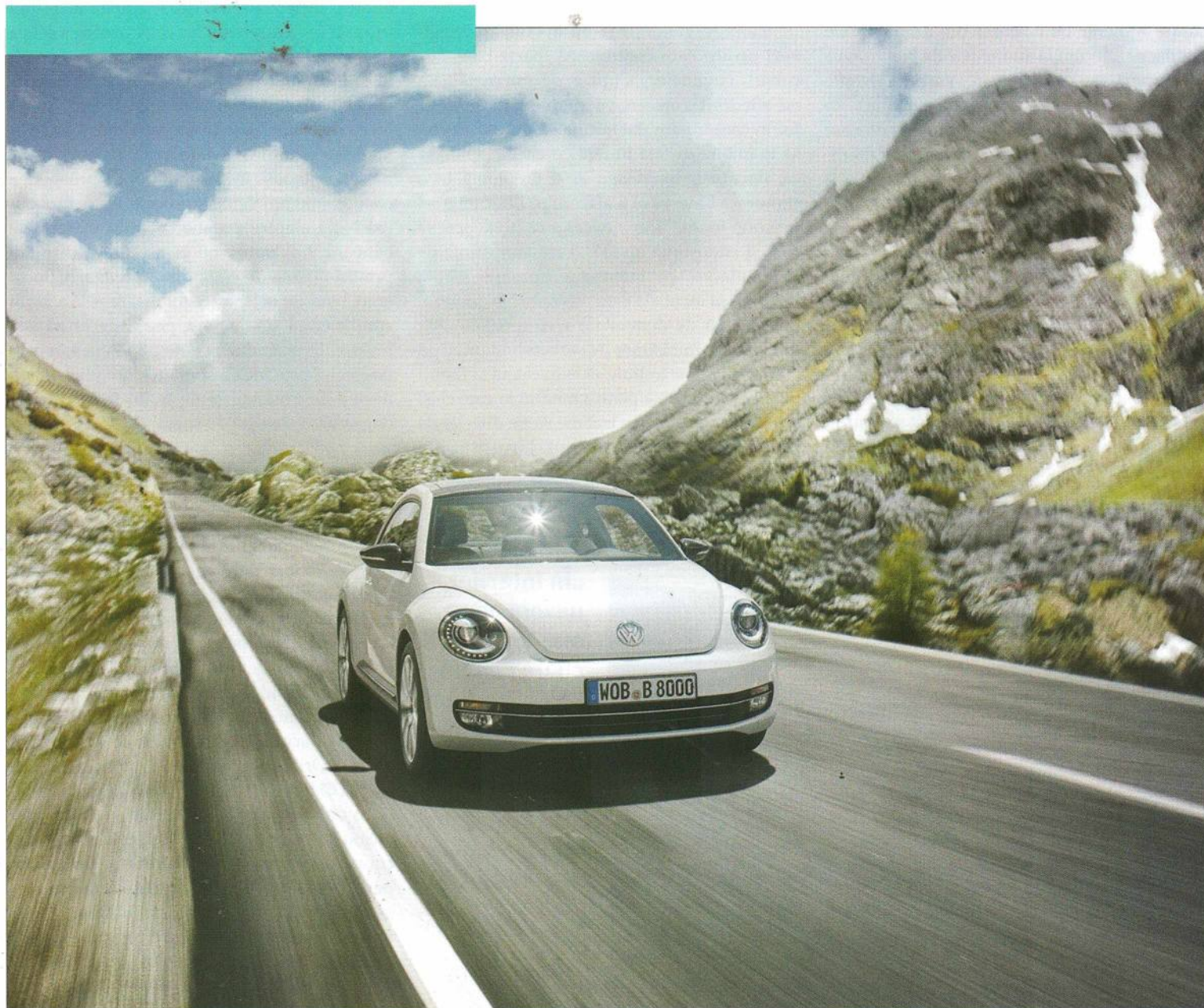

„În internet, nevoia permanentă să fii cu un pas în fața cititorului, să îl surprinzi și entuziasmezi, te împinge la un stil de viață «la limită».”

Legendar și celebru, „Volkswagen Beetle“ a renăscut la sfârșitul anilor '90 și, după ce s-a vândut într-un milion de exemplare, trebuie reinventat pentru a ține pasul cu vremurile.

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Broscuța sportivă

Comparația cu modelul din 1998 scoate la iveală o mașină complet nouă, care nu a păstrat nici un panou de la predecesor.

N

Noul *Beetle* a murit. Trăiască noul *Beetle*. Cam asta ne spune *Volkswagen* și ne arată „o broscuță” nouă și mult mai dinamică. Adevărul este că, deși s-a vândut atât de bine, *Beetle*-ul anilor '90 avea puține de oferit unui bărbat. Clientela era formată în mare parte din femei și floricelele decorative, care îi vin atât de bine, nu au făcut nimic pentru a schimba această opinie.

Originalul a fost o mașină care a ocupat un loc special în inimile oamenilor. De-a lungul anilor acest model ne-a modelat conștiința colectivă și imaginea despre mașini. Copiii pictau un *Beetle* atunci când pictau o mașină. Americanii își cumpărau un *Beetle* atunci când își luau un VW, iar nemții conduceau un *Beetle* în anii grei de la jumătatea secolului trecut.

Și, cu toate acestea, noua încarnare este cea mai economică de până acum. Nu este cea mai ieftină dar, cu siguranță, cea mai puțin gurma. Motorul 1,6 TDI are un consum mixt de numai 4,3 l/100 km.

Așadar, o sarcină dificilă pentru designerii VW care s-au văzut nevoiți să reinventeze originalul, pentru a doua oară. Și nu au creat doar un facelift. Mașina este caracterizată de o sportivitate dominantă. Este mai joasă și, automat, mai lată, capota este mai lungă, iar parbrizul este mai înclinat. Plafonul coborât îi dă un aer mai încrezător și mai dinamic. În mod evident, ansamblul inspiră mai multă masculinitate.

Nici de această dată „broscuța” nu primește mai mult de două portiere pentru accesul pasagerilor, dar spațiul interior este suficient pentru patru persoane. Portbagajul are 310 litri și se încadrează cu succes în limita mașinilor din clasa mică.

Interiorul păstrează multe dintre elementele disponibile în toată gama VW, dar îmbină în mod plăcut negrul lucios și un panou de instrumente gigant pentru o imagine originală. Calitatea materialelor se ridică la nivelul pretențiilor pentru o mașină premium, iar scaunele îmbrăcate în piele de culoare roșie te îmbie la condus. Deși imaginea urmărită nu a fost în

„Beetle” avea nevoie de o schimbare de imagine
cu care să atragă noi cumpărători și prin care să alunge ideea de mașină destinată exclusiv fetelor.

nici un caz retro, câteva elemente au fost readuse la viață pentru o punte peste timp. Cel mai vizibil dintre ele este torpedou-ul dublu, cu un capac care se ridică și unul obișnuit, care coboară. Opțional se oferă și cadranele de deasupra bordului care indică temperatura uleiului, presiunea turbo și secunde de dintr-un minut.

Pentru momentul lansării (noiembrie 2011), VW a pregătit două versiuni speciale: „Black Turbo” și „White Turbo”, bazate pe modelul *Beetle Sport* echipat cu un motor 2.0 TSI (200 CP) și o cutie automată DSG. „White Turbo” este oferit cu vopseala „Pure White” în timp ce varianta neagră beneficiază de vopseala „Deep Black”. Amândouă mașinile sunt inscripționate „Turbo” și primesc, pe lângă vopseala specială, și jenți și oglinzi vopsite în negru și respectiv alb pentru contrast. La interior, planșa de bord și panourile ușilor vor fi vopsite în culoarea exteriorului.

Noul *Volkswagen Beetle* o să fie oferit cumpărătorilor în trei variante de echipare. Acestea sunt: *Beetle* (variante de bază), *Design* (variante intermediară) și *Sport* (variante de top). Așa cum o spune și denumirea, fiecare echipare are un caracter aparte, iar lista de opționale a VW este în mod tradițional foarte bogată. Motoarele oferite au puteri cuprinse între 105 și 200 cai putere și sunt atât pe benzină cât și diesel. Gama se deschide cu motorul turbo pe benzină de 1,2 litri și 105 CP și diesel-ul de 1,6 litri și 105 CP.

Producția noului model a început deja la fabrica din Mexic și europenii se vor bucura de el chiar de la sfârșitul toamnei. Ca o ironie a globalizării, lansarea în America de Sud, la doi pași de locul producției, este așteptată abia la finele lui 2012, începutul lui 2013.

Noul design îl aruncă pe *Beetle* în luptă cu poate la fel de titratul *Mini* care se pregătește la rândul său de o nouă schimbare de generație. Cumpărătorii au de unde alege, dar prețurile sunt pe măsura pretențiilor. În Germania, noul *Beetle* se vinde cu cel puțin 16.950 de euro, iar varianta de top cu 200 CP ajunge la mai mult de 27.000 de euro.

Muzica în natură

În premieră pentru zona Masivului Bucegi, a avut loc prima ediție a festivalului *Ziua Lacului Bolboci*. Proiectul a fost finanțat din fonduri europene și și-a propus să atragă turiștii români într-o zonă de o frumusețe sălbatică, o destinație montană încă nedescoperită cu adevărat. Sărbătoarea s-a desfășurat chiar lângă cabana *Lacul Bolboci* și lacul artificial cu același nume. *Lacul Bolboci* a reușit să-și păstreze neștirbită autenticitatea și să surprindă prin apa sa foarte rece chiar și vara. Aerul curat, nuanțele de verde smarald ale undelor în care se reflectă munții, dar mai ales liniștea deplină sunt atuurile acestei destinații turistice încă nu foarte cunoscute a României.

Punctul central al evenimentului l-a reprezentat concertul folk susținut, seara, de Vasile Șeicaru, Emeric Imre și formația *Karma*. Prin acest festival organizatorii au încercat popularizarea unei zone care constituie un obiectiv turistic cu un potențial deosebit. Formația *Karma*, cu o istorie de 19 ani în muzică, a încins atmosfera pe ritmuri tradiționale, așa cum bine și-a obișnuit publicul, în timp ce Vasile Șeicaru, poate cel mai cunoscut cântăreț de muzică folk din România, a încântat oaspeții cu șlagărele sale.

Organizatorul evenimentului a fost Fundația *Karitas*, iar proiectul a fost finanțat prin Regio – Program Operațional Regional 2007-2013, axa prioritară 5 – Dezvoltarea durabilă și promovarea turismului, 53 – Promovarea potențialului turistic și crearea infrastructurii necesare în scopul creșterii atractivității României ca destinație turistică. [A.G.]

La Național Arena s-a aprins lumina

Aproximativ o sută de mii de bucureșteni au trecut de curând pragul *Național Arena*, la invitația primarului general al Capitalei, Sorin Oprescu, care a dispus organizarea unei „Noți albe la stadion”. Accesul publicului a fost permis de la ora 17,00, iar punctul culminant a fost oferit de aprinderea instalației de nocturnă, la ora 21.00. *Național Arena* are 55.000 de locuri pentru spectatori, fiind realizat după o concepție modernă: are 94 căi de acces și 40 de scări de evacuare; se poate umple în 20 de minute, iar în caz de incidente poate fi evacuat în 8 minute; deasupra suprafeței de joc, sunt amplasate patru ecrane-gigant, de 30 de metri pătrați. Băncile tehnice sunt prevăzute cu sisteme de încălzire a scaunelor, la fel ca și terenul de fotbal. Parcarea supraetajată va avea 1.200 de locuri și cea subterană 192. Ca dotări speciale, vor fi șapte puncte de prim ajutor, un punct de intervenție pompieri, șapte de poliție și un cabinet antidoping. Inaugurarea oficială va avea loc pe 6 septembrie, la meciul României cu selecționata Franței, din preliminariile Campionatului European de Fotbal 2012. „Bucureștenii au demonstrat că știu să se bucure de un obiectiv realizat în totalitate din banii lor”, a declarat Sorin Oprescu, mulțumit de reușita evenimentului. [R.P.]

Un nou spital privat: Delta Hospital

Un spital ultramodern, cu o capacitate de 55 de paturi în rezerve de lux, bloc operator cu patru săli de operație, terapie intensivă și circuite adecvate cerințelor actuale, un centru de diagnostic și tratament cu 24 de cabinete de specialitate, dar și 170 de locuri de parcare amenajate în interiorul clădirii, acesta este *Delta Hospital*, lansat oficial pe piața medicală de curând. În ceea ce privește echipa de medici și asistenți – 70 la număr – aceasta a fost selectată în conformitate cu motto-ul noului brand medical *Delta Hospital* – *Profesioniștii fac diferența*. Doctorii de la *Delta* au competență prioritară în chirurgia minim-invazivă (laparoscopie, toracoscopie, artroscopie etc.), cardiologie intervențională, oncologie, chirurgie vasculară, endoscopie, ORL, ginecologie, urologie, chirurgie plastică și reconstructivă ș.a. Proiectul *Delta Hospital* înseamnă o investiție de 13 milioane de euro realizată de către șapte acționari (medici, dar și profesioniști ai altor domenii). „Obiectivul nostru medical este acela de a oferi servicii medicale de înaltă calitate, vrem să ne menținem la standarde înalte, pe o piață concurențială internă în plină dezvoltare, dar și pe piața internațională de servicii medicale. În prezent, suntem singurul Centru de excelență în Chirurgia bariatrică (chirurgia obezității – n.r.) din Europa de Est. Prețurile la noi vor fi cu 50% mai scăzute decât în Europa de Vest și cu 25% față de cele practicate în SUA. Vrem, prin acest centru, să oferim motive deopotrivă pacienților și medicilor să rămână în România”, a spus la inaugurare dr. Cătălin Copăescu, șeful Departamentului de Chirurgie Generală al *Delta Hospital*. [A.G.]

Este a patra toamnă în care Bucureștiul devine „pistă” de maraton. Și prima în care Raiffeisen Bank Bucharest International Marathon este acreditat de Asociația Internațională a Maratoanelor și a Curselor de Distanță.

Un maraton... sănătos

La Londra, alergătorii au purtat costume de rinoceri (cu peste 25 kg greutate), un apel pentru salvarea acestor animale.

Valeria Răcilă van Groningen, în tricoul tehnic Adidas, din microfibră, pe care îl vor purta toți participanții de la întreceri competitive.

text Corina Anghel
foto arhiva ABRC

De anul acesta, Bucureștiul intră cu „acte în regulă” în rândul lumii cu minte sănătoasă în trup sănătos. Asociația Bucharest Running Club, născută din pasiunea pentru sport, în general, și alergare, în particular, a președintei, Valeria Răcilă van Groningen, așteaptă în 8 și 9 octombrie peste 5.000 de participanți. Trei curse competitive (maraton, semi-maraton, ștafetă) și trei necompetitive (pentru copii, cea populară și cea a scaunelor cu rotile) sunt deschise tuturor celor dornici de mișcare. Ei sunt tot mai mulți, îi vezi zilnic alergând prin parcuri și pe trotuare. Mai demult un apanaj al corporatiștilor, o chestiune de fițe sau trend, acum este o înțeleaptă redescoperire a temeliei noastre, clădită din cărămizi vechi, cu nume noi: spirit civic, competiție, ecologie, mod de viață sănătos, depășirea limitelor, voluntariat.

Anul trecut aveam vreo cinci amici care alergau. Azi sunt câteva zeci! Putem deci spera că nu e departe ziua în care vom ajunge din urmă *London Marathon*, unde sute de mii de oameni ies în stradă, ca să aclame alergătorii?

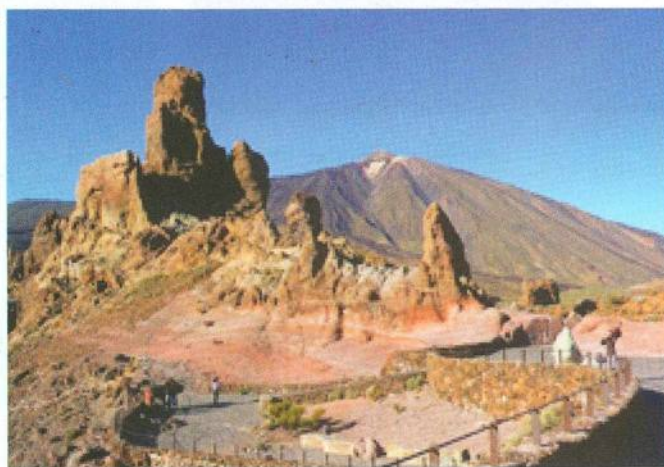
La ei întâlnești o lume civilizată și descoperi peisaje de vis, sau mâncăruri delicioase. La noi te relaxezi în băi miraculoase și profiți de un bioclimat plăcut. Tu unde te răsfеți vara aceasta?

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Cinci destinații pentru o vacanță animată

Tenerife își primește oaspeții cu brațele deschise pentru a le arăta întinderile nesfârșite de nisip, casele frumos colorate și piscinele în roci vulcanice.

Escapade exotice în Tenerife

Înconjurată de Oceanul Atlantic, stațiunea Playa de Las Americas este cunoscută pentru ofertele atractive din timpul verii. Aici se află *Octopus Water Park*, cu faimoasele tobogane *Kamikaze* și un delfinariu recent construit, unde delfinii dau adevărate spectacole. Poți să te dai cu *jet-sky*-ul, dar nici pe uscat nu e timp de stat: de la golf poți să mergi la bowling și apoi la zoo. Pentru amatorii de senzații tari, există posibilitatea unei călătorii cu balonul, care te ridică la cer și îți oferă o impresionantă perspectivă asupra stațiunii. Cei care preferă să cerceteze locurile pe uscat, o pot face apelând la un centru de echitație care pune la dispoziția turiștilor cai pentru a străbate în lung și în lat insula, unde vei întâlni ferme cu avocado, portocali, palmieri și plantații de banane, dar și rezervații, canioane și panorame spectaculoase spre ocean.

Bodrum – shopping și cluburi petrecărețe

Vei descoperi o metropolă antică, în care vechiul și noul se leagă într-un tot armonios, de la diversitatea clădirilor, până la iahturile elegante care plutesc pe apele incredibil de clare. Lumea subacvatică este la fel de impresionantă, cu recife de corali, peșteri și stânci. De la începutul lunii iulie până la sfârșitul lunii august, Festivalul Bodrum este o atracție pentru mulți turiști, care se strâng în decorul fastuos al Castelului pentru a asista la spectacole muzicale. În luna august, satul vecin, Gümüşlük, găzduiește Festivalul de Muzică Clasică Internațională, la care participă

**Costa Brava te
îmbie să petreci
sezonul estival pe
malul Mediteranei.**

muzicieni din Turcia și din întreaga lume. Seara e musai să te retragi în discoteca *Halikarnas*, cea mai stilată din ținutul egeean, cu spectacole laser, petreceri cu spumă și nopți dedicate exclusiv femeilor.

Fieste în Costa Brava

Peisajul de coastă este minunat, astfel încât o croazieră de câteva ore cu vaporășul sau cataramaranul merită toți banii. Rămâi cu imaginea peisajelor de poveste, a țărmului lovit de mare și a castelelor, mai noi sau mai vechi, ieșite parcă direct din Mediterana. Poți naviga de-a lungul țărmului, dintr-un golf într-altul, poți înota în mare, sau te poți relaxa pe plajele uriașe sau la o plimbare prin orașelul vechi din vecinătate, Tossa del Mar. O înghețată e numai bună în croazieră! Trebuie să planifici și o vizită la Marineland, o combinație între parc acvatic, delfinarium și grădină zoologică. În august asisti la cele mai spectaculoase fieste, în cinstea Santei Susanna, cu muzică ritmată, dans și petreceri de stradă.

Spectacolul soarelui din Santorini

Priveliștea e magnifică în Insula Îndrăgostiților. La apus, discul solar coboară în

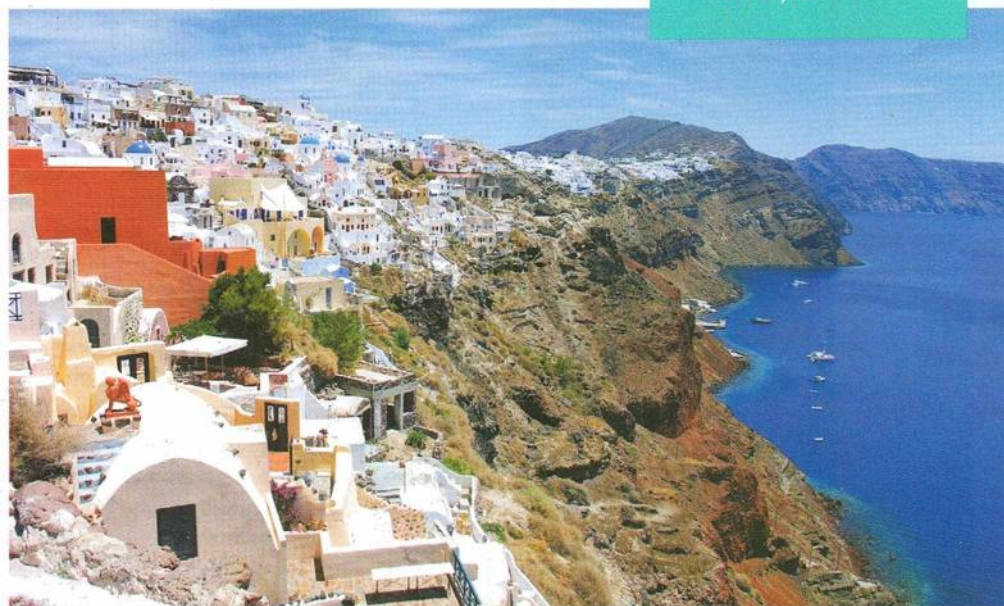

Marea Egee și îmbracă totul într-o lumină diafană. Trebuie doar să-ți găsești un colțisor de unde să immortalizezi momentul unic. *Bistro Roka*, aflat lângă birourile comunității din Oia, te invită la meniuri cu mâncăruri tradiționale, cum ar fi ciuperci marinate în Vinsanto dulce, gogoși cu cireș aromate, totul pentru mai puțin de 20 de euro. În Oia nu rata masajele incredibile de la Santorini Premium Spa!

Ape miraculoase la Băile Felix

În apropierea Hotelului *Internațional*, care oferă cazare la standarde europene, se află Ștrandul *Apollo*, deschis tot anul. Te răsfăță cu duș subacvatic, saună, solar, masaj. Pune la dispoziția oaspeților un bazin acoperit și trei piscine exterioare cu apă termală. Dacă dorești doar relaxare și liniște, atunci bazinul acoperit este locul ideal. Apele termale minerale, cu temperaturi între 32° și 49° C, sunt benefice pentru tratarea diverselor afecțiuni (reumatice, ale sistemului nervos, ale sistemului locomotor) și împreună cu bioclimatul redau o stare de bine.

**Viața e vis
la Santorini.
Trăiește-l!**

Oferte turistice

Prestige Tours, www.prestige.ro, tel. 021/319.77.94

Tenerife, Hotel Tropical Playa 4* – de la 759 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu all inclusive, asistență turistică.

Christian Tour, www.christiantour.ro,

tel. 021/369.98.35

Bodrum, Hotel Colossus 4* – de la 459 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu all inclusive, asistență turistică.

Prompt Service Travel, www.promptservice.ro, tel. 021/317.84.55

Costa Brava, Hotel Indalo Park 3*+ – de la 436 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică.

Europa Travel, www.europa-travel.ro, tel. 021/311.55.20

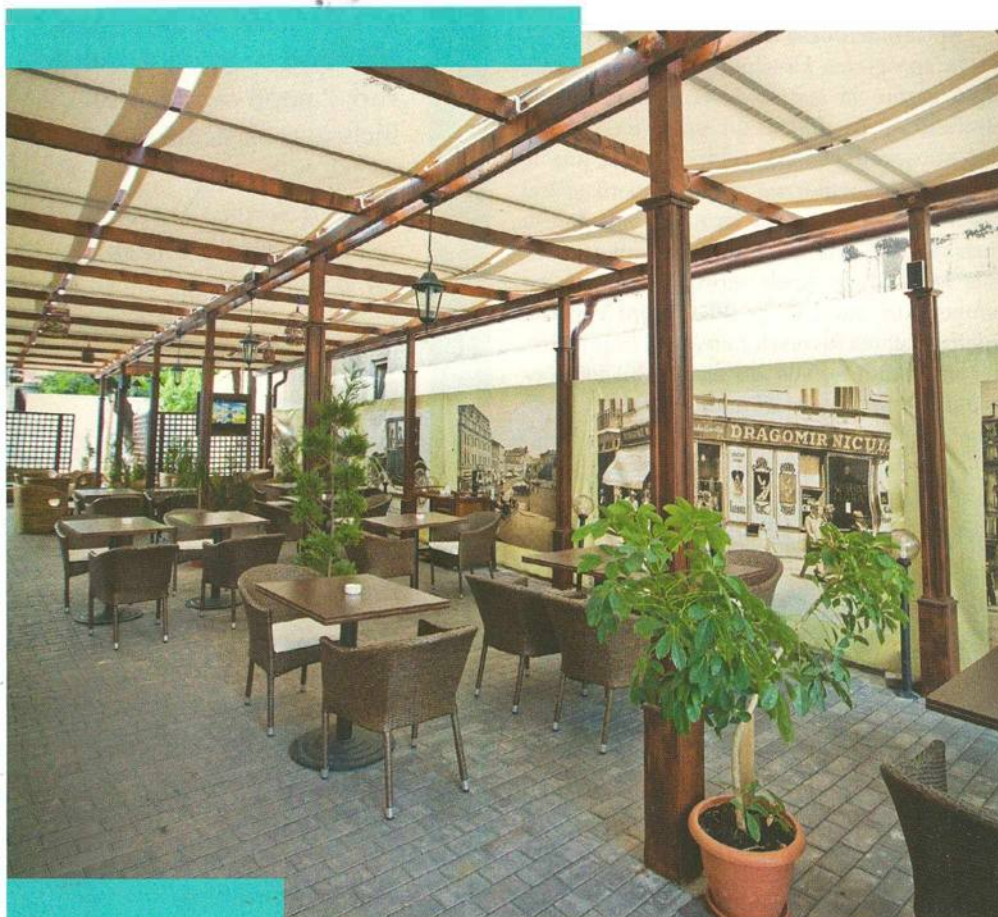
Santorini, Hotel Venus Beach & Spa 5* – de la 554 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică.

Transilvania Travel, www.transilvaniatravel.com, tel. 021/318.88.06

Băile Felix, Hotel Internațional 4* – de la 129,60 de lei/pers./noapte, cazare în cameră dublă cu mic dejun, acces la piscine și sala de fitness.

A lua masa în restaurantul, „Maxim”, proaspăt deschis în iunie anul acesta, seamănă cu o excursie culinară în jurul lumii. Maestru de ceremonii este bucătarul de renume internațional Krishna Bohat, care îmbină cu mare artă aromele bucătăriei franceze, italiene, chineze sau japoneze cu așa-numita bucătărie main-kitchen, pan-asiatică și fusion.

Călătorie culinară la Maxim

„Maxim” se dorește a fi un restaurant cu mult respect pentru savoare, arome, gust și mâncăruri de calitate.

Scoici St. Jacques cu semințe de pin

text Alice-Claudia Gherman
foto arhiva „Maxim”

Maxim s-a născut într-o casă boierească din apropiere de Parcul Cișmigiu. Numele de Maxim l-a primit fiindcă terasa și saloanele localului numără circa 100 de locuri, suficient de multe pentru a organiza aici petreceri corporative, cine festive, cocktail-uri, întruniri, mese pentru prezentare, seminarii sau alte evenimente asemănătoare. În plus, meniul, servirea și decorul sunt toate la superlativ, în armonie cu numele Maxim, făcând din acest loc unul dintre cele mai elegante restaurante cu specific internațional din Capitală. Gazdele obișnuiesc să spună că ziua bună începe la Maxim, prânzul este pentru relaxare la Maxim, iar seara o trăiești alături de prieteni sau familie tot aici.

Am pomenit de meniu? Acesta se află sub directă îndrumare a bucătarului de renume internațional Krishna Bohat, care și-a început cariera la restaurantul hotelului Taj Mahal din Bombay (India), a lucrat la prestigiosul hotel Thistle Haydock din Liverpool și Manchester și apoi în Caraibe. Calitatea preparatelor, maniera în care sunt servite și decorul aferent reprezintă gândirea maestrului Bohat. Între felurile de bucate de pe cartea de vizită a restaurantului Maxim se află carpaccio de St. Jacques, somon cu sos de homar, mango kulfi cu sofran și salsa de fructe de pădure și prăjitură de ghimbir. Acestea sunt completate de tartar de somon norvegian, piept de rață cu cartofi fondant și sos citric, file de vită argentiniană servit cu muștar meaux și ciuperci cu roșii cherry, St. Jacques cu sos de pin sau caracatiță cu cerneală de sepie, orez și sos de champagne etc. Bohat știe însă să gătească și românește, nu doar delicatese din bucătăria altor continente. De la tradiționalele sarmale românești la cele mai complicate specialități din porc, nu există fel de mâncare pe care Krishna să nu știe să-l facă. „Dacă un om face mâncarea cu suflet, atunci iese foarte bună. Eu pun suflet și clienții mei sunt foarte mulțumiți”, obișnuiește să spună Krishna când vorbește despre secretul meseriei sale.

Știri din 30 în 30 de minute

REALITATEA
fm

CEA MAI BUNĂ FRECVENȚĂ DE ȘTIRI

eveniment organizat de
smartathletic
sport *is* for everyone

parteneri organizare:

PowerMarine

Federația Română
de Ciclism și Triatlon

TRIATHLON
CHALLENGE
sport *is* for everyone

Mamaia 3 septembrie
Triathlon pentru toti

TriKIDS
CHALLENGE

suplimente.ro

loteria
română

ŠKODA

orange™

Castrol
EDGE

SUDY PROJECT
Technically Good Swimmer

PowerBar

POLAR
LISTEN TO YOUR BODY

GIANT

asics

GT
grafica si tipar

Parteneri media:

HotNews
Știri Non-Stop

Gazeta
Sunt în Știri

GetFIT
Fitness Personal. Tota 2010

FLACĂRA

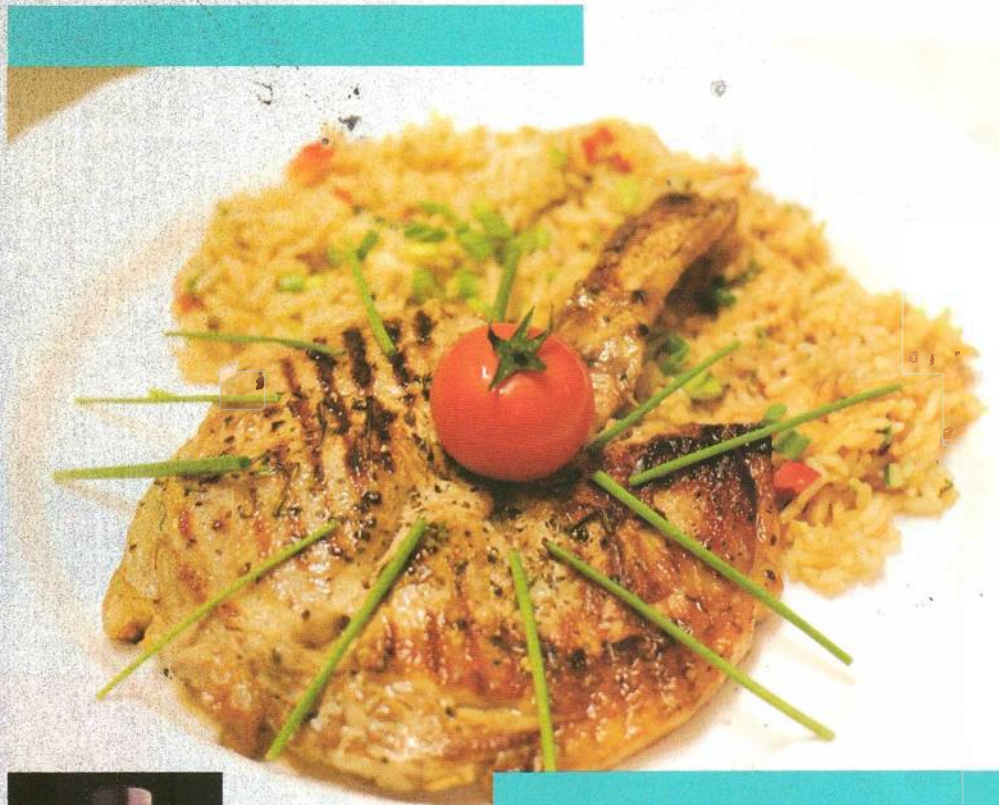
Itsy Bitsy

Olimpic | Sprint | Ștafetă | Corporate Challenge | TriKids Challenge

Info și înscrieri pe www.trichallenge.ro | 0752.222.263

rețetă Viorel Copolovici
www.pranzuldincaserola.ro
 recomandare vin
 Cosmin Zidurean

Cotlet de vițel cu orez asiatic

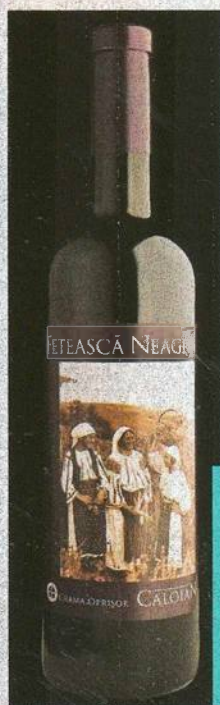

P

Pasul 1. Friptura. Carnea bună face muzica papilelor mai melodioasă. În cazul cărnii de vacă, devin primordiale originea, secțiunea din care provine și tratamentul ei general până la momentul la care ajunge în mâna celui care o pregătește. Dacă e aleasă bine, n-o marnezi, n-ai de ce. Îi oferi niște arome naturale, care doar pun în evidență calitățile ei primordiale. O aduci la temperatura bucătăriei. Apoi o frigi pe grătarul încins. O ții pe grătar după preferință, pentru că depinde de opțiunea fiecăruia cât de „făcută” își dorește porția.

Pasul 2. Garnitura. Orez. O garnitură pentru mulți neobișnuită lângă un grătar. Doar că orezul acesta e... altfel. Orez fiert „bob cu bob” cu o zi înainte, lăsat la rece peste noapte, ca să aibă o dimensiune și o consistență perfectă atunci când îl readuci la căldură, în tigaie. Alergat în pripă, în tigaie, cu legume-cheie, tăiate zaruri mici, aduse în wok pe rând, într-o ordine de care orezul să beneficieze din plin. Pui și o salată proaspătă lângă el, în deplină concordantă cu grătarul și orezul.

- carne de vită
- orez – 100 g (uscăt)
- legume – amestec de morcov, ardei gras, ceapă verde și usturoi, în proporții aproximativ egale, totalizând circa 120 g.

Un vin
 simplu
 și direct
 în exprimare

Mâncarea propusă e dominată de carnea de vițel, „îndulcită” de aporturi vegetale. Vinul cerut trebuie să fie proaspăt, răcoros, energic, dar să nu acopere aromele delicate ale mâncării. Cred că ar fi potrivită o Fetească Neagră din gama Caloian, de la Crama Oprisor. Vinul simplu și direct în exprimare, cu textură elegantă, arome condimentate de vișine și prune, tipice pentru Feteasca Neagră, din Mehedinți.

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

asigură, prin facultățile sale, calificări și competențe în următoarele specializări:

Agricultură – INGINER
Științele solului – INGINER
Protecția plantelor – INGINER

Silvicultură – INGINER
Biologie – LICENȚIAT

Horticultură – INGINER
Peisagistică – INGINER

Zootehnie – INGINER
Piscicultură și acvacultură – INGINER
Cinegetică – INGINER
Tehnologia prelucrării produselor alimentare – INGINER

Medicină veterinară – DOCTOR MEDIC VETERINAR
Controlul și expertiza produselor alimentare – INGINER

Îmbunătățiri funciare și dezvoltare rurală – INGINER
Ingineria și protecția mediului în agricultură – INGINER
Inginerie economică în construcții – INGINER
Măsurători terestre și cadastru – INGINER

Biotehnologii agricole – INGINER
Biotehnologii medical-veterinare – INGINER
Biotehnologii industriale – INGINER

Inginerie economică în agricultură – INGINER
Inginerie și management în alimentația publică și agroturism – INGINER

admitere 2011

Telefoane „Nokia” ieftine, acces simplu la imagini, printr-un sistem simplu, și o tastatură-suport „Logitech” sunt printre cele mai recente găselnițe în domeniul tehnologiei...

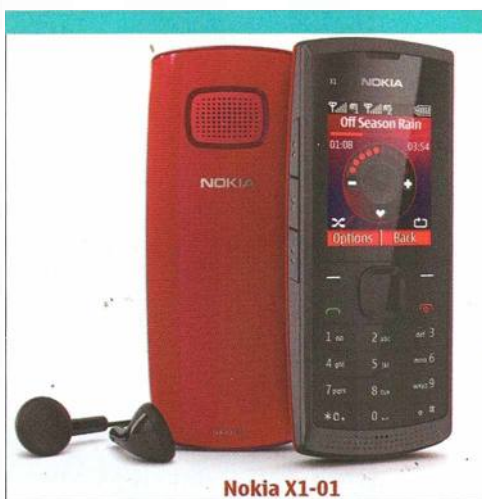
text Andrei Ioan Dimulescu

D-Link - Supraveghere de la distanță

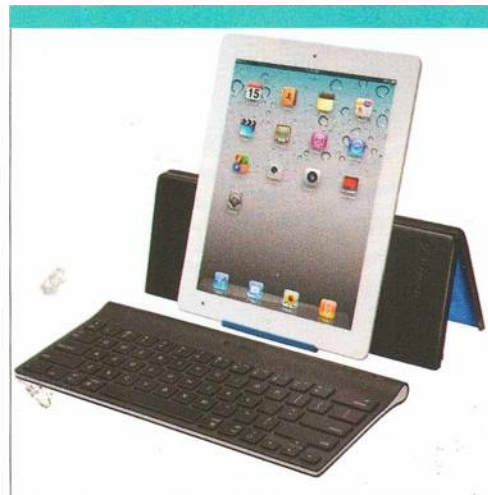
D-Link îți pune la dispoziție o soluție extrem de simplă de a-ți monitoriza locuința direct de pe smartphone, tabletă sau laptop – portalul *mydlink*. Sistemul este simplu de instalat – doar introduci CD-ul care însoțește orice cameră compatibilă *mydlink* pentru a începe instalarea și doar după câteva click-uri totul este gata. *mydlink* va detecta camerele compatibile instalate în locuință și le va îngloba într-o rețea, permițând accesul simplu la imagini din orice locație unde există acces internet, accesând www.dlink.ro/mydlink.

Nokia X1-01 și C2-00: Dual-Sim

Nokia a lansat modelele *Nokia X1-01* și *Nokia C2-00*, ambele telefoane oferind funcționalitate Dual SIM; ele rețin setările până la cinci cartele SIM diferite. Ambele telefoane sunt modele relativ ieftine, cu o autonomie ridicată, ce atinge până la 43 de ore în stand-by, ideale pentru cei care vor un telefon simplu. *Nokia X1-01* se remarcă prin difuzorul imens plasat pe partea din spate a carcasei, ecran TFT color de 1,8 inch, memorie ce poate fi extinsă mult peste medie. Telefonul dispune de 1 GB, pe card, FM Radio și Bluetooth. *Nokia C2-00* oferă Dual SIM cu Easy Swap, ce permite schimbarea rapidă a cartelei.

Logitech - Pentru tablete

Logitech Tablet Keyboard, un combo tastatură-suport, este conceput să poată fi purtat în voie, se instalează rapid și se adaptează oricărui loc unde vrei să folosești tableta. Modelul poate fi folosit pe tabletă prin tehnologia Bluetooth wireless, până la o distanță de 10 metri de acesta, în funcție de utilizare, decor și condițiile de mediu. *Logitech Keyboard Case* este prezentă în Europa începând din această lună la un preț recomandat de 99,99 euro. *Logitech Wireless Speakers* sunt disponibile în Europa la un preț recomandat de 99,99 euro, iar *Logitech Tablet Keyboard* pentru iPad va fi lansată în Europa începând cu luna iunie la un preț recomandat de 59,99 euro.

Cu FaceTime HD îți vezi mai bine prietenii

Noua cameră *FaceTime HD* îți oferă o rezoluție de trei ori mai bună decât înainte – perfectă pentru ecranul cu retroiluminare LED – precum și performanțe superioare în medii slab luminate. Tu și prietenii tăi puteți

iniția apeluri HD de 720p de la un *MacBook Pro* la altul. Poți de asemenea efectua apeluri video către alte computere Mac cu procesoare Intel 4, către *iPhone 4* sau noul *iPod touch*.

- CS 1** - Zâmbet ucigaș - Lisa Sottoline - 5 lei
CS 2 - Dansul morții - Linda Fairstein - 5 lei
CS 3 - Filiera grecească - B. Hrib - 5 lei
CS 4 - Crima zen - Oliver Bottini - 5 lei
CS 5 - În gura presei - Robert B. Parker - 5 lei
CS 6 - Sunetele morții - Alex Mihalea - 5 lei
CS 7 - Atac în bibliotecă - George Arion - 5 lei
CS 8 - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - 5 lei
CS 9 - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - 5 lei
CS 10 - Spada - Bogdan Teodorescu - 5 lei
CS 11 - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - 5 lei
CS 12 - 3 cu ghinion - Emil Simionescu - 5 lei
CS 13 - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - 5 lei
CS 14 - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - 5 lei
CS 15 - Indicii anatomice - Oana Stoica Muija - 15 lei
CS 16 - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - 5 lei
CS 17 - Casa secretă - Edgar Wallace - 5 lei
CS 18 - Plăceri nevinovate - VT Morogan - 15 lei
CS 19 - Fabrica de păcate - Richard Aleas - 15 lei
CS 20 - Consiliul justiției - Edgar Wallace - 5 lei
CS 21 - Cameleonul - George Arion - 5 lei
CS 22 - Pactul roșu - Olivier Descosse - 20 lei
CS 23 - Final Exit - Richard Aleas - 5 lei
CS 24 - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Muija - 5 lei
CS 25 - Strada șobolanilor - François Forestier - 5 lei
CS 26 - Hoții de timp - Ivona Boitan - 5 lei
CS 27 - Almost Blue - Carlo Lucarelli - 5 lei
CS 28 - Justițiarul din Cordoba - Edgar Wallace - 5 lei
CS 29 - Asasin la feminin - Monica Ramirez - 25 lei
CS 30 - Greuceanu, roman (cu un) polițist - Stelian Țurlea - 5 lei
CS 31 - Crima de la jubileu - Lucia Verona - 5 lei
CS 32 - Legea celor patru justițari - Edgar Wallace - 5 lei
CS 33 - Necuratul din Colga - George Arion - 15 lei
CS 34 - Pasiuni primejdioase - VT Morogan - 20 lei

- CS 35** - Criminali în paralel - Denis Georgescu - 20 lei
CS 36 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.1) - 5 lei
CS 37 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.2) - 5 lei
CS 38 - Identități secrete - Monica Ramirez - 5 lei
CS 39 - Igluuri în deșert - Dan Scroggins - 5 lei
CS 40 - A 4-a țintă - Emil Simionescu - 9,9 lei
CS 41 - Identități secrete II - Monica Ramirez - 15 lei
CS 42 - Cei trei justițari (I) - Edgar Wallace - 9,9 lei
CS 43 - Leși din rând! - Stelian Țurlea - 15 lei
CS 44 - Cei trei justițari (II) - Edgar Wallace - 9,9 lei

talon de comandă

Menționați pe plic: **CRIME SCENE. F 8-9 -11**

cod carte	nume	prenume				
	strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
	cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

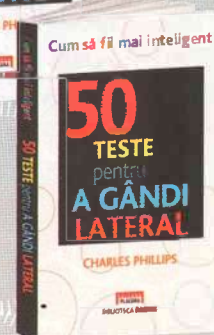
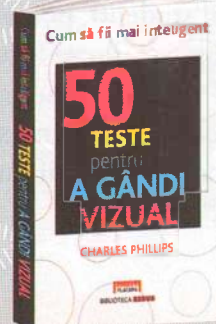
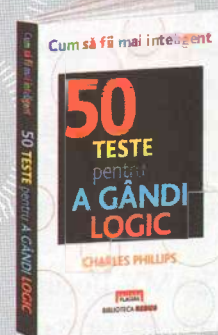
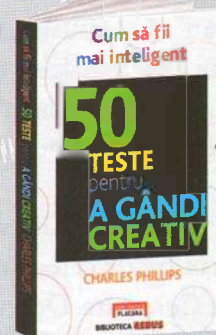
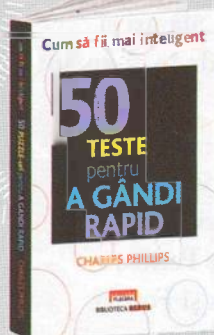
Cum să fii mai inteligent

OFERTĂ
SPECIALĂ

Nr. bucăți	Preț
1	10 lei
2	15 lei
3	20 lei
4	25 lei
5	30 lei
6	35 lei

puzzle-uri care te antrenează

să îți schimbi felul

în care gândești: **RAPID (RA)****CREATIV (CR)****LOGIC (LO)****VIZUAL (VI)****TACTIC (TA)****LATERAL (LA)**

talon de comandă

Vreau să comand
edițiile

RA	CR	LO	VI	TA	LA
----	----	----	----	----	----

F 8-9 -11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de editură. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

USAMV București a primit Certificatul de evaluare cu calificativul GRAD DE ÎNCREDERE RIDICAT, din partea Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS).

USAMV București cuprinde, în structura sa, șapte facultăți.

Calitatea învățământului desfășurat în amfiteatrele, laboratoarele și centrele de practică ale facultăților a făcut din USAMV București cea mai reprezentativă și prestigioasă instituție din domeniul învățământului agronomic și veterinar din România, mulți dintre absolvenții acesteia, devenind personalități remarcabile atât în domeniul practicii agricole, cât și în cel al învățământului, cercetării și al administrației. Cu o bază materială și un patrimoniu de excepție, care cuprinde patru campusuri – Campusul „Agronomie – Herăstrău”, Campusul „Medicină Veterinară – Cotroceni” și Campusurile Filialelor din Călărași și Slatina, USAMV București este o instituție de învățământ modernă, aliniată exigențelor europene.

USAMV București are în patrimoniul său trei filiale care activează ca veritabile centre de cercetare, producție și practică – Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare Pentru Viticultură și Vinificație Pietroasa, Pepiniera și Ferma Pomicolă Istrița și Ferma Didactică Moara Domnească.

Dar, pentru actualii și viitorii studenți, poate cel mai important este faptul că, la oricare dintre facultățile USAMV București s-ar afla, au certitudinea că se pregătesc într-o specialitate de care societatea românească are mare nevoie, ceea ce le asigură garanția ocupării unor locuri de muncă importante și bine plătite.

FACULTATEA
DE AGRICULTURĂ

FACULTATEA
DE HORTICULTURĂ

FACULTATEA
DE ZOOTEHNIE

FACULTATEA
DE MEDICINĂ VETERINARĂ

FACULTATEA
DE ÎMBUNĂTĂȚIRI FUNCiare
ȘI INGINERIA MEDIULUI

FACULTATEA
DE BIOTEHNOLOGII

FACULTATEA
DE MANAGEMENT,
INGINERIE ECONOMICĂ
ȘI DEZVOLTARE RURALĂ

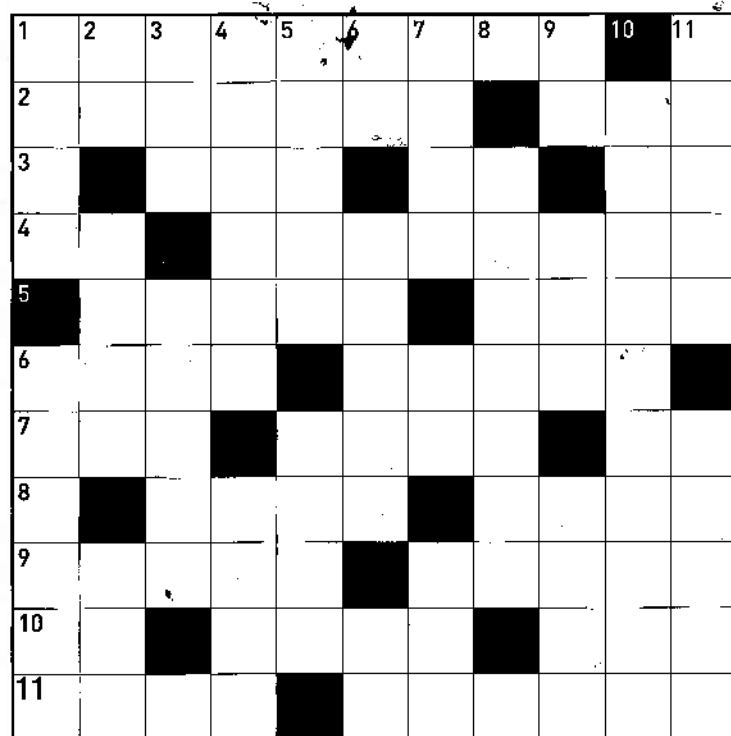

**CIFRELE DE ȘCOLARIZARE PLANIFICATE
PENTRU ANUL UNIVERSITAR 2011-2012
LA STUDII UNIVERSITARE DE LICENȚĂ**

Nr. crt.	Facultatea	Domeniul de licență	Specializări / Programe de studii acreditate (A) sau autorizate să funcționeze provizoriu (AP)		Forma de învățământ	Nr. credite	Nr. locuri (propușe)	
							buget	taxă
1	Facultatea de Agricultură	Agronomie	Agricultură	A/AP	ZI/FR	240	80	100/100
			Științele solului	A	ZI	240		
			Protecția plantelor	A	ZI	240		
		Biologie	Biologie	A/AP	ZI/FR	180	40	100/100
		Silvicultură	Silvicultură	AP	ZI	240	27	100
2	Facultatea de Horticultură	Horticultură	Horticultură	A/AP	ZI/ID	240	105	150/200
			Peisagistică	A	ZI	240		
3	Facultatea de Zootehnie	Zootehnie	Zootehnie	A	ZI	240	50	75
			Piscicultură și acvacultură	AP	ZI	240		
		Ingineria produselor alimentare	Tehnologia prelucrării produselor agricole	A	ZI	240	66	65
		Silvicultură	Cinegetică	AP	ZI	240	15	50
4	Facultatea de Medicină Veterinară	Medicină veterinară	Medicină veterinară	A	ZI	360	160	120
		Ingineria produselor alimentare	Controlul și expertiza produselor alimentare	AP	ZI	240	20	160
5	Facultatea de Biotehnologii	Biotehnologii	Biotehnologii agricole	A	ZI	240	42	100
			Biotehnologii medical-veterinare	A	ZI	240		
		Științe inginerești aplicate	Biotehnologii industriale	A	ZI	240	29	80
6	Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului	Inginerie civilă	Îmbunătățiri funciare și dezvoltare rurală	A	ZI	240	35	50
		Ingineria mediului	Ingineria și protecția mediului în agricultură	A/AP	ZI/FR	240	35	50/150
		Inginerie și management	Inginerie economică în construcții	AP	ZI	240	23	50
		Inginerie geodezică	Măsurători terestre și cadastru	A/AP	ZI/FR	240	33	50/75
7	Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală	Inginerie și management	Inginerie economică în agricultură	A	ZI/ID	240	101	450/650
			Inginerie și management în alimentație publică și agroturism	AP	ZI/ID	240		
8	Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală – Filiala Slatina	Inginerie și management	Inginerie economică în agricultură	AP	ZI	240	25	100
9	Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală – Filiala Călărași	Inginerie și management	Inginerie economică în agricultură	A	ZI	240	25	150

careu realizat de Dan Popa

Viața (p)le o scenă – Maria Buză

ORIZONTAL: 1) Oraș unde, la 26 februarie 1969, s-a născut actrița Maria Buză. 2) Excese – Orient. 3) Infern – Loc gol! – Început de meci! 4) Dune! – Post de televiziune unde, în anul 2007, Maria Buză a fost prezentatoare a emisiunii „Țara vedetelor” (TV). 5) Comunități de țigani nomazi – Monede britanice. 6) Rol în interpretarea Mariei Buză, în spectacolul din 2006 „Stă să plouă” al Liei Bugnar, la Teatrul LUNI, Green Hours – A face tablouri. 7) Argilă – Glas – Nap fără miez! 8) Povestire (livr.) – A pune pe foc. 9) Bază de montaj tehnic – Holbat. 10) În aulă! – Rol interpretat de Maria Buză în spectacolul din 1999 „Satana cel bun și drept”, de Tudor Popescu, în regia lui Gelu Colceag și Puiu Șerban – A cunoaște. 11) Așezări rurale – Cu dungi în relief.

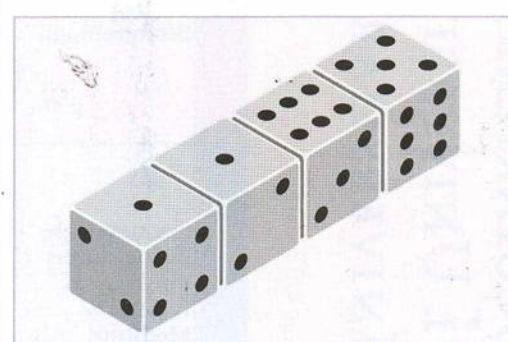
VERTICAL: 1) Poet național – Circ din

București, unde Maria Buză a evoluat în cadrul spectacolului de cabaret din 2009 „Micul Paris” în regia Brândușei Novac. 2) În subă! – Înscris la rugby – Acela. 3) Bătut cu ciocanul – Indicație tipărită în susul paginii. 4) Obicei statornicit – Rașpele. 5) Lingurar – Grup umoristic din cadrul căruia a făcut parte Maria Buză între anii 1995 și 2000. 6) Centru de cerc! – Ghimpos – Nes! 7) A obliga – Scoase din sticlă! – Rest de la cafea. 8) Profesor la Academia de Teatru și Film, la a cărui clasă și-a desăvârșit Maria Buză studiile artistice, promoția 1997 (Gelu). 9) Cămașă populară – Cui la table – Bărbieriți. 10) Rolul de debut al Mariei Buză, în piesa „O batistă în Dunăre”, de D.R. Popescu, regia Ion Cojar, la Teatrul Național București. 11) Aste – Cerutul mâinii unei fete.

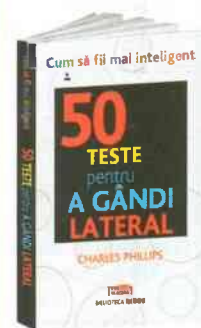
Jocul de zaruri al lui Scott

Pentru a nu face zgomot și a nu fi observat de profesori, Scott a inventat acest mod de a juca zaruri în timpul orelor împreună cu prietenii lui, Walter și Wilson. Stând pe același rând, prefăcându-se că citesc din manual, aceștia amestecă pe rând zarurile într-o mână, apoi le așază unul lângă altul.

Pentru a face jocul și mai interesant, scorul este dat de totalul punctelor invizibile. Tocmai a fost rândul lui Scott. Câte puncte a reușit?

cum să
gândim
INDICIU

Este util să începeți prin calcularea tuturor punctelor de pe un singur zar. Vă puteți imagina alt mod în care ar putea Scott juca zaruri în timpul orelor fără a fi auzit de profesor? Nu există răspuns corect sau greșit – este doar o ocazie de a mai exercita gândirea laterală. Comparați-vă răspunsul cu soluțiile găsite de prietenii sau rude.

Seria de cărți CUM SĂ FII MAI INTELIGENT (teste pentru gândirea rapidă, creativă, logică, vizuală, tactică și laterală) se poate comanda on-line pe www.librariaflacara.ro

www.

MALTA.ro

avion cursa charter cu plecare din Bucuresti

7 motive sa alegi Malta!

1

Marea de un albastru ireal si renumele de cea mai limpede si cristalina apa din bazinul Mediteranei!

2

Tara care adaposteste asa-numita pictura a secolului XVII: "Taierea Capului Sf. Ioan Botezatorul", de Caravaggio!

3

Cel mai mic stat din Mediterana, si totusi aici se afla cel mai mare port natural din bazinul Marii Mediterane!

4

7000 de ani de civilizatie si arhitectura: Templele Megalitice de la Hagar Qim!

5

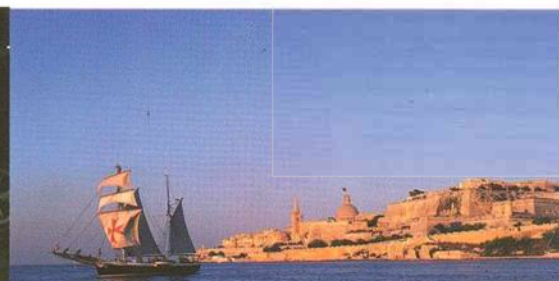
Cea mai fortificata capitala din lume: Valletta!

6

Tara producatoare a celor mai spectaculoase focuri de artificii la sol din lume!

7

Mdina - o cetate medievala perfect conservata si inca locuita!

Str. Pitar Mos 29, Et.1, Ap.23, sect.1, Bucuresti
021/318.59.93, 318.59.92; 0722.626.903; maltaltd@malta.ro

CATENA

O inimă liniștită,
o viață fericită!

Naturalis

CardioForte

inteligenta naturii

CardioForte

20

comprimate
filmate

Naturalis

- Indicat persoanelor care prezintă un risc crescut de a dezvolta afecțiuni cardiace;
- Conține extract din frunze de **păducel**, plantă medicinală folosită tradițional ca tonic cardiac;
- **Magneziul** ajută la funcționarea normală a sistemului nervos și muscular, inclusiv a miocardului.

www.catena.ro